

Giới thiệu Thông Linh Nhãn

Thể loại: Hiện đại, Trùng sinh, Huyền huyền

Edit: Trantuyetnhi

Khi bạn tuyệt vọng, bạn sẽ biết được rằng ai là người sẽ vươn tay giúp đỡ bạn ai là người sẽ đạp bạn xuống vũng bùn.

Trở về một lần nữa, bạn sẽ bước trên con đường nắng ráo đầy ánh mặt trời hay lại lún sâu vào vũng nước đục. Chọn đi đường nào cũng là do bạn mà thôi.

Tôi cũng là một người như thế nhưng tôi lại chọn con đường đúng theo ý muốn của tôi và ngược lại ý muốn của mn, các bạn có muốn biết tôi đi như thế nào không?

Tự bạch của tác giả:

"OPP: con cưng à, con không cần dọa người thế, mn chạy hết ai góp ý cho con hả."

"Bảo Bối: cha à, cái này trách con sao, do cha viết vậy mà. còn nữa nha, cha à người nên để mẹ viết đi, con ghét bỏ người."

"OPP:....."

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Hôm nay là sinh nhật Trịnh Gia Hân cô, trời mưa như trút nước. Trên xe bus cô mong chờ đến cạnh người yêu đón sinh thứ 23 của mình, và nói với anh cô đồng ý kết hôn với anh. Lòng cô hồi hộp và mong đợi nhìn thấy biểu cảm vui mừng của anh.

Đến cửa nhà anh, ngôi nhà mà cô và anh dùng hết tiền tiết kiệm của hai người để mua nó. Cô mở cửa, đập vào mắt là quần áo toán loạn, tivi còn chiếu phim người lớn, trên bàn ăn và bàn phòng khách đầy chai rượu rỗng và thức ăn vương vãi. Cô bất ngờ đứng chết chân tại chỗ. Trên lầu vang tiếng động cô nghe ra là của bạn trai cô và một người phụ nữ.

Cô chạy ngay lên lầu mở cửa xông thẳng vào phòng. Cô hoàn toàn choáng váng với cảnh tượng trước mắt. Bạn trai cô ôm một người con gái nằm trên giường cả hai người không màng vải che thân quần quýt với nhau. Nhìn thấy cô vào phòng cả hai sợ hãi, bạn trai cô nhanh chóng tỉnh lại đứng dậy mặt quần áo chạy tới ý định giải thích nhưng cô đã lên tiến trước.

__“Anh ở yên đó cho tôi. Không được lại gần tôi.” Cô hét lên khiến anh ta dừng lại

__“Anh.....Anh.....”

__“Anh tốt nhất dừng lại gần tôi, anh rất bẩn anh không biết sao.” Không đợi cho anh ta nói gì cô đã cất ngăn, vừa cổ kèm nước mắt vừa nói “Anh có biết hôm nay là ngày gì không. Là sinh nhật tôi, cũng là ngày tròn 3 năm bên nhau anh nhớ không. Thế anh đã tặng cho tôi một món quà thật đặc biệt, thật hoành tráng tới nỗi tôi nhận không nổi. Hôm nay tôi định sẽ đồng ý kết hôn với anh nhưng anh cho tôi một bất ngờ không ngờ tới, thật làm tôi kinh tởm anh.”

__“Gia Hân em nghe anh nói không phải vậy, anh không hề muốn phản bội em, anh uống say cứ tưởng là em nên mới... Gia Hân tin anh được không Gia Hân.”

Anh gấp gấp giải thích. Nhưng cô chỉ lắc đầu rồi nói

__“Tôi không muốn nghe anh nói gì nữa cả. Chính mắt tôi nhìn thấy còn giả được sao chứ. Anh cho tôi là con cóc à. Hạnh động của anh hoàn toàn không hề có chút miễn cưỡng nào. Tôi không muốn gặp anh nữa.”

Nói xong cô bỏ chạy ra ngoài nhưng vừa tới cửa thì bị anh chạy theo chặn lại. “bịch” Anh quỳ xuống trước mặt cô, làm cô sững sờ.

__“Gia Hân. Tha thứ cho anh lần này đi, từ nay anh sẽ không uống rượu để chuyện này xảy ra nữa. Xin em, xin em đừng rời xa anh, anh yêu chỉ mình em, một mình em mà thôi. Xin em ở lại bên cạnh anh được không.”

__“Tôi và anh đến đây chấm dứt, không ai liên quan ai, anh đi đường anh tôi đi đường tôi. Chào anh.” Nói xong cô chạy ra ngoài.

Cô chạy dưới mưa, mặt cho nước mưa rơi vào người cô. Mưa càng lúc càng to đến nỗi không thể thấy đường đi. Nhưng cô vẫn đi nước mưa hay nước mắt của cô mặn chát. Cô khóc mặt dù cô không muốn. “Tại sao phải khóc vì anh ta, một người phản bội, tại sao phải đau lòng khổ sở vì anh ta.” nghĩ vậy cô sóc lại tinh thần quay về nhà. Thì cô thấy một chiếc xe lao thẳng vào cô, hất tung cô ra xa, cô thấy một màu đỏ trước mắt mình. Hình ảnh cuối cùng cô thấy đã thấy một hình thái cực và rồi chìm vào bóng tối.

Tự Bạch Của Tác Giả

OPP: “Con gái à cha xin lỗi con, con chịu khó nằm nghỉ chút nha.”

Bảo Bối: “Cha người nghỉ hưu được rồi. Cha có biết là cha đang hành con gái cha không?”

OPP: “Cha cũng không muốn nhưng vẫn bản muốn như vậy mà.”

Bảo Bối: “Con không cần cha, con muốn mẹ, con muốn mẹ...”

OPP: “.....” sao ta cứ bị ghét bỏ thế nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

—“Mình à làm sao đây con bé cứ sốt cao thế này phải làm sao?”

—“Đừng lo lắng quá lên như thế, bộ mình tưởng tôi không lo sao. Nhưng bác sĩ bảo phải để cho nó tự hết sốt mới khỏe được.”

—“Thuốc gì em cũng thử hết rồi, cách làm nhân gian cũng làm qua, không biết thế nào mà không cách nào có tác dụng.”

—“Phải chờ thôi mình à”

Cô đã chết rồi ư, đầu cô đau quá, chuyện gì xảy ra sao cô lại nghe thấy tiếng của ba mẹ. Cô từ từ mở mắt, trước mắt cô là trần nhà màu trắng, cô nằm trên giường nhìn quanh, “cô đang ở bệnh viện, có người cứu cô sao?” đó là suy nghĩ của cô lúc này. “cạch” Bỗng cửa phòng bệnh cô bị đẩy ra, nhìn hai người bước vào cô tròn tròn mắt.

—“Ba, mẹ”

—“Gia Hân. Con tỉnh rồi, thật tốt quá, tốt quá, con cuối cùng cũng tỉnh làm mẹ lo lắng quá đi mất” mẹ cô mừng rỡ ôm chầm lấy cô, vừa nói vừa khóc.

—“Con nó mới tỉnh lại mình để con nó nghỉ ngơi đi, Hân Hân tỉnh mình phải vui lên chứ khóc lóc cái gì a.” ba cô ông đi tới ôm cả hai mẹ con vào lòng, miệng thì nói vậy nhưng mắt ông cũng đã đỏ lên.

Cô ngơ ngát hết nhìn ba rồi nhìn mẹ, đây không phải ba mẹ cô trẻ lại chứ, thế nào lại như vậy. Cô nhớ lúc cô lên cấp ba cao trung thì mẹ cô đã cắt đi mái tóc của mình bán lấy tiền gom học phí cho cô, nhưng mẹ cô trước mắt tóc dài đen mượt khuôn mặt không hề có nếp nhăn do năm tháng để lại. Còn ba cô cũng không bị liệt trên giường khi đi làm công cho người ta. Cô nhớ ba mẹ chết lúc cô 21 tuổi, nhưng giờ ba mẹ vẫn còn sống còn lại trẻ lại, chuyện gì đã xảy ra.

—“Á.. Mình ơi, anh nhìn xem mắt con gái mình sao lại đổi màu. Anh mau xem xem.” mẹ cô bỗng hét lên giữ chặt đầu cô quay nhìn bà.

—“Để anh xem. Thật sự đổi màu, nhanh nhanh đi kêu bác sĩ chuyện này sao có thể xảy ra được.” ba cô lo lắng nhìn cô rồi hai người chạy ra khỏi phòng đi hai hướng khác nhau kêu bác sĩ.

Cô nhìn ba mẹ đi xa tức tốc chạy vọt vô nhà vệ sinh, Nhìn chính mình trong gương khuôn mặt búp bê, tóc dài qua vai đen trắng, mắt to, mày nhỏ cong cong, mũi thẳng, môi đầy đặn vì đang bệnh nên không có huyết sắc, là bộ dáng cô 7 tuổi.

Không những ba mẹ, cô cũng trẻ lại. Không đúng cô bị xe tông không thể còn sống cách giải thích duy nhất là, là cô sống lại, sống lại lúc còn nhỏ. Lúc cô còn ba mẹ yêu thương. Cô vừa khóc vừa cười “thật tốt quá, thật tốt quá.” Gia Hân trước lúc chết có mong muốn làm lại cuộc đời, không ngờ ông trời cho cô sống lại vậy cô sẽ không phụ một kiếp này của mình.

Nhìn chính mình trong gương cô mỉm cười, cô nhớ lại lúc này mẹ nói mắt cô có vấn đề. Cô chăm chú nhìn mắt của mình. Nó không có màu đen như trước mà là màu tím. Sao mắt cô lại màu tím trong dòng họ không ai có mắt màu tím cả. Đúng lúc bên ngoài có tiếng động, chắc là ba mẹ cô kêu bác sĩ đến rồi. Vừa bước ra ngoài cô được mẹ chạy tới ôm đến giường trách móc.

—“Cái con bé này, con chạy đo đâu vậy hả, con có biết người nhà lo cho con không hả?”

“Minh đừng la nó nữa, cho bác sĩ kiểm tra cho con cái đã.” ba cô lên tiếng giải vây cho cô, nếu không, mẹ cô bè có thể nói tới cả ngày không ngừng.

“Thật ngại quá bác sĩ, nhờ bác xem cho cháu nó ạ.” bà ngượng ngùng tránh chỗ cho bác sĩ khám, lúc bà không thấy con gái bà rất lo lắng nên không để ý.

“Không sao đâu. Nào, cháu cho bác xem mắt cháu được chứ.” câu đầu là nói với mẹ Gia Hân, câu sau là nói với Gia Hân. Gia Hân gật đầu với bác sĩ.

Bác sĩ xem xét một lúc trong mắt điều là nghi hoặc và kinh ngạc. Ông chưa bao giờ gặp loại tình huống này mắt một người sao lại đổi màu được thật kỳ quái. Máy y tá theo bác sĩ vào cũng ngạc nhiên không kém điều mờ to mắt nhìn cô. Một lúc sau ông mới lên tiếng.

“Kì quái, sao mắt lại đổi màu.”

“Bác sĩ con tôi không sao chứ, không có chuyện gì phải không.” ba mẹ cô tiếng lên hỏi ánh mắt lo lắng, chờ mong nhìn bác sĩ.

“Theo tôi thì cháu bé không có gì đáng lo, có lẽ chỉ sốt cao quá té bào thay đổi nên màu mắt mới đổi màu, không đáng lo ngại, mọi người yên tâm.” ông trầm ngâm một lúc rồi nói với ba mẹ cô.

Cô nhìn chăm chăm ông bác sĩ, cô không biết tại sao lại nhìn thấy một con bướm trắng đậu trên vai ông cách đập vào vai ông, hình như không hề hay biết thì phải.

Cảnh trước mắt cô bỗng nhiên thay đổi làm cô kinh ngạc chưa hết bàng hoàng thì cô bị cảnh này dọa sợ xanh mặt. Cô thấy có vài người xông vào nhà ông bác sĩ lục tung cả nhà lên, trong nhà còn một bà lão và hai đứa bé, chúng lôi bà lão ra sau đó dùng cây đánh vào người bà, họ nói gì thì cô không nghe thấy chỉ thấy bà lão lảo đảo rồi lại bị chúng đánh cho tới chết. Cô run gậy nhìn chúng kéo xác bà ra ngoài rồi vào phòng trói hai đứa bé lại quăng vào cái giếng cạn đáy nắp lại rồi bỏ đi. Hình ảnh biến mất trước khi mắt hiện lên ngày tháng của sự việc vừa xảy ra 12/3/1978.

Hình ảnh kia biến mất trở về thật tại mẹ cô ôm cô thật chặt giống như sợ cô có chuyện gì, mọi người trong phòng cũng nhìn cô.

“Có chuyện gì? con gái nói ba nghe, sao con lại hét lênva mặt xanh thế kia” ba cô lo lắng nhìn cô hỏi.

Cô nhớ chuyện vừa xảy ra, rồi nhìn ông bác sĩ, sau đó trực tiếp bỏ qua câu hỏi của ba nhìn ông bác sĩ hỏi.

“Hôm nay là ngày mấy.” giọng Gia Hân ruu ruu hỏi.

“ngày 12 tháng 3 năm 1978” ông bác sĩ chậm chậm trả lời, ông có cảm giác bất an trong lòng, một dự cảm chẳng lành ập tới.

“Hiện..hiện giờ trong nhà bác có mấy người.” nghe thấy là ngày 12/3 cô đã run lên cầm cập. Mẹ cô thấy vậy vội vàng vỗ vỗ lưng cho Gia Hân. Bà không biết làm gì cả chỉ có thể an ủi và ôm con gái vào lòng.

“1 lớn 2 nhỏ, sao thế cháu có chuyện gì à.” ông nghi hoặc hỏi.

“Bác mau về nhà, mau về đi” cô hoảng hốt nhanh chóng nói.

“Chiều bác mới có thể về giờ bác phải làm việc nữa” ông chậm chậm trả lời mặt dù lòng ông kêu gào phải về nhà, về nhà.

“Bác mau về nhà nếu không bác sẽ không có thể nhìn thấy người thân của bác nữa mau mau về nhanh đi bác” cô thoát khỏi vòng tay mẹ nhảy xuống giường chạy lại nắm tay ông kéo đi. cô quay sang ba nói “Ba nhanh đưa mẹ đi cùng đến nhà bác”

Mọi người ngơ ngát nhìn cô kéo ông bác ra khỏi phòng. Ba mẹ tức tốc xông ra chạy theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trên đường đi không ai nói chuyện mọi người có mọi suy nghĩ riêng, không hẹn mà điều nghĩ về một người “con gái bà lại linh cảm được gì rồi phải không, mỗi lần con bé linh cảm được, bà điều lo sợ. Lúc nó còn nhỏ thì không mạnh lắm nhưng qua con bệnh này màu mắt thay đổi, liệu có chuyện gì xảy ra cho con bé đây, làm sao mình tìm được ông ta chỉ có ông ta mới hiểu được về vấn đề của con bé, về nhà bàn với ông nhà mình xem sao đã”

“Ông không hiểu con gái ông sao lại linh cảm được trên người ngoài, nếu ông lão kia có ở đây thì sẽ biết được rồi, nhưng ông ta đi khắp nơi làm sao mà tìm được, màu mắt con bé thay đổi trong con bạo bệnh làm thế nào đây, bà nhà mình chắc cũng đang đau đầu lắm đây hazzz.”

“mấy người này thật kì lạ lại nghe theo một đứa nhỏ mà không cần biết nó muốn làm gì, cô bé con này muốn sao đây ông là bác sĩ, ông không muốn bỏ

bệnh nhân của mình không lo ông còn nhiều bệnh nhân lắm, cô bé này không hiểu chuyện thì thôi người lớn cũng hùa theo là thế nào a.”

“Cô biết giải thích thế nào cho ba mẹ bây giờ nói rằng mình có thể nhìn thấy chuyện sắp xảy ra sao, quá hoang đường rồi nhưng như vậy nói thế nào a, ba mẹ luôn tin mình, thương mình, trong nhà chỉ có một mình cô, cô không muốn ba mẹ nhìn cô như quái vật đâu a, hay là nói trong lúc hôn mê cô mơ thấy thì sao đây, ừm chỉ có cách này là nói được, mặt dù không thật cho lắm hazzzzz, biết làm sao hơn” “thôi chết” Trịnh Gia Hân nhớ ra điều gì vội vàng hỏi.

—“Mọi người có ai báo cảnh sát chưa thế?”

—“Báo cảnh sát làm gì vậy?” ông bác sĩ quay đầu nhìn Gia Hân hỏi giọng đầy nghi ngờ.

—“Đúng vậy tiểu Hân, chúng ta báo cảnh sát làm gì con?” mẹ Trịnh cũng nghi ngờ hỏi

—“Tôi tin tiểu Hân có quyết định không sai, để tôi gọi.” ba Trịnh tin tưởng vô điều kiện với con gái mình đã khẳng định nói sau đó lấy điện thoại gọi cảnh sát.

Trịnh Gia Hân cảm động nhìn ba cô tin tưởng vô điều kiện với mình. Cô luôn biết ba mẹ thương yêu cô dung túng cô. Nhưng đến bây giờ cô mới nhận ra họ dung túng cô nhiều đến vậy. “Kiếp trước cô không quan tâm nhiều đến ba mẹ chỉ biết họ yêu thương dung túng cô, cô cho đó là đương nhiên nên cô luôn hưởng thụ mà không hề hỏi đáp lại. Kiếp này cô sẽ trân trọng họ, ba mẹ con sẽ không để ba mẹ chỉ cho mà không được hỏi báo đâu. Con Trịnh Gia Hân xin thề sẽ làm cho hai người nở mày nở mặt”.

Tới nhà ông bác sĩ, cô kêu ba đỗ xe ở cách nhà ông ta một đoạn rồi từ từ đến gần. Lúc đi tới cửa đa nhìn thấy cửa trong nhà mở toan còn cửa rào vẫn đóng kín. Cô cố sức rướn người nhìn bên trong thì mẹ cô đã che mắt cô lại, thì cô biết chuyện đã xảy tới bức nào rồi. Cô kéo tay mẹ xuống nhìn vào, mẹ Trịnh lúc này đã chết sững nên cô kéo ra rất dễ. Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn run rẩy cả người.

Bên trong một bà cụ máu me đầy mặt, cả người đầy vết thương, hai tay bị trói lại ra sau, nằm ở trên đất không nhìn thấy sự sống, trên sân nhà toàn máu là máu khắp nơi, trên tường cũng có. Điều đáng sợ hơn là cô nhìn thấy một cái bóng giống như vậy đứng kế bên nhìn chằm chằm ra bên khu vườn phía bên trái, cô hiểu giờ hai đứa bé đang bị bắt đi về phía đó.

Ông bác sĩ nhìn cảnh tượng trong nhà đã khác từ bao giờ, ông bịch miệng khóc không ngừng hai chân không đứng vững quỵ xuống nền đất gục đầu. Ba Trịnh thì sau khi hoảng sợ định thần lại lấy điện thoại gọi cảnh sát một lần nữa mong họ mau mau tới hiện trường.

Bà lão trong nhà quay đầu nhìn chúng tôi đứng ngoài cửa, sau đó đi ra. Không phải nói là bay ra mới đúng, nhưng vừa ra tới cửa đã không thể đi thêm được nữa, vì giờ này vẫn còn ánh mặt trời. Bà lão cố sức gọi nhưng chỉ có mình Gia Hân nghe được mà thôi.

“Mau mau đi cứu bọn nhỏ, mau cứu bọn nhỏ, mau cứu bọn nhỏ...” bà cứ gọi như vậy nhưng không thể nào gọi được mọi người, bà lão cố hết sức xông ra ngoài nhưng vô ích, bà tuyệt vọng ngồi khóc.

Cô không nhìn được nữa thoát khỏi vòng tay mẹ chạy lại gần cửa rào tìm lấy cục đá to đập ổ khóa. Ba mẹ Trịnh thấy con mình đập ổ khóa thì giật mình, ông bác sĩ cũng tỉnh táo lại đôi chút, ba người vội vàng kéo cô ra, ông bác sĩ không nói gì cầm lấy cục đá trong tay cô mà ra sức phá cửa. Một lúc sau cửa mở ra được, mọi người không ai bảo ai điều đi vào nhà.

Mẹ và cô đi cạnh nhau cả người mẹ run lên cầm cập nhưng vẫn ôm cô rất chặt, giống như sợ cô có chuyện gì xảy ra. Ba cũng đi sát bên mẹ con cô, ba người đứng một bên cửa nhìn vào trong nhà chính. Ông bác sĩ lúc này đã lấy ga giường trùm cho bà lão.

Đúng lúc này cảnh sát tới. Mười mấy cảnh sát chạy vào đầu tiên đứng hai bên làm nghi thức chào theo kiểu quân đội. Một người mặt cảnh phục trên ngực có gắn huy chương, khuôn mặt uy nghiêm bước vào ra lệnh.

—“Phong tỏa hiện trường”

—“Dạ”

Mọi người dòng thanh đáp, xong tất cả người nào có công việc của người đó, kéo ruy băng phong tỏa, lấy khẩu cung, tìm kiếm xung quanh, và tất nhiên gia đình cô và ông bác sĩ được mời lấy khẩu cung rồi.

Cô nhìn về hướng khu vườn giờ này chắc là hai đứa trẻ đã bị bỏ xuống giếng rồi cũng nên, con ma bà lão cú lẩn quẩn bên ông bác sĩ bảo mau đi cứu bọn nhỏ suốt làm cô nhức đầu, cô không nhìn được nữa.

—“Bà lão có thể im một chút không, cảnh sát đang điều tra đó” cô bỗng nhiên hét lên làm mọi người nhìn cô.

Bà lão kia ngạc nhiên nhìn cô, sau đó tiến tới gần cô muốn xin xô cứu bọn nhỏ. Mắt cô từ từ chuyển thành màu tím đậm, bắn ra ánh sáng mà người thường không thấy được nhưng bà lão lại sợ hãi vô cùng lùi lại phía sau, cuối cùng là biến mất không thấy nữa.

Cô cảm thấy đầu óc quay cuồng không chống đỡ được ngã ra phía sau hôn mê bất tỉnh. Trước khi mất ý thức hoàn toàn cô chỉ kịp nói với người đỡ cô một câu không hoàn chỉnh.

—“Dưới giếng.....bọn...trẻ...”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Lúc Trịnh Gia Hân tỉnh lại thấy mình ở bệnh viện, ba mẹ trịnh ngủ trên ghế cạnh cho cô. Cô cảm động rưng rưng nước mắt. Khi cô ngất đi không biết là ai đã đỡ cô, lúc đó mắt cô nóng lên rồi như không còn khí lực mà ngã xuống. Thân người một lúc thì ba mẹ thức dậy.

— “Con gái của mẹ tỉnh rồi, con thấy trong người thế nào, có khó chịu ở đâu không, có đón bụng không con ngất từ hôm qua tới giờ rồi chắc đói lắm hả, có muốn ăn gì không con” mẹ Trịnh thấy Gia Hân tỉnh lại chạy vội ôm con vào lòng, con gái bà làm bà hoảng sợ quá.

— “Được rồi tiểu Hân mới thức, em làm quá vậy con không chịu nổi đâu, bình tĩnh lại đi từ từ cho con nói chuyện” ba Trịnh nhìn không được bảo bối mới tỉnh lại không nên để bảo bối mệt a.

— “Con không sao, ba mẹ yên tâm nha” cô mỉm cười nhìn ba mẹ.

— “Thật ”

— “Thật ”

“Cạch” cửa phòng bệnh mở ra, một người mặt quân phục bước vào, ba mẹ niềm nở chào hỏi.

— “Chào hai bác.”

— “Cháu tới rồi à, hôm qua cảm ơn cháu nhiều nha, không có cháu thì hai bác luống cuống tay chân không biết làm gì.” mẹ Trịnh cảm ơn rồi rít, thế là Gia Hân biết người đỡ mình hôm qua là ai rồi.

— “Không có gì đâu bác, trách nhiệm của cảnh sát thôi ạ.” anh ta mỉm cười trả lời

— “Dù sao cũng cảm ơn cháu.” ba Trịnh nói

— “Cháu xin phép được nói chuyện riêng với em ấy được không ạ.”

— “Được rồi, em đi với anh ra ngoài mua ít đồ cho hai anh em nó nói chuyện đi.” ba Trịnh trầm ngâm một lúc nói với anh ta sau quay qua bảo mẹ Trịnh.

— “Nhưng mà con bé....” mẹ Trịnh ngần ngại không chịu

— “Được rồi không sao đâu đi thôi.” ba Trịnh không đợi cho vợ mình nói thêm nữa kéo bà ra ngoài.

Chỉ còn lại Gia Hân với anh ở trong phòng bệnh, anh nhìn chăm chú vào Gia Hân nói đúng hơn là mắt của cô. Hiện giờ mắt Gia Hân đã trở lại màu tím nhạt như lúc Gia Hân vừa sống lại. Chuyện mắt đổi màu Gia Hân hoàn toàn không biết, nếu biết chắc cô không thể bình tĩnh mà ngồi đối diện anh như vậy.

— “Nhìn gì thế mặt tôi có vấn đề gì à” Gia Hân không chịu nổi cái nhìn của anh nên lên tiếng trước.

— “Anh tên Trương Thành, cảnh sát hình sự trung ương, đội trưởng đội đặt nhiệm quốc gia.” Trương Thành giới thiệu sơ về mình sau đó nhìn mắt Gia Hân hỏi “Anh muốn biết mắt của em là bẩm sinh hay có nguyên nhân gì khác.”

Gia Hân giật mình, cô không biết sao anh ta lại hỏi vậy, anh ta đã biết gì hay có thể biết gì. Thấy cô không lên tiếng anh nghĩ cô bị dọa sợ nên nhẹ giọng nói.

— “Em không cần hoảng, anh chỉ muốn biết mắt của em là như thế nào thôi, lúc ở hiện trường án mạng mắt của em đổi màu thành màu tím đậm, lúc đầu anh có chú ý mắt em là màu nhạt, rất nhạt nếu không nhìn kỹ sẽ không biết mắt em có màu khác người, hôm qua em hét lên với khoản trống trong nhà sau đó mắt đổi màu tím đậm, chỉ một mình anh thấy vì lúc ấy anh đứng kế bên.”

Nghe anh giải thích Gia Hân luống cuống rồi, ai mà biết lúc cô tức giận thì lại vậy chứ, bà lão kia cứ nói mãi lời nói chỉ mình cô nghe làm sao không bức được a. Cô làm sao biết mắt cô đổi màu đâu, không biết ba mẹ có biết không nữa, liệu họ có xem mình như yêu quái không.

Nhìn mắt Gia Hân thay đổi liên tục, anh cũng không khó đoán Gia Hân nghĩ gì, hôm qua anh đã nói cho hai bác biết rồi, họ chỉ có biểu cảnh giật mình chứ không hoảng sợ, còn có tia lo lắng trong mắt họ, anh cũng hiểu họ lo lắng gì, con mình không giống người ta nên làm thế nào không lo đây.

— “Ba mẹ em điều đã biết họ cũng rất lo lắng cho em, nên em không cần nghĩ ngợi lung tung làm gì.” nhìn Gia Hân còn đang suy nghĩ anh thờ dãi nói.

“Em gọi anh là anh Trương nha, anh Trương còn ai biết mất em đổi màu không vậy?” nghe anh nói vậy cô cũng yên tâm chỉ cần ba mẹ không xem cô là quái vật là được rồi. Nhưng nhớ tới ở đó nhiều người như vậy không biết có ai thấy nữa không.

“Không có. Anh thấy được vì đứng gần em, còn bọn họ thì đứng khá xa, ba mẹ em lại ở phía sau, với lại em hơi cuối đầu nên chỉ mình anh thấy” anh hiểu vì sao Gia Hân hỏi vậy mất mình khác người nên lo sợ là tất nhiên.

“Vậy thì tốt rồi, anh Trương nếu anh muốn biết mất em do đâu mà có thì anh phải thất vọng rồi, vì cả em cũng không biết. Khi qua cơn bệnh nặng thì đã có rồi không tin anh có thể hỏi ba mẹ em” cô bình tĩnh trả lời.

Anh ngạc nhiên nhìn thần thái của cô, cô bé mới tí tuổi đầu mà lại có thể bình tĩnh lại nhanh như vậy cách nói và trả lời như người trưởng thành, không phải nhìn thân hình trẻ con kia chắc anh nghĩ đang nói chuyện với mình là một cô gái chứ không phải bé gái trước mặt này, ngạc nhiên thì ngạc nhiên anh đối với Gia Hân xem trọng thêm vài phần.

“Được rồi, lúc trước khi em hôn mê có nói địa điểm bọn giết người giấu hai đứa nhỏ nhà đó, làm sao em biết được nơi đó có giấu người.” về điều này anh rất nghi hoặc làm sao cô bé biết được.

“Em nói anh sẽ không tin, có lẽ còn nói em bị bệnh.” Gia Hân biết chuyện cô thấy người chết rất khó tin, nhưng đó là sự thật.

“Em không nói làm sao anh biết được mà tin, có rất nhiều chuyện không phải không tin mà không có.” có chuyện gì anh chưa gặp qua, sự phụ anh ngay cả người chết còn có thể cho anh gặp thì còn có chuyện gì chưa thấy chưa nghe, chưa biết đây, chỉ là anh sẽ không ngờ cô bé nhỏ sẽ làm anh ngạc nhiên.

“Được nếu anh muốn biết thì em nói, em thấy bà lão đã chết, nghe tiếng của bà lão đó nói cứu cháu, bà lão còn nói chỗ cứu, lúc trước nhìn ông bác sĩ đó em còn thấy chuyện xảy ra ngày hôm đó nhưng không tới kịp.” Gia Hân không biết vì sao lại nói cho Trương Thành nghe chuyện của cô chỉ giấu chuyện cô sống lại mà thôi. Có lẽ, anh đáng tin cậy chăng cô cũng không biết nữa chỉ muốn nói cho anh biết vậy thôi.

Trương Thành nghe xong ngạc nhiên tới độ chuyện này ngoài sức tưởng tượng của anh rồi. Cô gái nhỏ vậy mà lại có thông linh đồng tử. sự phụ nói người được thông linh đồng tử mạng số chỉ âm, có hai cách có thể giúp thông linh đồng tử mở ra. Một là vừa mới sinh sẽ làm phép triệu hồi cho đứa bé. Hai là phải cho đứa bé đó gặp kì duyên và trải qua ganh giới sống còn mới mở được thông linh đồng tử. Khi có thông linh đồng tử tức là có thể nhìn thấy những thứ hi hữu, phi thực tế. Anh không ngờ Gia Hân lại có thông linh đồng tử. Không được lão nhân gia sự phụ không phải đang tìm người có thông linh đồng tử sao, phải cho lão nhân gia người hay mới được, thế là anh tức tốc chạy ra ngoài.

Gia Hân thấy Trương Thành chạy đi khó hiểu, lúc nghe cô nói xong thì ngạc nhiên sau là không thể tin rồi lại như mừng như lo làm cô không hiểu gì cả. Đang muốn hỏi thì lại chạy mất thật là khó đoán. Thôi vậy mình cũng mệt rồi ngủ đợi ba mẹ về vậy.

Ở chỗ Gia Hân thì bình yên, nhưng chỗ khác thì không như vậy, Gia Hân không hề biết cuộc đời cô sẽ bước vào một bước ngoặt mới đầy thử thách và cũng đầy nguy hiểm. Nhưng giờ thì để Gia Hân bình yên ngủ đã chuyện gì đến sẽ đến thôi

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mẹ Trịnh bị chồng mình kéo ra ngoài rất buồn bực, khi ra khỏi bệnh viện bà không thèm nhìn tới chồng bà, một mạch bước đi vừa đi vừa nghĩ nên mua gì về cho con gái ăn bồi bổ lại thân mình con gái bà tỉnh lại sức khỏe còn yếu nên bà muốn làm chút gì đó bổ dưỡng cho con. Liếc mắt nhìn ông chồng mình bà hừ nhẹ một cái rồi một mạch chạy tới siêu thị.

Ba Trịnh có khổ mà không thể nói, ông nhìn ra được vợ giận ông vì điều gì nhưng ông có lý của ông có được hay không a. Không phải ông không đau con gái nhưng chuyện này không phải ông muốn làm chủ là được, con gái có chủ kiến nên ông muốn con có quyết định của mình với lại người cảnh sát đó không hề có ý làm khó con bé mà, thôi thôi cho bà ấy giận một hồi đi về nhà rồi ông giải thích sau vậy. Ông thấy bà đi nhanh thì tức tốc đuổi theo

Hai ông bà mỗi người một tính toán. Sau khi đi siêu thị thì hai người về bệnh viện thấy con gái ngủ trên giường bệnh, còn người cảnh sát thì đi đâu mất rồi, hai người cũng không nghĩ nhiều, một người ở bên ngoài phòng bếp bệnh viện nấu ăn còn một người canh chừng cho con gái.

Gia đình Trịnh Gia Hân cũng không giàu có gì chỉ thuộc dạng khá trong thôn mà thôi, vì bệnh của con gái mà hai người xin phép nghỉ dài hạn. Tiền tiết kiệm được cũng dồn cho con gái nằm bệnh viện cả tháng nay, bây giờ thấy con gái khỏe hơn ông bà yên tâm không ít.

Gia Hân thức dậy đã là buổi tối rồi, cả nhà ăn xong thì ngồi trò chuyện chốc lát Gia Hân nói ba mẹ đi nghỉ ngơi, cô không muốn ba mẹ mệt mỏi nhiều hơn nữa. Hai ông bà cũng đồng ý nhưng không chịu về nhà, hai người lót chiếu ngủ ở dưới sảnh, nói thế nào cũng không chịu về. Gia Hân đành chịu thua tùy hai người vậy.

Hôm sau bác sĩ vào khám cho Gia Hân xong nói ngày mai là có thể xuất viện được rồi cả nhà mừng rỡ cuối cùng cũng không cần ở bệnh viện thêm nữa. Không phải ông bà tiết kiệm mà là ở bệnh viện càng lâu thì cũng giống như là bệnh càng nhiều càng kéo dài nên không phải bắt đất dĩ thì ông bà thật không

muốn con mình vào bệnh viện chúc nào. Còn Gia Hân thì không muốn ba mẹ phải ở bệnh viện chăm lo cho cô suốt ngày ở nhà cũng có công việc ông thể bỏ được, nếu xuất viện sớm về nhà cô còn phụ giúp chút ít được công việc nhà.

Kiếp trước cũng vì căng bệnh này mà nhà của cô không còn gì đáng giá cả, tiền để dành cũng hết, lúc đó Gia Hân còn nhỏ không hiểu được vì sau sau khi hết bệnh cả nhà chỉ ăn rau cả tháng chỉ được ăn thịt một lần, cô âm ức không phải lúc trước ngày nào cũng có thịt ăn sao, Gia Hân nháo lên nháo xuống muốn cái này muốn cái kia, trong nhà hoàn toàn không thể đáp ứng được. Lúc đấy cô không hiểu gì nghe cô chú xúi giục phải đòi này đòi nọ luôn luôn phải đòi cho bằng được, Gia Hân cũng có thấy mẹ ôm ba khóc nhưng lại không quan tâm nhiều, tới lúc hơi lớn một tí cô mới hiểu được ba mẹ nhăn nhin như thế nào để có thể đáp ứng nhu cầu của cô. Kiếp này sẽ không như vậy, cô Trịnh Gia Hân bắt đầu từ bây giờ không để ba mẹ phải chịu âm ức vì cô nữa.

Tối ngày Gia Hân về nhà cũng không hề gặp lại anh cảnh sát giúp cô một lần nào từ ngày đó tới nay, làm Gia Hân nghĩ có phải mình nói chuyện cho anh ta đã kích quá lớn không. Mặc dù vẫn chưa nói xong chuyện cần nói, cô không muốn rắc rối về sau đâu, mặt kệ thế nào thì chỉ cần không tới phiền cô là được.

Về phần anh cảnh sát Trương Thành của chúng ta thì đang chạy đôn chạy đáo, không biết thang trời trách đất bao nhiêu lần rồi.

Anh ta từ bệnh viện chạy ra ngoài liền chạy một mạch lên trụ sở xin nghỉ phép một thời gian, không đợi lệnh cho phép có được hay không đã tức tốc bắt xe chạy ngay đến Châu thôn ở tỉnh D, sau khi tới đó anh ta đến nhà chiến hữu gửi mua ít đồ sau khi có đồ lại chạy một mạch lên núi Châu Nhai sau thôn, thôn này chỉ có một ngọn núi bởi vì khi xưa chiến tranh chết rất nhiều người ở bên trong núi có cả ta và địch, ngọn núi giống như hình nửa viên ngọc cây xanh mọc xung quanh, chính giữa ngọn núi trống chon không có thứ gì dù trồng cũng không sống được, người dân thôn Châu không ai dám lên núi vì khi ai lên đó điều không xuống được, cũng không thấy xác, cho tới khi sự phụ của Trương Thành tới sinh sống mới không có người chết nữa, nhưng chỉ có sự phụ anh ta dám lên đó sống còn người trong thôn vẫn sợ nên không ai dám lên cả.

Trương Thành chạy một mạch vào núi chạy tới nhà sự phụ đang muốn mở cửa thì bỗng lạnh hết người, tay chân run cầm cập đồ trên tay tự động rơi xuống. Anh ta cố gắng đọc thanh tâm chú muốn tỉnh táo hơn, trong nhà anh ta biết không có ai, bởi nếu có sự phụ thì anh ta sẽ không như thế này.

Nhà sự phụ tuy nói không ma quỷ nào có thể vào nhưng là ngoài sân thì sự phụ không bố trí trận pháp a, anh ta chỉ mới học được da long thôi không thể đối phó với cái gì được đâu, anh ta chỉ cầu nguyện sự phụ a sự phụ mau mau về cứu con a. Có thể là ông trời nghe được anh ta cầu nguyện nên một lúc sau thì anh ta trở lại bình thường, đang mừng nghĩ chắc sự phụ đã về nhưng khi anh quay đầu thì chết đứng tại chỗ.

Trước mắt không phải sự phụ mà là một đứa bé khoảng 5 tuổi toàn thân trắng bệch, mặc một cái yếm đỏ, môi đỏ tươi như máu, mắt không có tròng trắng, đầu chỉ có ba chùm tóc, đang đứng cười nhìn anh ta, bây giờ anh ta thật mong mình có thể giống mấy cô gái ngất siu ngay bây giờ, còn chưa biết làm sao thì đứa bé lên tiếng.

—“Hihihi. Anh oi. Hihi. Anh dẫn em đi chơi đi.” nó vừa cười vừa nói còn đưa tay về hướng anh ta làm anh ta hoảng loạn la thất thanh

—“Cứu mạng a..... Sự phụ cứu mạng a.... ..”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Anh ta chạy vòng quanh căn nhà, chính anh ta cũng không biết vì sao mình chạy nhiều như vậy lại cứ là xung quanh nhà sự phụ, mà tiếng cười của đứa nhỏ kia vẫn quanh quẩn bên tai, tới khi anh ta không còn sức chạy nữa ngồi bệch xuống đất.

Đứa nhỏ vẫn đứng trước mặt anh ta cười.

—“Anh oi. Chơi vui lắm hả, cho em chơi với.”

Giọng non nớt vang lên làm anh ta cứng cả người vì sợ, đứa nhỏ này nghĩ là anh ta đang chơi sao, trời ơi, anh rất sợ có được không. Cùng lúc đó anh ta cảm thấy sau lưng có người đứng, anh ta run run quay cổ nhìn rồi hét lên ngất siu.

Tỉnh lại thì anh ta thấy mình đang ở trong nhà sự phụ, mấy thứ anh ta mua đều để trên bàn, nhưng không thấy ai trong nhà, anh nghĩ thầm “sự phụ chắc cứu mình xong rồi đi rồi, may là không ở nhà nếu không mình toi là cái chắc.” Đang suy nghĩ thì cảm thấy đầu truyền đến cơn đau.

—“ai ui.”

—“Biết đau sao, con học đạo bao lâu rồi hả một chút xíu cũng không chịu được là sao. Con đó, con đó, muốn ta nói bao nhiêu lần mới nghe hả?. Lên gặp ta lại không báo cho ta biết ta mà không về thì con còn sống được để xuống núi không hả?. Con nghĩ là ta rảnh lắm phải không?. Con thì hay rồi vừa về tới nhà ta là gặp chuyện, con không phải không biết con là khí chí dương, âm quỷ nào mà không muốn lấy thân của con để tu luyện con còn không biết sống chết một mình tới đây con chán sống lắm hả?. Muốn gặp mỹ nữ vô thường lắm phải không?.”

— “ Sư phụ con cũng không muốn vậy, ai ui người đừng đánh nữa có được không a.” anh ai oán nhìn sư phụ mình

— “ Không đánh, nếu không đánh con con nghĩ là có nhớ không hả?. Lần nào cũng thế có lần nào con nghe ta không, con còn dám nói xem hôm nay ta làm sao trừng phạt con. con cũng phải hiểu.....v....v...v.... .. ”

"Có ai cứu anh ta với biết thế anh ta không lên thẳng đây đâu a, sư phụ a, người có chức phong độ có được không a, đệ tử của người cũng không làm sai mà" anh ta thật sự là rất oan ức. Sư phụ anh nhìn mặt lần đầu thì có vẻ đạo mạo chính chắn, ai mà biết ông ấy lại là người vừa không nói lí vừa keo kiệt, nhưng những cái này anh ta không dám nói trước mặt sư phụ chỉ để trong lòng nếu không chắc chắn là anh ta phải phoi thay giữa rừng. Có trời mới biết anh ta không hề muốn gặp mấy thứ dơ bẩn đó, rất tiết là không thể.

— “ Tổ Sư, con nấu cơm xong rồi, tổ sư ăn cơm thôi ”

Giọng nói non nớt vang lên cất đức bài ca và ánh múa tay của sư phụ anh ta, anh ta thầm cảm ơn người tới, sư phụ chỉ ừ một tiếng rồi đánh vào đầu anh một cái bảo anh đi ăn cơm. anh vui vẻ xuống giường chạy ra ngoài, anh rất sợ bị đánh tiếp nha.

Sư phụ anh ta lắc lắc đầu thật hết nói “ Ông chỉ thu một người đệ tử nhưng lại chẳng có tiền đồ gì không biết sau này nó phải làm sao” đột nhiên ông nhớ tới bé gái mình gặp mấy năm trước, căn cốt thật sự rất tốt chưa khai mở được song đồng, ông định mang đứa bé theo ông học đạo nhưng ba mẹ đứa nhỏ không cho, ông không còn cách nào chỉ có thể cho đứa bé một trong các pháp bảo của phái mao sơn ông, Thái Cực Bội. Thái Cực Bội là pháp khí giữ mệnh yêu ma quỷ quái không thể quấy phá người giữ bội, nó còn mang đến vận may và tài bảo nếu kích hoạt đúng cách và cộng chú ngữ. Chỉ là gần đây ông không tính được mệnh cách của con bé nữa, ông không biết con bé thế nào rồi, ông muốn thu con làm đệ tử truyền thừa của ông, chương môn kế tiếp của mao sơn tông.

— “ Á Á Á á á aaaaa ”

Ông suy nghĩ nhập thần thì bị tiến hết của Trương Thành làm tỉnh vội chạy ra ngoài.

Bên ngoài

Trương Thành và đứa bé anh gặp hôm nay đang mất ngủ, phải nói là một mình Trương Thành mất ngủ vì đứa nhỏ không thể gọi là mất ngủ. thấy sư phụ ra tới. Trương Thành định chạy lại thì một bóng trắng đã lướt qua anh tới chỗ sư phụ trước, nhìn kỹ lại là đứa nhỏ đó, Trương Thành tròn mắt nhìn, một lúc sau mới lên tiếng.

— “ Sư.. sư ...phụ, đồng tử này là người nuôi? ” Trương Thành run giọng hỏi

— “ Ừ. Ta thấy nó bị bỏ rơi ở bãi tha ma vừa tắc thở nên đưa về nuôi, thế nào không được? ” Ông nhướn mày hỏi ngược lại

— “ Ách, không phải. Mà sư phụ sao lại để nó ở ngoài a, làm hại con sợ muốn chết, còn bắt nó nấu cơm. Sư phụ con bái phục người a. ” anh thật muốn chết cho rồi, sư phụ từ khi nào lại có thói quen dọa người vậy, nhưng mà sao thấy lạnh người vậy nhỉ. Anh quay đầu nhìn thấy đứa nhỏ đang đu trên người anh, anh hoảng sợ la lên.

— “ Á Á Á á á aaaa ”

— “ Cảm niệm. Con không biết mất mặt à?, con là đệ tử thiên sư có đó biết không hả ”. “ Trờ về.”

Trương Thành cũng biết tự tìm mất mặt, thấy sư phụ thu đứa bé kia lại nên cười cười lấy lòng đổi lại là tiếng “ Hừ ” lạnh của sư phụ. Anh ta cũng tự giác đi dọn dẹp mớ hỗn độn mình làm ra, sau đó làm lại thức ăn thêm một chai rượu mà anh giấu trong balo ra ngoài cho sư phụ xem như chuộc lỗi.

Hai thầy trò ăn cơm xong cũng đã tới chiều, lúc này anh mới chưa nói cho sư phụ về chuyện thông linh đồng tử. Vội vàng làm xong công việc nhà cho sư phụ sau đó chạy tới phòng sư phụ mình gõ cửa đi vào. Vào phòng thấy sư phụ anh ta nằm trên giường tay đặt lên trán, thở dài liên tục. Anh ta tới gần chưa kịp mở miệng thì sư phụ anh ta lên tiếng trước.

— “ Con gặp phải chuyện gì rồi phải không, hay có chuyện không giải quyết được tới nỗi phải lên tận đây.” Ông nói xong ngồi dậy nhìn Trương Thành. Lúc này ông xem quẻ mệnh cách của Trương Thành không hiểu sao lại gắn với một ngôi sao, mà ngôi sao này chỉ mới xuất hiện gần đây. Nó thay đổi liên tục ông cũng không biết làm sao đoán ra được là điềm xấu hay là điềm tốt nữa. Vị trí của ngôi sao này lại là chỗ cô bé mà ông quan tâm đang ở, mọi chuyện làm ông không thể lường trước được.

Trương Thành nhìn ra sư phụ anh ta đang phiền não nhưng không đoán được chuyện gì, anh kéo ghế ngồi kế bên sư phụ cẩn thận giúp ông đắp bớp rồi nói.

— “ Sư phụ con gặp thông linh đồng tử.” Anh vừa nói xong không có tiếng trả lời, thấy sư phụ nhìn anh tròn mắt anh giật mình rút tay lại nhìn thẳng sư phụ nói lại một lần nữa.

— “ Sư phụ con thật sự gặp thông linh đồng tử, hơn nữa đồng tử là màu tím.”

Anh ta nói xong một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên.

— “THÔNG LINH ĐỒNG TỬ MÀU TÍM.m.... ..”

Chương 7

Trở lại với Gia Hân nhà ta.

Sau khi về nhà vẫn phải nằm trên giường không được xuống, ba mẹ Trịnh còn bốn ngày phép nữa là hết số ngày nghỉ trong năm nếu không đi làm thì sẽ bị trừ lương hoặc là đuổi việc. Ba Trịnh làm cho nhà máy của nhà nước lên được chức quản lý khu xưởng, mẹ Trịnh làm cho xưởng dệt mặt dù không phải là làm cho nhà nước nhưng chế độ giống nhau.

Gia Hân về nhà không làm được gì nên đem bài vở ra nhìn, cô đã học lớp 1 đối với Gia Hân bài vở này chẳng là gì cả nhìn để giết thời gian thôi, hôm nay 15/3 cô nhớ không lầm thì còn hai ngày nữa cô phải đi học lại, nhớ kiếp trước khi cô đi học lại thì bà nội có tới nhà cô ở vài ngày, thật ra là tới xem nhà cô còn bao nhiêu tiền thì đúng hơn. Cô đi học được một ngày thì bà nội tới nói là ở nhà chú út mấy đứa nhỏ bệnh nặng, không thể lo cho bà để bà qua đây ở vài ngày khi nào tụi nhỏ hết bệnh bà lại về bên đó. Còn trách móc đủ điều. Ba mẹ vì chữ hiếu nên không thể không nghe dù nhà hết tiền mua đồ ăn vẫn tìm cách để cho bà nội ăn uống đầy đủ. Cô luôn ganh tị với đồ ăn của bà nội, nhiều khi cô nhìn bà ăn mà thèm. Bà nội nhìn thấy cô nhìn bà ăn thì mắng cô đủ điều, lúc mắng điều là không có ba mẹ cô ở nhà. Những lời thậm tệ điều dùng trên người cô, cô không dám nói đúng hơn là không thể nói gì uất ức chỉ ngồi khóc một mình trong phòng nếu không ai biết thì thôi, còn mà bà nội biết thì cô không ăn mắng cũng ăn gọi. Lý do tất cả tiền của con bà làm ra điều là của bà vì sao dồn hết lên người hàng lỗ vốn như cô chứ.

Gia Hân nằm trên giường nghĩ tới những lời bà nội mắng cô kiếp trước, nó khắc sâu vào trí nhớ không phai được. Kiếp này cô sẽ không chịu mắng không như thế nữa, bà muốn mắng được thôi tôi phụng bồi tôi cùng.

Chớp mắt tới ngày Gia Hân đi học, thời này học sinh như cô không có bài vở nhiều, chỉ học thuộc lòng là tốt rồi. Sáng sớm Gia Hân không cần mẹ gọi dậy sớm hơn thường ngày, cô lấy cặp, sách vở rồi thay đồ. Cặp của cô là do mẹ may cho cô, dùng vài vụng trong xưởng ghép lại dây đeo làm bằng dây xích loại xích nhỏ nên ghép lại ba bốn dây. Quần áo đi học cũng là đồ thường ngày nhưng được xếp riêng biệt, thay xong quần áo Gia Hân nhanh chóng chạy đi rửa mặt rồi chạy vào bếp thổi lửa nấu cháo hâm lại bánh rán.

Nhà cô vẫn sử dụng bếp củi chứ không mua bếp ga như những gia đình khá giả khác, vì mẹ cô nói bếp ga nấu cơm không ngon bằng. Thời này đã có bếp ga chỉ có gia đình nào dư giả mới mua được, nhà chú út có bếp ga do bà nội nói nhà chú út nhiều con còn phải đi làm bà thì không thể nấu bằng bếp củi được rất mệt và trong người có bệnh muốn ba mẹ mua cho nhà chú út bếp ga.

Cô vo gạo rồi đổ nước vào bát lên bếp, củi lửa cô đã thổi xong, bánh rán cô cho vào một cái lồng đặt trên nồi cháo canh lửa vừa vừa khi nước sôi chừng bảy tám phút lấy bánh rán ra ngoài rồi bắt đầu khuấy cháo, phải khuấy không ngừng nếu không gạo sẽ dính vào đáy nồi làm cháy cháo sẽ không ngon. Điều là mẹ dạy cô nấu ăn nói sau này cô nấu cho chồng con của cô và hầu hạ mẹ chồng, tay nghề nấu ăn của cô điều do mẹ truyền thụ.

__“Tiểu Hân. Con làm gì vậy?..”

Mẹ Trịnh thức dậy rửa mặt xong muốn chạy đi gọi con gái dậy chuẩn bị đi học, vào buồng con gái thì không thấy con bé đâu, bà bước ra gần phòng bếp thì nghe tiếng động trong bếp, bà nghĩ chắc là con gái đói bụng lục đồ ăn, bà vừa bước vào bếp, tiếng nói vừa dứt thì bà kinh ngạc há to miệng, bà nhìn thấy gì, có phải thật không?.. Con gái bà đang nấu đồ ăn sáng.

Gia Hân giật mình khi nghe tiếng mẹ gọi, sau đó quay lại thấy mẹ ngạc nhiên nhìn thì cười khổ. Cô nói thế nào đây lúc cô 12 tuổi mẹ mới bắt đầu dạy cô nấu ăn, lúc này thì cô chỉ biết nhộm lửa cho mẹ thôi. Bây giờ lại viết nấu ăn làm sao mà mẹ cô không ngạc nhiên cho được. Chết cô rồi.

__“Con nấu cơm sao, con nấy làm sao, có bị thương không?” mẹ cô lo lắng hỏi

Sau khi ngạc nhiên đi qua thì bà còn lo lắng không biết con gái có bị phỏng không. Bà đi tới kiểm tra kỹ lưỡng con gái không sao bà mới thở ra một tiếng, lên tiếng trách móc

__“Con đó, sao không đợi mẹ dậy nấu cho lờ phỏng người thì sao” nhìn cô không nói tưởng là cô bị bà dọa sợ nên bà nhẹ giọng lại “Thôi được rồi con lên nhà trên đi ở đây có mẹ là được, một chút nữa mẹ đưa con đi học sau khi ăn sáng, đi đi con.”

Biết mẹ nghĩ mình nhỏ tò mò học hỏi bị bắt gặp nên sợ không dám nói chuyện. Thật ra thì cô không biết nói gì a, không lẽ nói cô biết nấu ăn do mẹ dạy vậy không khác nào bảo cô chui đầu vào rọ a, ai sẽ tin ai sẽ tin....

Gia Hân không làm gì khác hơn dạ nột tiếng rồi đưa mui cho mẹ chạy lên nhà trên. Khúc nhặt đêm buổi sáng cũng kết thúc sau khi ba Trịnh thức dậy cả nhà ăn sáng xong, mẹ đưa cô đi học, bây giờ mới 7:00 nên trên đường toàn là trẻ con đi học, một số được ba hoặc mẹ dắt đi giống cô, số ít hơn lớn hơn cô thì đi một mình. Gia Hân cũng không muốn mẹ đưa đi nhưng cô không nhớ đường đành để mẹ đưa, ngẫm lại thì bây giờ cô 7 tuổi chứ không phải 23 tuổi, đành chịu vậy.

Hai mẹ con Gia Hân đi chừng 10 phút thì tới trường tiểu học Mai Thanh. Đây là trường tiểu học dạng trung tại chỗ này, đáng lý cô được học trường tốt nhưng vì bà nội và chú út đưa cháu trai, con trai của họ tới nhà nói muốn cho nó được học trường tốt nhất về sau làm rạng rỡ dòng họ, nó là con trai nên

phải được học tốt mà nhà chú út không đủ điều kiện nên làm anh làm chú lớn phải giúp, còn cô là con gái con người ta không cần học cũng chẳng sao.

Trước cổng trường Gia Hân tạm biệt mẹ rồi bắt đầu tìm lớp của mình, cô đi vào cổng, trường Mai Thanh không lớn lắm được chia làm 3 khu. Khu 1 tập trung từ lớp 1-1 tới lớp 3-5. Khu 2 bao gồm 4-1 tới 5-5. Khu 3 là dành cho giáo viên và thư viện. Xung quanh trường vẫn chưa xây tường bao như những năm sau này chỉ là tường đất tạm bợ. Sân trường trồng vài cây cảnh lớn, đối diện cổng vào là bục chào cờ, thứ hai nào cũng phải hát bài Yêu Tổ Quốc trước là cờ được cắm trên bục. Gia Hân nhìn quanh một chút, thật là cô không nhớ vị trí lớp ở đâu. Đang lúc tần ngần không biết làm sao thì bị ai đó vỗ vai một cái rõ đau, rồi tiếng nói trẻ con vang lên.

“Hân Hân. Khỏe rồi hả?. Nghe nói cậu bệnh, thế nào khỏe hăng chưa mà đi học đây?. Cứ tưởng chết rồi a.”

Quay lại nhìn, trước mặt cô một khuôn mặt tròn tròn, mắt to, mày nhỏ, môi trái tim, mũi cao, thân hình trẻ con mập mập nhưng không quá lố. Nhìn kỹ một chút cô đưa tay đỡ trán. Trời ơi! khắc tin kiếp trước của cô. Phiên bản thu nhỏ của Ngô Linh, học cùng một lớp với cô suốt tiểu học, trung học lên tới đại học luôn.

“Ngô Linh. Cậu muốn chết.” Gia Hân gần như gầm lên

“Này làm gì kinh thế nhỏ, cẩn thận coi chừng tở cho cậu trực nhực cả tuần đấy nhá. hi hi” Ngô Linh cười nham nhở nói, nói rồi còn lòi trong cặp ra quyền vờ lặc xem

“Cậu dám cho tở trực nhật, xem tở có cho cậu mượn vở bài tập không.” đầu Gia Hân nổi ba đường hất tuyền, thật là mệ cậu ta nghĩ ra, không biết kiếp trước làm sao cô có thể mắc mưu nghe lời cậu ta rầm rầm thế không biết.

“Không nóng mà” vừa sờ trán cô vừa nói “Hôm nay cậu biết phản kháng nha, rất tốt sau này phát huy, tở không cần ra mặt dùm cậu nữa ha ha.” Ngô Linh đưa tay sờ cằm làm bộ đáng suy nghĩ nói, nói xong còn phá lên cười lớn một trận làm mọi người ngoài lại nhìn cậu ta như người ngoài hành tinh.

“Vào lớp thôi tới giờ rồi.” Gia Hân bắt dắt đi lắc đầu nhìn, thật là mắt mịt. Đưa tay kéo kéo cậu ta cho cậu ta đi trước, nói thật cũng may có cậu ta ở đây nếu không không biết khi nào cô mới về lớp được

Hai đứa cô là bạn thân của nhau nhà Ngô Linh và nhà cô cũng quen biết với nhau nhưng ít qua lại vì hai nhà ở xa, tuy nhiên không hề mất tình cảm với đối phương, lễ tết hay có dịp là lại đến thăm. Cô và Ngô Linh nhìn như khắc khổ có thể nói có khi bị người ta nói là kẻ thù nữa kia. Vậy mà ai đụng tới cô thì biết tay cậu ta ngay, còn cô thì vở bài tập cho cậu ta mượn, chép bài dùm cậu ta. Hai đứa cứ như vậy chơi với nhau. Lúc này có Ngô Linh cô cũng không thấy chán ngán lắm khi ở trường.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hai người kéo nhau vào lớp vừa ngồi xuống thì có tiếng chuông reo, là chuông bắt đầu học. Gia Hân thuộc dạng học sinh khá nên vị trí ngồi là ở giữa từ dãy thứ 3 hàng 3 đếm từ trái sang phải, còn Ngọc Linh thì hàng 2 cùng dãy với Gia Hân. Hai đứa ngồi gần nên dễ trao đổi bài, tất nhiên là chỉ mình Gia Hân đổi còn Ngọc Linh thì chỉ có việc làm theo thôi. Giờ đầu tiên là toán của cô giáo chủ nhiệm lớp, toán lớp một rất đơn giản, cộng, trừ, đếm số và tính nháp. Cô giáo chủ nhiệm Gia Hân tên Yến Trang, một cái tên rất đẹp nhưng không xứng với người. Trong lớp ai cũng sợ cô Yến cả dù không biết làm sao chỉ cần thấy mặt là không dám ho he gì cả, Gia Hân Rất Có ấn tượng với cô giáo này không thể quên, phải nói là sợ hãi mới đúng.

Tiếng chuông dứt thì cô Yến bước vào lớp, cô yến có khuôn mặt dài cằm nhọn, môi mỏng nhỏ, răng hô, đôi mắt sất, mũi hơi to và thấp, lông mày thưa thớt, và đặc biệt là ngay bên dưới mắt trái có nốt ruồi to bằng ngón tay út. Cô Yến rất thích màu đỏ và dường như luôn thấy cô mặc đồ đỏ, do thân hình rất gầy nên nhìn như mấy bộ xương khô di động. Cô Yến vào lớp bước lên bục giảng cầm phấn viết lên bảng vài chữ nhưng đủ làm cho lớp nổ tung rồi

KIỂM TRA

Đúng là hai chữ này, nếu Gia Hân nhớ không lầm mỗi lần kiểm tra đúng như là cực hình.

Một phải làm đủ bốn trang giấy kiểm tra.

Hai không được sử dụng nháp quá hai tờ.

Ba không được sử dụng dụng cụ đếm.

Bốn không được nhìn bài của bạn.

Cô Yến luôn chú ý đến những bạn học kém những quy định này là dành cho các bạn yếu kém trong lớp, còn học tốt và bình thường thì chỉ cần không nhìn bài của bạn và viết hết bốn trang giấy là được, mà hầu như kiểm trước là Gia Hân luôn bị chú ý đến trong giờ kiểm tra. Lí do, sử dụng quá nhiều giấy nháp. Gia Hân không thể không sử dụng giấy nháp nhiều được, cô làm của mình xong còn phải chỉ cho Ngọc Linh những bài khó, nếu không cũng

không cần làm nhiều giấy nháp, lúc nào thu bài trên bàn Gia Hân cũng cả chục tờ giấy nháp, luôn luôn bị cô Yến điểm danh dọn rác cho cả lớp sau giờ học. Cô được trở lại một lần như vậy sẽ không giống với kiếp trước, cô sẽ sửa đổi lại từ lúc này và bắt đầy bằng việc học giỏi này.

Gia Hân nhìn bài kiểm tra được cô Yến tự phát, đề bài cả lớp giống nhau chỉ đổi thứ tự câu hỏi với nhau thế là không ai giống ai muốn copy được thôi, câu của tui là số 5 bạn là số 13, câu số 5 của bạn là câu số 1 của tui muốn copy chỉ có thể là sai sai sai và sai.

Những mẹo này chỉ lừa được học sinh tiểu học bây giờ, sau này thì không thể lừa được nữa và giáo viên luôn có nhiều cách làm khác nhau để học sinh không gian lận trong khi kiểm tra hoặc thi cử. Gia Hân làm bài rất nhanh đối với Gia Hân thì rất đơn giản nhưng những người khác thì, viết nháp viết nháp, chép kết quả chép kết quả, cầu may cầu may. Làm xong bài kiểm tra nhìn thấy một mảng này trong lớp Gia Hân thở dài, cô gom bài làm và giấy nháp lại rồi ngồi nhìn mọi người, hết nhìn mọi người lại nhìn ra cửa. Đang bản quơ thì một cây thước đập ngay trên bàn cô làm cô hết hồn.

“BỘP”

_ “Trịnh Gia Hân, trong giờ học em ngẩn ngơ làm gì. Hết giờ cầm giấy kiểm tra lên gấp cô”

_ “.....”

Cô Yến nói xong thì đi lên bục giảng ngồi vào bàn nhưng mắt vẫn nhìn Gia Hân, một lúc lâu sau mới dời đi ánh mắt. Gia Hân vỗ vỗ ngực thở ra một hơi thật là hù chết cô, bất thành linh tự đứng xuất hiện trước bàn còn đập thước ai mà không hoảng ai mà không sợ được a. Thôi xong lên gấp giáo viên nhất định bị mời phụ huynh và trong kỳ họp phụ huynh sr4 bị nêu tên, xong rồi cô thoát không nổi rồi, hazz thôi thì tới đó tính đi. Gia Hân nhìn trên bàn bài làm của cô và giấy nháp trắng mới vỡ lẽ ra, chả trách lại bị điểm danh tình hình là giấy nháp đè lên bài làm, không thấy bài làm nên bị cho là không làm đành chịu trận thôi.

Chuông vang lên, mọi người phải nộp bài giấy nháp cũng phải nộp lên vì vậy trên mỗi tờ giấy nháp đều phải ghi tên mình. Thu bài là lớp trưởng Giang Hữu Đồng, làm lớp trưởng của Gia Hân bốn năm liền và cũng là con của hiệu trưởng trường tiểu học của Gia Hân. Khi thu bài còn liếc nhìn Gia Hân tới khi thấy giấy nháp của Gia Hân là giấy trắng, đôi mắt nhìn Gia Hân hơi hơi đáng thương làm cô chẳng hiểu gì cả. Bài làm của Gia Hân không thể thu, Giang Hữu Đồng đi ngang qua bàn Gia Hân thấp giọng nói nhỏ.

_ “Cẩn thận”

_ “.....”

Cô khó hiểu nha, Giang Hữu Đồng nói xong rồi liếc cô Yến, Gia Hân bưng tỉnh thì ra là muốn cô cẩn thận cô giáo. Gia Hân buồn cười nhưng nhịn lại, trong lớp này phải nói là không ai không sợ cô Yến không biết vì sao học sinh nào bị cô Yến kêu tên nhắc nhở hay là hỏi chuyện thì hôm sau không cảm mạo thì cũng có tai nạn, Con bạo bệnh của Gia Hân cũng là sau khi nói chuyện với cô Yến mới bị. Thật không hiểu nổi mà. Sau khi tất cả bài làm được đặt lên bàn giáo viên cô Yến mới cầm lấy và đứng lên, cả lớp cũng đứng theo sau khi cô Yến ra lệnh hết giờ rồi đi ra khỏi lớp cả lớp mới nhao nhao lên bàn luận.

Ngọc Linh quay xuống nhìn Gia Hân lo lắng hỏi

_ “Này. Không sao chứ, làm sao mà lại bị bắt trúng thế hả?. Có biết là tớ sợ hết hồn không, hù chết tớ rồi. Cậu không biết đâu tớ còn không dám quay đầu nhìn nữa, bài làm tớ cũng dám hỏi cậu. kỳ này chắc chắn điểm kém, mà cậu làm sao không làm bài còn một lần phải không hay là cậu xin nghỉ tiếp đi.”

Cô nàng bán súng nả liên thanh nói không ngừng Gia Hân lắc đầu bắt đầu dĩ giải thích.

_ “Tớ không sao. Bài kiểm tra tớ làm xong rồi, chỉ là giấy nháp đè lên nên cô giáo nghĩ tớ không làm bài chúc nữa tớ lên nói với cô giáo là được rồi”

_ “Thế thì tốt quá, mau mau đi giải thích với cô giáo không thì lại bị kêu ba mẹ lên phiền lắm”

_ “Này. Người phiền là cậu không phải tớ đâu nha, lần nào ba mẹ tớ cũng thay cái người gây ra rắc rối là cậu chịu tội không phải sao.”

_ “Tớ mới không thèm dôi co với cậu mau mau đi đi.”

_ “Được rồi được rồi.”

Gia Hân thở dài cầm lấy bài thi ra khỏi lớp, cô nàng Ngọc Linh này nha mỗi lần nhắc tới chuyện họp phụ huynh hay là mời thì sẽ trốn ở nhà cô không chịu về nhiều lần ba mẹ cô còn đi thay ba mẹ bạn ấy, thật hết nói. Gia Hân bước vào phòng giáo viên cô Yến đã ngồi đầu bàn tay cầm thước kẻ nháp đây là thói quen của cô Yến mỗi lần gặp học sinh, mà cũng chính thói quen này làm cho học sinh sợ. Gia Hân đem bài kiểm tra để lên trước mặt cô Yến rồi đứng sang bên, cô Yến cầm bài làm của Gia Hân lên xem. Càng xem càng hiện rõ nét không thể tin lên mặt, sau đó là giận dữ, cuối cùng là như hung thần nhìn Gia Hân làm cô giật hết cả mình cộng thêm không hiểu. Còn chưa đợi cho Gia Hân suy nghĩ xong thì cây thước trên tay cô Yến đánh tới trên người cô rồi.

_ “Em hay lắm Trịnh Gia Hân ai cho em gian lận hả?. Tuy em mới nghỉ học một thời gian dài nhưng cũng không thể nào gian lận, dù bài làm có kém đi nữa thì cô cũng châm chước cho thế nào lười biếng không viết làm bài còn gian lận. Cô nhất định khuyến cáo với ba mẹ em hành vi của em chẳng những vậy em còn lơ tở mơ trong giờ kiểm tra.... ”

_ “Em không có.” Gia Hân hét lên tức giận

— “Còn nói dối.”

Cô Yến vừa nói vừa kéo tay của Gia Hân cầm thước đánh vào đầu tới nỗi cô nghe răng muốn khóc, tay Gia Hân đỏ bừng lên đau rất theo cái đánh của cô Yến nhưng dù đau thế nào cô cũng không khóc. Ánh mắt kiên định và quật cường không hề răng nói nữa lời xin tha. Cô Yến hơn khựng tay nhưng lại nhanh chóng tức giận và ra tay mạnh hơn nữa đánh vào hai tay Gia Hân.

Mắt Gia Hân dần dần chuyển sang tím đậm, tức giận trong lòng không ngừng dâng lên. Gia Hân thấy trước mắt mình không phải cô Yến mà là một cô gái mặc váy đỏ. Gia Hân trong lòng kinh hoàng quên cả đau đứng chịu đánh như bức tượng. Gia Hân bình tĩnh lại màu mắt cũng rút lui trở lại đáng vẻ lúc đầu, mọi chuyện xảy ra không quá một phút. Khi hoàn toàn bình tĩnh Gia Hân nhìn lên thì cô Yến vẫn là cô Yến.

Bên ngoài phòng giáo viên đã ồn ào từ lâu cửa phòng không biết lúc nào đóng chặt lại không ai vào được. Cô Yến đánh thêm vài cái cũng hả giận rồi nhìn cô sắc lẻm để cây thước lên bàn cầm bài kiểm tra của cô mà xé vừa xé vừa cười. Vào lúc này cửa phòng giáo viên bật mở vào đầu tiên là Ngọc Linh sau đó là thầy hiệu trưởng tiếp đến là Giang Hữu Đồng và mọi người ở lớp cô.

Ngọc Linh chạy thẳng vào phía Gia Hân, tay Gia Hân vẫn chưa để xuống tư thế bị đánh tay chưa kịp thay đổi thì bị Ngọc Linh nhào tới ôm đụng vào đầu đón vô cùng. Gia Hân hét nhỏ một tiếng, thành công làm cho Ngọc Linh chú ý.

— “Cậu sao rồi, lúc nay nghe tiếng cậu hét to sợ quá cậu có làm sao không?.”

Ngọc Linh vừa khóc vừa nói kiểm tra xem Gia Hân bị gì, khi nhìn thấy tay của Gia Hân thì khóc càng lớn hơn nữa.

— “Thầy thầy thầy thầy.....” Ngọc Linh kêu lớn

Tiếng Ngọc Linh kêu làm thầy hiệu trưởng tỉnh lại trong kinh ngạc và cũng làm cho cô Yến từ nãy giờ vẫn giữ tư thế đang xé bài thi tỉnh lại. Cô Yến yếu xù ngồi ngã ngồi trên ghế, mắt kinh hoàng nhìn tay mình.

Hiệu trưởng chạy tới nhìn thấy tay Gia Hân thì hít một ngụm khí lạnh, tay Gia Hân sưng lên rất to và đỏ bừng.

— “Nhanh nhanh đi vào trạm xá gần đây xem như thế nào, em mau mau đưa bạn đi thầy giải quyết xong ở đây thì sẽ tới xem sau” Hiệu trưởng nhìn Ngọc Linh nói xong lại quay qua Giang Hữu Đồng đang đứng sau lưng dặn. “Hữu Đồng. Con nhanh chóng dẫn đường cho bạn tay bạn bị thương nặng nhớ phải nói bác sĩ xen kỹ cho bạn nghe không?”

— “Dạ. Đi thôi”

Tiếng đầu là nói với thầy hiệu trưởng còn phía sau là nói cho Gia Hân và Ngọc Linh, nói xong cũng chạy tới đỡ Gia Hân ra ngoài. Chân Gia Hân cũng chịu vài cây thước bấy giờ cả người đều cảm thấy đau. Nhìn thấy Gia Hân được đưa đi ông quay đầu tức giận nhìn chằm chằm cô Yến.

— “Lần thứ hai. Cô đang nghĩ gì vậy hả chúng nó là học sinh của cô chứ không phải nơi cô cho cô trức giận.” Ông tức giận lấy tay chỉ vào Cô Yến mà hét lớn.

— “Tôitôi”

Vào lúc này cô Yến cũng không hiểu mình như thế nào lại ra tay với học trò của mình như vậy, cô Yến lắp bắp tro trờ trờ nhưng không biết nói gì ngoài chữ Tôi. Cô ta rõ ràng đang kinh ngạc vì kết quả của bài kiểm tra không hề sai một chút gì, ý nghĩ đầu tiên là con bé gian lận trong giờ. Cứ như thế không biết sao cô ta lại tức giận không kiềm chế được, sau đó là mất khống chế ra tay đánh con bé còn nói những lời như thế con bé làm chuyện tày trời, dù lòng cô ta không muốn làm nhưng thân thể không nghe theo. Lúc con bé hét lên phản bác thì trong người cô ta giống như có sự bùng nổ, cứ thế đánh càng tàn nhẫn hơn nữa, cô ta không biết mình rốt cuộc làm sao nữa, chỉ biết ngồi chờ đợi.

Hiệu trưởng thấy cả nửa ngày cô Yến không lên tiếng càng tức giận đến tay cũng run, nhìn cô Yến rồi dứt khoát quay đầu đi ra ngoài chỉ để lại một câu.

— “Cô bị đuổi khỏi ngôi trường này.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong trạm y tế gần trường.

— “Á... nhẹ thôi, nhẹ thôi.”

— “Đã nhẹ lắm rồi mà.”

— “Cậu nhẹ kiểu gì, không nhìn thấy người ta đau cả mặt điều nữa lại à.”

— “Đừng có mà đứng nói, tới giúp một tay, một mình tớ làm sao mà làm xong chứ.”

— “Hừ. Cậu cứ đợi đấy ra ngoài xem tớ cho cậu biết mặt.”

— “Ha ha.... Thôi được rồi hai cậu cãi nhau khí thế như vậy làm gì, còn muốn bôi thuốc cho tớ không đấy. Thật là...”

Câu cuối cùng là Gia Hân nói để ngăn hai cô cậu đang sắp lao vào nhau kia. Từ lúc vào trạm y tế tới giờ Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng trừ lúc bác sĩ khám là yên lặng thôi. Hai người dành nhau đi lấy thuốc cũng cãi nhau khí thế một trận, giờ lại tới bôi thuốc cũng cãi nhau được tay cô còn chưa bôi xong thuốc đấy. Bất dưng đi lắc đầu thờ dài một hơi rồi nằm trên giường khám trong phòng mạch kệ hai người họ đẩy lại cái nữa rồi.

— “Đưa thuốc cho tớ tớ bôi cho cậu ấy, không cần cậu.” Ngọc Linh một tay chống hông một tay chìa ra trước nói.

— “Còn lâu mới cho cậu, bác sĩ đưa tớ thì tớ làm còn cậu xê qua bên kia đi.” Giang Hữu Đồng cũng không vừa đáp trả lại hai tay vẫn ôm hộp thuốc.

— “Cậu muốn chết đúng không, cậu ấy là bạn tớ không phải bạn cậu nhanh lấy đến.”

— “Năm mơ à không cho cậu là không cho”

— “Hai đứa cãi nhau gì đây, vết thương bạn hai đứa còn chưa bôi xong thuốc nữa mà đứng cãi nhau.” Hiệu trưởng Giang bước vào nhìn hai đứa cãi nhau đầu chảy hắt tuyến.

— “Thầy./Ba.”

Hai người lên tiếng, rồi cúi đầu đứng im không nhúc nhích. Nhìn bề ngoài là đang hối lỗi nhưng nếu hai đôi mắt của hai cái đầu đang cúi kia không sắc lẹm lẹm nhau thì nhìn đúng là vậy thật. Hiệu trưởng Giang nhìn Ngọc Linh và con trai mình sau đó đưa tay tới trước mặt Giang Hữu Đồng. Nghiêm giọng nói

— “Lấy ra đây.”

— “Dạ.”

Giang Hữu Đồng yếu xui đưa hộp thuốc cho ông. Hiệu trưởng Giang không nói gì cầm lấy thuốc đi tới chỗ Gia Hân ngồi xuống, cầm tay Gia Hân lên bôi thuốc vừa bôi vừa thôi. Gia Hân vào lúc ông bước vào đã ngồi dậy rồi, nhìn từ đầu tới cuối ông chỉ nói vài câu đã làm cho hai người kia im thinh thích rồi, thật là bội phục, không hổ là uy của thầy giáo.

— “Còn đau không?.”

Bôi thuốc xong ông ngẩng đầu hỏi.

— “Dạ hết rồi, con cảm ơn thầy ạ.”

Gia Hân Đáp.

— “Hôm nay thầy sẽ đưa con về nhà có chịu không” ông đưa tay nhìn đồng hồ “Giờ này không cần phải về trường nữa cũng muộn rồi.”

— “Dạ, theo ý thầy”

Hiệu trưởng Giang mỉm cười nhìn Gia Hân, con bé này còn nhỏ nhưng học được chữ nhẫn thật hiếm có. Bị đánh nhưng không khóc, không nhận lỗi không thuộc về mình. Có lẽ là một mầm non tốt để đào tạo. rất tiếc là Gia Hân không thể biết suy nghĩ của ông hiệu trưởng trước mặt, Gia Hân đang bận suy nghĩ chuyện kiếp trước thời gian sắp tới nhà của hiệu trưởng sẽ bị cháy lớn của cái mất sạch, tiếp đó vợ sẽ bỏ đi để lại ông ấy và Giang Hữu Đồng sống với nhau, sau thì ông ấy bị cơn đồ đánh chết vụ việc ấy được đồn thổi rất lâu, còn Giang Hữu Đồng thì không biết tin tức gì. Không lẽ phải để chuyện kiếp trước xảy ra lần nữa sao, Hiệu trưởng Giang là người tốt phải nói rất tốt, luôn quan tâm học sinh có khi còn cười cười giỡn giỡn với đám nhỏ. Nhiều học sinh nghèo gồm tiền đồng học phí không đủ nhưng thành tích lại rất xuất sắc ông ấy không nỡ nhìn những đứa nhỏ ấy phải nghỉ học tự mình bỏ thêm tiền nộp lên bộ giáo dục, Gia Hân nghe mẹ kể đi kể lại nên nhớ rất kỹ chi tiết này.

Trong khi Gia Hân bận suy nghĩ thì bên này Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng lại được hiệu trưởng Giang giải đãi đủ điều chỉ biết cúi đầu nhận mệnh. Sau khi hiệu trưởng Giang nói xong thì Gia Hân cũng ngừng suy nghĩ, quyết định về nhà và tất nhiên hai người bạn nhỏ Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng cũng theo về nhà Gia Hân rồi. Ra trạm xá vẫn phải về trường một chuyến vì hiệu trưởng Giang phải cất xe, xe của ông không đủ để đeo thêm hai đứa nhóc đành chịu vậy. Thời này có xe riêng đã là giàu có rồi, xe của hiệu trưởng là xe máy số được nhiều người bày giờ tìm mua « ai biết cúp 50 thời xưa không là nó đó ». Mọi người lễ bước chân về nhà Gia Hân, gọi là lễ mà không phải đi vì có ai đi mà tay người này kéo người kia tay đứa kia kéo đứa nọ không. Chỉ có hiệu trưởng Giang là tốt nhất thôi.

Tại nhà Gia Hân.

— “Không Thế...”

Tiếng hét của ba Trịnh vang lên, trong nhà ngoài ba mẹ Trịnh còn có thêm hai người. Một người mặc quân phục đeo huy chương tóc cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt dễ nhìn không ai khác là Trương Thành. Người còn lại đầu tóc đã bạc gương mặt đạo mạo nghiêm trang, trên người mặc một đạo bào cổ xưa, tay cầm theo một thanh kiếm gỗ nhỏ bên hông là một quả hồ lô nếu người kỹ thì bên trong là rượu, trên lưng còn đeo một cái túi màu vàng. Không ai xa lạ là sư phụ của Trương Thành.

Sau khi nghe Trương Thành nói về thông linh đồng tử, ông chỉ nắm chắc một nửa là cô bé con khi xưa đã gặp nhưng đôi mắt chưa khai mở nhãn, nên cùng đồ đệ thu xếp chạy đi. Tới nơi ông vui mừng vì mình đoán đúng là bé con thật là bé con. Theo Trương Thành đến nhà cô bé con kia gặp người lớn chào hỏi.

Ba mẹ Trịnh gặp khách tới nhà nên ra tiếp đón, khi mẹ Trịnh mở cửa thì gặp Trương Thành đầu tiên.

— “Chào bác.” Trương Thành cười chào hỏi.

— “Chào cháu, mau vào nhà ngồi” mẹ Trịnh tươi cười mời Trương Thành vào nhà. “Anh à, xem ai tới này.” mẹ Trịnh nói vọng vào trong với ba Trịnh

— “Cháu đi cùng sư phụ tới đây đã quấy rầy gia đình rồi.” Trương Thành cúi đầu làm tư thế bái tạ lỗi.

— “Không sao cả, hai người mau vào nhà uống miếng nước nghỉ ngơi.” mẹ Trịnh bước sang bên mời hai người Trương Thành vào nhà.

— “Dạ vâng.”

Trương Thành kéo sư phụ mình vào, hôm nay không biết lão nhân gia ông sao lại không giống hằng ngày gặp người là sẽ bói toán mà lại đứng sau lưng anh ta không nói tiếng nào, quá khó hiểu.

Nếu Trương Thành biết sư phụ anh ta từng ăn thua thiệt ở ngôi nhà này còn bị đánh cho đi ra ngoài thì sao, có lẽ Trương Thành sẽ trở mặt mà nhìn sư phụ mình như người ngoài hành tinh, nhưng là Trương Thành không biết nên vẫn vui vẻ.

Mẹ Trịnh đi phía sau hai người, bà nhìn ông lão này quen quen vì không thấy mặt nên bà không nhận ra người muốn bắt con gái bà đi vào mấy năm trước. Theo vào tới nhà chính thì mẹ Trịnh mời hai người ngồi bà đi nấu nước, nhưng bà chưa kịp đi thì kinh ngạc khi nhìn gương mặt ông lão theo sau Trương Thành dù sao vào nhà cũng phải gặp không thể tránh được.

“Choang”

Mẹ Trịnh đánh rơi bình trà vừa mới cầm lên, tay chỉ vào ông

— “Diệp Kim Quang”

Cùng lúc ba Trịnh cũng chạy từ bếp lên khi nghe tiếng vỡ đồ. Vừa lên trên đã nghe thấy vợ ông gọi tên của một người, còn đứng chỉ vào mặt người ta, ngược mắt nhìn người vợ mình chỉ vào thì ngạc nhiên mắt chớp chớp xác định không nhìn lầm mới thu hồi tầm mắt đi tới bên mẹ Trịnh lấy tay của bà xuống rồi để bà ngồi trên ghế. Mẹ Trịnh đã đứng hình khi thấy Diệp Kim Quang rồi khi chồng bà chạm vào người thì bà đã bình tĩnh lại thuận theo ông ngồi xuống, bà cũng không lo nước sôi gì cả ngồi đó nhìn Diệp Kim Quang. Thấy vợ ông bình tĩnh lại ngồi đó, ba Trịnh dọn đồ vỡ qua một bên rồi ngồi xuống kế bên mẹ Trịnh. Đối diện nhìn Trương Thành và sư phụ anh ta Diệp Kim Quang.

— “Ông đến đây làm gì?” ba Trịnh trầm giọng hỏi.

— “Tôi đến không phải quấy rầy, chỉ..chỉ hỏi chút chuyện thôi.” Diệp Kim Quang thận trọng trả lời, ông chưa bao giờ phải ăn nói nhỏ nhẹ thận trọng từng chữ như vậy nhưng người nhà này là khác a , ông chịu thiệt vẫn còn nhớ như in đây này.

Trương Thành tròn mắt nhìn này này có phải sư phụ anh ta không vậy không bị dối người chứ, Trương Thành chỉ biết ngêhệt mặt ra á khẩu ngồi nhìn.

— “Là vì con gái tôi đúng không?. Nếu là vì nó tôi cũng có vài lời muốn hỏi ông” ba Trịnh nghiêm túc nói bây giờ là cả mẹ Trịnh cũng ngồi thẳng người vì bà biết chồng bà muốn hỏi gì.

— “Phải. Nói cách khác là vì đôi mắt con bé xảy ra vấn đề nên ta mới đến đây.”

Nghe ba Trịnh nói Diệp Kim Quang sáng tỏ thêm nữa ông muốn thu con bé làm đồ đệ nên giọng nói cũng có phần cứng gấn khẳng định.

— “Ông cũng đã biết mắt con gái chúng tôi có chuyện, lúc trước ông có nói có cách để giải quyết. Vậy theo ông thì muốn giải quyết thế nào đây”

Ba mẹ Trịnh không có cách nào chỉ có thể hỏi Diệp Kim Quang thôi, con gái ông bà là nỗi lo chung của họ dù thế nào nó cũng là con của bọn họ, bọn họ không muốn nó ra ngoài bị kỳ thị hay ghét bỏ. Chỉ có nhờ Diệp Kim Quang nói ra cách giải quyết nếu không con gái phải chịu khổ rồi.

Diệp Kim Quang trầm ngâm suy nghĩ cách thì có chỉ sợ hai người ba mẹ này không đồng ý, con bé có thông linh đồng tử nhất định sẽ thấy quỷ hồn những vật bản mà người thường không nên thấy. Nếu để quỷ hồn biết con bé thấy được bọn nó nhất định sẽ quán lấy con bé không tha có khi còn giết chết con bé lấy thể xác cho mình, còn những người tu đạo không thể nào tha cho con bé, đôi mắt thông linh màu tím nếu ai có nó đem luyện thành tử đan thì hồn thể tùy ý tách rời giống như hai cá thể, thân thể bách độc dù là độc của thi vương chúng thi cũng không thể hại được họ. Tân thể con bé mang theo nguồn thuốc quý giá vô tận. Mà con bé có thể tu đạo sẽ thoát khỏi kiểm chế của ma quỷ bốn phương, học đạo giỏi thì sẽ vô địch thủ. Chỉ là.. Kim

Quang liếc nhìn hai người đối diện thờ dài rồi nói.

“Chỉ có một cách là cho con bé theo học đạo bảo vệ bản thân cũng như đôi mắt của nó.”

“Không Thể.....” ba Trịnh khi nghe xong bật dậy hét lên.

Ông nà chỉ có cô con gái này để nó đi học đạo thì phải xa nhà rất nhiều năm, nhiều năm không gặp con thì khổ nào chịu nổi. Ba Trịnh quay qua nhìn vợ bà đã đỡ dần buồn tay hai bên ghế, có người mẹ nào lại muốn xa con mình huống chi còn là không biết chính xác thời gian, con gái là đứa con duy nhất của hai người làm sao muốn con bé đi trong khi còn quá nhỏ. Ba Trịnh ngồi xuống nắm tay vợ an ủi.

“Không còn cách nào khác sao?..”

Mẹ Trịnh mở miệng giọng khàn khàn hỏi, trong lòng bà rất không muốn tin. Lúc trước Diệp Kim Quang có nói qua con gái bà thể chất vô cùng tốt để học đạo với ông ta, khi khai mở song nhãn thì không ai theo kịp. Bà và chồng bà nhất quyết không cho con gái đi còn cầm cây đánh đuổi Diệp Kim Quang đi, trước khi đi ông ta cũng có nói nếu con gái bà tự mở ra thông linh nhãn thì hậu quả rất khó sống nổi. Giờ đã thành sự thật mấy hôm nay bà không dám sơ xuất với con gái, sợ một khi vô tâm con gái sẽ biến mất trước mắt bà.

“Không. Một khi người tu đạo gặp con bé chắc chắn sẽ lấy đi mất con bé, còn quý hồn nếu biết con bé có thể tự do thấy họ tính mạng con bé khó bảo toàn”

Còn một điều ông chưa dám nói, cơ thể của người sở hữu thông linh đồng tử mỗi một tất điều là thuốc quý của đạo gia. Nó không giống như đôi nhãn đồng mà là phải lấy lúc người đó còn sống, rất thông khổ.

Trong nhà mọi người đều trầm mặt không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trịnh Gia Hân và mọi người về đến nhà bước vào trong sân Gia Hân nhạy cảm cảm thấy không khí không đúng, quay đầu nhìn hiệu trưởng Giang và Ngọc Linh, Giang Hữu Đồng đang sau lưng cô, hiệu trưởng Giang cũng biết có chuyện khó xử nên gật đầu với Gia Hân làm cho cô vào trước. Hai người Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng không phản ứng gì với không khí không ổn này, Gia Hân chưa kịp vào thì Ngọc Linh đã vào trước. Giang Hữu Đồng thì hiệu trưởng Giang giữ lại được kịp lúc, Gia Hân giật mình chạy theo.

“A đi, chú ba ơi! con tới tìm hai người nè.”

Ngọc Linh chạy vào nói to lên, làm mọi người trong nhà ngậy người ra tỉnh lại, nhìn thấy Ngọc Linh ba mẹ Trịnh thờ phào một cái, mẹ Trịnh gật đầu ngoắc tay bảo Ngọc Linh lại gần nghe con bé này lại không học, chạy đi tìm thú vui đây chứ gì. Nhưng lại giật mình thấy con gái cũng về vì Gia Hân chạy theo nên hai đứa gần như là vào cùng một lượt. Chưa đợi ai nói gì thì chuyện quý dị xảy ra.

“Vô Lượng thiên tôn, Tam Thanh chứng giám, ngã quý xuất hồn. XUẤT.”

“Hé hé hé hé...../ A A aaa đau quá.....”

Sau tiếng hét trời bắt đầu kéo mây che kính bầu trời chỉ trong chốc lát ngôi nhà chỉ còn ánh sáng mờ mờ.

Mọi người giật mình chỉ thấy Diệp Kim Quang hai tay kết ấn phức tạp còn cắn ngón giữa cắn máu vào Trịnh Gia Hân, khi máu cắn vào người Gia Hân thì trong cơ thể Gia Hân vang lên hai tiếng nói khác nhau một là của Gia Hân, còn lại là tiếng của một đứa bé trai. Nhìn khuôn mặt Gia Hân thay đổi liên tục lúc nhăn nhó đau đớn lúc lại cười như điên làm phải kinh sợ.

Ba mẹ Trịnh lúc này không biết làm gì nhìn con gái hình như rất thống khổ. Còn Ngọc Linh được Trương Thành đánh ngất đi đưa vào trong phòng trong lấy trên người một lá bùa dán vào trán Ngọc Linh, từ lúc sư phụ anh ta làm phép Trương Thành chú ý tới khuôn mặt đứa bé này đỡ dần sợ là không bao lâu nữa dương khí hết sẽ trở thành mồ cho quý. Được sư phụ gật đầu anh ta nhanh chóng đem nó ra khỏi nhà chính vào phòng, thờ dài một hơi anh ta xem như đã giúp nó kéo lại dương khí, chờ sư phụ làm phép cho nó nữa là xong, rồi anh ta chạy ra ngoài nhà chính.

“Quý Anh,” đưa tay lên bấm độn “Lại là mẫu tử oán.”

“Hé hé hé.....”

Tiếng đứa bé trai lại vang lên.

Diệp Kim Quang không ngờ xuống núi lại gặp được đầu tiên là mẫu tử chết oan này, chết oan lại còn là mẹ con oán khí to lớn. Bây giờ gặp phải con bé con Gia Hân này đúng có thể chất hợp với mọi loài quỷ cộng thêm thông linh đồng tử không thể nghi ngờ là muốn mượn xác sống lại, không được chỉ có cách đuổi đi nếu giết thì mẹ nó chất chấn sẽ sinh oán khí kinh thiên sẽ giết người điên cuồng. Diệp Kim Đồng hít mắt nhìn đứa trẻ lúc thì đang lảng lộn trên đất tìm thú vui lúc thì hoảng sợ mặt mày đau đớn, ông chợt tỉnh táo thì ra con bé đang chống lại nó giữ lấy thân thể mình.

Ba mẹ Trịnh thấy con gái yêu như hai người khác nhau cũng sợ hãi nhiều hơn là lo lắng con gái xảy ra chuyện. Mẹ Trịnh bị chồng mình ôm lại không cho tới gần con gái, ông biết đó không phải con ông nữa mà là một người khác. Mẹ Trịnh bất lực nhìn con gái bị giằng vò bật khóc, bà quay đầu gật đầu với ba Trịnh ông hiểu ý buông bà ra. Bà cũng không nháo chỉ ngồi dưới đất, nhìn con gái mà khóc, ba Trịnh tỉnh táo hơn quay đầu hỏi Diệp Kim Quang.

— “Đại sư, phải làm sao đây?..”

— “Không sao, con bé không bị gì chỉ là bây giờ phải mau đưa quý anh kia ra sợ là con bé chống không lại nó bao lâu nữa đâu.”

Trả lời ba Trịnh xong ông bắt đầu lấy đồ trong túi ra bố trí, cùng lúc Trương Thành ra tới hai thầy trò bắt tay nhau làm. Vừa làm ông vừa xem biểu hiện của đứa nhỏ trên đất xem ra nó chỉ muốn chơi thôi, còn mẹ nó thì ông không biết.

3 phút sau mọi thứ đã chuẩn bị xong, Diệp Kim Quang bắt đầu niệm chú, chỉ thấy * Trịnh Gia Hân* không động dậy nữa mà nhìn về phía ba Trịnh bằng ánh mắt hung ác làm ba Trịnh kinh sợ.

— “Ba ba... ba ba.... bé con đi.... bé con đi.... ..”

* Trịnh Gia Hân * đứng dậy vươn tay tới ba Trịnh đòi bế, ba Trịnh như bị thôi miên bước về phía trước. Diệp Kim Quang cả kinh không ngờ đứa trẻ này lại nhắm vào ba Trịnh, không đợi ông giúp ba Trịnh thì trên người * Trịnh Gia Hân* xảy ra biến đổi sau đó hai tay ôm đầu lắc đầu ngày ngày lớn tiếng hét lên.

— “KHÔNG KHÔNG ... Ba mau lùi lại.... Á á.... Ngươi ... Ngươi mau đi ra... Mau đi ra”

Bây giờ mới là Trịnh Gia Hân thật sự có lấy lại quyền chủ động ngăn cản ba mình tới gần. Diệp Kim Quang kinh ngạc vì sao lại như vậy hai hồn độc lập tranh đoạt cơ thể lúc trước ông chỉ biết muốn chiếm lấy thân thể người khác thì người bị chiếm đó sẽ bị ăn mất hai phách rồi dần dần mất đi khả năng chống cự kể cả có thông linh đồng tử cũng không thoát khỏi, ông còn đang chần chừ sau khi kết thúc độ hồn cho con bé giờ thì không cần nữa rồi.

— “Con tôi...” mẹ Trịnh hét lên rồi ngất đi ngay sau đó

Ba Trịnh tỉnh táo lại nghe tiếng con gái ông bất giác làm theo rồi ông cũng lo lắng đau lòng, quay đầu nhìn vợ đã ngất đi nhanh chóng chạy lại ôm bà vào lòng rồi ngược mắt nhìn con gái đang đau đớn giãy dụa.

Bây giờ *Trịnh Gia Hân* lại biến đổi khuôn mặt tươi cười vắn vẹo nhìn vào ba Trịnh.

— “Súc sinh, dám gây chuyện trước mắt ta còn dám hại đệ tử ta nhìn chúng muốn chết. ”

Diệp Kim Quang tức giận trong lòng hai tay kết ấn pháp quyết phức tạp, nhưng ông không thể ra tay vì Trịnh Gia Hân đã trở lại làm chủ thân thể mình, chưa bao giờ ông thấy hỗn loạn như thế này nếu ông đánh pháp quyết chất chấn Quỷ Anh sẽ chui ra với điều kiện nó đang làm chủ thân thể còn nếu không thì Gia Hân sẽ bị thương hồn phách người mang thông linh nhân pháp quyết đạo gia nhả định phải tránh trừ khi trong người có đạo hạnh Hoàng Linh nếu không người còn mạng vong.

— “Ngươi mau rút đi... rút đi...”

Gia Hân chiếm lại thân thể mình nói chuyện, một lúc lại trở thành Quỷ Anh.

— “Ba ba... Ba ba... Sao lại không cần con... Sao lại không cần con... Ba ba.....”

Trở lại thân thể Gia Hân Quỷ Anh điên cuồng hướng ba Trịnh kêu gào.

— “Tránh xa người nhà ta. Ngươi rút. Ngươi rút.”

— “Tỉ tỉ, ta muốn ba ba.... cho ta ba ba... cho ta ba ba đi...”

— “Mẹ ngươi hại người. ngươi cũng hại người.”

— “Không... Không... Ta muốn ba ba thôi... Muốn ba ba thôi”

Gia Hân nói tới hai chữ hại người Quỷ Anh điên cuồng la lên, hai tay bắt đầu quơ về ba Trịnh còn chưa tiến thêm tấc nào về phía trước thì Gia Hân đã lấy lại thân thể mình.

— “Ngươi ra ngoài. Ra ngoài cho ta. nhanh ra ngoài.”

Gia Hân dùng sức lớn tiếng nói cùng lúc mắt Gia Hân chuyển sang màu tím đậm, lần này màu tím còn có vài tia màu vàng xuất hiện. Không ai nhìn thấy

chỉ mỗi Diệp Kim Quang là thấy được, ông kinh hải đó là Nghịch Thiên Mệnh Thông Linh Nhân.

Ánh sáng trên người Trịnh Gia Hân bắn ra, làm Quỷ Anh không thể không đi ra ngoài.

“Vì sao... Vì sao...”

Vừa ra ngoài Quỷ Anh đứng trước mặt Gia Hân nói lớn vào mặt cô.

mọi người sững sờ cả Diệp Kim Quang cũng vậy, trước mặt là đứa bé trai một tuổi mặt yếm đỏ, mặt mũi bụi bặm đôi mắt màu vàng chứng tỏ nó không hại người và gần được đầu thai. Diệp Kim Quang không hiểu vì sao nó lại xuất hiện ở gia đình này, ông bấm tay rồi chợt tỉnh ngộ. Lâm nhảm nói nhỏ.

“Chả trách, chả trách...”

“Sur phụ có chuyện gì vậy?..”

Trương Thành chứng kiến từ đầu tới cuối Quỷ Anh chỉ nói cần ba ba chất là nó chết mà không biết ba ba mình, nhìn sang sur phụ thấy lão nhân người đang bấm tay rồi lâm nhảm nên hiếu kì hỏi. Diệp Kim Quang cũng không dấu.

“Đứa nhỏ này được sắp xếp chuẩn bị đi đầu thai, nhưng không biết thế nào lại lên dương gian với mẹ nó. Hai mẹ con chết oan do ba nó dùng cây đập chết ngay tại chỗ, người mẹ oán hận nên thành quỷ. Chỉ là không biết ai chôn hai mẹ con họ chung một nguyệt môn, làm hai người trở thành mẫu tử oán. Nhưng là đứa nhỏ này bị quỷ sai bắt gặp đưa xuống âm phủ làm mẹ con chia cách một thời gian. Mẹ nó trên dương gian khăn định đã giết nhiều người mới có thể đem nó trở lại dương gian này, ta thông qua khẩu quyết mới biết nguyên nhân chết và làm sao thành mẫu tử oán. Vừa rồi bấm tay được phán quan cho biết tình hình của hai mẹ con họ, phán quan biết nó lên dương gian một lúc nữa Hắt, Bạch Vô Thường tới đây đưa nó đi. Thật là tạo nghiệp a tạo nghiệp, đứa nhỏ này phải có gì liên quang gia đình nên mới chọn nơi đây mà quấy phá. Nó chết lúc một tuổi thần trí còn chưa hoàn toàn thành lập, chỉ biết ba nó không cần nó nên nó muốn có ba. Người đang ông kia chất là bị mẹ nó giết rồi cũng nên, lúc này Hắt, Bạch Vô Thường sẽ chất đã biết mẹ nó tạo nên thảm cảnh gì rồi chỉ sợ không giữ được mẹ nó.”

Quỷ Anh và Gia Hân mặt ngơ nhìn Diệp Kim Quang nói chuyện như nghe kể chuyện ngồi dưới đất trước mặt ông, cô và nó đã nói chuyện và giao kèo với nhau rồi nên không sợ nó phá nữa. Còn ông lão này làm đạo sĩ cái kiểu gì không biết một đứa bé cũng không giải quyết được. Nên Diệp Kim Quang biết được không biết có học mấu tại chỗ không nữa hên là không nghe thấy tiếng lòng của Gia Hân.

Diệp Kim Quang nói chuyện cho Trương Thành nghe xong nhìn lại thấy Trương Thành cũng không tập trung mà mở to mắt nhìn xuống đất, Diệp Kim Quang đưa mắt nhìn theo. Cảnh tượng trước mặt làm ông rớt cằm, chỉ thấy Quỷ Anh và Trương Thành mắt to trừng mắt nhỏ, người đứng người ngồi nhìn thế nào cũng kỳ dị. Cô bé con kể bên thì hứng thú nhìn ông thấy ông nhìn tới thì mở miệng cười.

Ba Trịnh từ lúc nhìn thấy con gái tới chỗ này đã muốn lên tiếng nhưng con gái ra hiệu không cho nói, thôi thì để con gái chơi vậy. Lại nhìn đứa nhỏ kể bên bây giờ ông còn sợ nữa, sau khi nghe kể chuyện về nó ông còn cảm thấy thương xót cho nó. Ba Trịnh lặng lẽ ôm vợ vào phòng khi đi ra nhìn cảnh tượng tức cười này thì ho nhẹ một tiếng đánh thức họ.

“Khụ.. trời cũng chiều rồi không ai đói bụng sao?”

Mọi người thoát khỏi cái không khí kỳ cục này chưa trả lời thì một trận âm phong nổi lên

Tác Giả Phong Ván:

TG: Con gái cảm thấy thế nào a.

GH: Ngươi là cha ghê, là cha ghê chính hiệu. Thế nào lại để cho ta chóng đỡ một mình ta không phục không phục.

TG: Con không phục đi hỏi mẹ con đi, lão bà của cha ngươi kết luận phải làm thế đó «lão bà : giới lắm lắm lấy tôi làm bia được về nhà ra phòng khách ngủ cho tôi.»

MN :

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Mọi người đều bất ngờ khi âm phong qua đi một người mặc đồ trắng, mặt trắng nói tóm lại là toàn thân đều trắng toát một màu xuất hiện trước cửa nhà đang từ từ bay vào nhà, nói bay vì hân lược như gió vậy.

Quỷ Anh sau khi nghe âm phong thì sợ hải núp sau Trịnh Gia Hân, nhìn thấy người tới thì không dám thò đầu ra dù một chút.

— “Bạch Vô Thường ngươi không thể xuất hiện bình thường được sao, cứ cho gió lạnh tới muốn chúng ta chết cóng hả?.”

Diệp Kim Quang vừa gặp người ta thì đã nói xoáy rồi, theo ông ta nói đây là Bạch Vô Thường trong truyền thuyết đi.

— “Để tử mao son đáng giận, từng người từng người các ngươi không chừa cho âm phủ mũi được sao. Có tin ta cho ngươi vào sổ tử bộ không hả.”

Bạch Vô Thường tức giận nói lại nhưng không động thủ, Diệp Kim Quang biết hắn không dám chỉ biết hù người dọa ma quỷ là giỏi nên ông cũng không nể nang gì mà trả lời.

— “Đứng đỡ giọng đó với ta, ngươi còn không đủ tư cách đó đâu muốn thì kêu tên Diêm Vương dưới kia ra đây.”

— “Đáng giận mao son đệ tử.”

Trịnh Gia Hân nhìn Bạch Vô Thường thú vị trong mắt lé lên đùa cợt, cười cười vỗ tay bé trai núp sau cô. Rón rén lùi ra sau vòng ra sau lưng Bạch Vô Thường đợi hai người cãi nhau mất cảnh giác nhón chân một tay rút cái cây Bạch Vô Thường đang cầm, một tay lấy dây xích bên hông hắn.

Mọi người giật mình nhìn thì thấy trong tay Trịnh Gia Hân là đồ của Bạch Vô Thường, tỉnh lại người lo lắng người tức giận. Đương nhiên chỉ có Bạch Vô Thường tức giận thôi, Gia Hân không lo lắng cô nhớ trong phim nói không có đồ vật bên người thì Hắt, Bạch vô thường chẳng làm được gì cả.

— “Lớn mật.”

Bạch Vô Thường hét lớn âm phong lại nổi lên thành lốc xoáy bay thẳng vào Trịnh Gia Hân. Mọi người hoảng sợ kinh hồn khiếp vía.

— “Bè con nha đầu!”

— “Tiểu Hân cẩn thận.”

— “Gia Hân”

— “Á Á Á áaaaaaa...”

Còn chưa hết hoảng sợ lo lắng thì mọi người há hốc miệng cảm rớt lộp bộp nhìn cảnh trước mắt không có khả xảy ra nhưng đã xảy ra.

Bạch Vô Thường không phải gọi là *Hắt Vô Thường* rồi vì bây giờ toàn thân Bạch Vô Thường đen từ đầu tới chân, nằm một chỗ cuộn người mặt nhăn nhó tay run run chỉ về phía trước. Nhìn theo hướng đó người đứng là Gia Hân, người đáng ra bị thương lại hai tay cầm đồ của Bạch Vô Thường bên hông trừng mắt nhìn Bạch Vô Thường.

— “Ngươi.. ngươi..”

— “Ta. Ta không phải có ý nha do ngươi dọa ta trước mà, không được trách ta a. ” nói rồi Gia Hân chạy lại bên Bạch Vô Thường “Trả ngươi này, ta hoảng sợ mới đánh vào ngươi, không cho ngươi tức giận, ta tuy có lỗi trước nhưng ngươi cũng không nên ra tay đánh ta chứ.”

Trịnh Gia Hân ngồi trước mặt Bạch Vô Thường lấy dây xích và roi bắt quỷ trả lại để trước mặt Bạch Vô Thường, đúng tình hợp lý nói chuyện đồ hết lỗi cho Bạch vô thường không hề áy náy chút nào.

Giờ này Bạch vô thường chỉ mong thật sớm rời đi, có trời mới biết lúc này hắn thật hận không biến mất ngay tại chỗ. Ai mà biết lúc ra tay trừng trị người khiêu chiến uy quyền của hắn, trên người thể nhưng có luồng kim quang tỏa ra đánh thẳng vào Bạch Vô Thường hắn. Đáng hận con nhóc này lại dùng Xích Khỏa Hồn đánh hắn, xích khóa hồn không đơn giản chỉ là xích nó có thể trời hồn phách, hấp thu hồn phách cũng có đánh cho người ta hồn phi phách tán còn dùng được như trên người sống đại loại, đừng nói Bạch vô thường hắn chỉ là quỷ sai trung cấp đến cả phán quan cũng phải sợ hãi xích này thì trách sao đánh một xích mà Bạch Vô Thường hắn thành ra thế này nếu người có thực lực hắn đã đi làm hồn phách tan rồi.

Gia Hân sau khi trả đồ, đồ lỗi xong thì nâng Bạch Vô Thường dậy. Quay mặt hướng mọi người đang hóa đá kia chớp chớp mắt lên tiếng nghi hoặc.

— “Mọi người bị gì vậy?.”

— “Không. Không có gì” mọi người đồng thời nuốt nước miếng nói.

— “Mọi người giải quyết công việc đi, thằng nhóc còn chưa được đưa đi đâu thai đây này, tôi đi nấu com trước cũng gần tới rồi” ba Trịnh lên tiếng nhắc nhở việc chưa xong rồi quay qua nhìn Gia Hân “Con gái nhớ không được chơi quá đáng như vừa rồi nữa nghe không?”

— “Dạ con biết rồi” cô yếu xìu trả lời.

— “Hai người ở lại ăn com luôn đi.” ba Trịnh nhìn hai thầy trò Trương Thành nói.

— “Được, được, được. ha ha...”

Nghe được đáp án ba Trịnh đi vào bếp nấu com, lúc này Gia Hân mới không tiu nghỉu nữa mà cười cười hướng Diệp Kim Quang. Diệp Kim Quang có

dự cảm không lành sống lưng lạnh toát mồ hôi.

— “Chuyện. Chuyện gì vậy?..”

Gia Hân nhìn Bạch Vô Thường một cái rồi nhìn Diệp Kim Quang nói.

— “Làm cho Bạch Vô Thường trở lại như cũ có cách nào không vậy?..”

Mọi người sững sờ không ngờ Gia Hân lại muốn nói điều này, Diệp Kim Quang giật mình nhìn Gia Hân muốn xác định mình không có nghe lầm. Muốn làm cho Bạch Vô Thường trở lại như lúc đầu không phải dễ, phải lập đàn làm phép còn phải cầu âm dương khai tụ âm khí. Hơn nữa tình trạng Bạch Vô Thường không chỉ là bị thương đơn giản như vậy hồn phách của hắn yếu ớt chưa từng thấy khó mà đường lại như cũ, phải mất một đoạn dài thời gian, chưa kịp trả lời thì Bạch Vô Thường lên tiếng trước.

— “Không cần phí công, ta về âm phủ tĩnh dưỡng là được.” Bạch Vô Thường đưa mắt nhìn Quý Anh còn núp sau lưng Trương Thành lên tiếng “Tôi đây đi cùng ta về âm phủ đi.”

Không dám cãi lời Quý Anh bay ra sau Bạch Vô Thường đứng, Bạch Vô Thường gỡ tay Gia Hân đang nắm mình đẩy cô về phía Diệp Kim Quang sau đó phất tay hiện ra lối đi âm phủ rồi đi về phía đó.

Bạch Vô Thường sau khi nghe Gia Hân muốn giúp hắn hồi phục thì đã không còn tức giận, hơn nữa trên người cô bé con này loại cảm giác cho người ta không có ý xấu chỉ có ngây thơ trong sáng và năng động có thừa, nên tha cho cô bé không truy cứu kêu Quý Anh đi về âm phủ.

— “Chú Bạch, sau này con có tiền sẽ gửi thật nhiều cho chú nha, sẽ để người khác hâm mộ hâm mộ.”

Gia Hân muốn bồi thường cho Bạch Vô Thường nên lên tiếng nói trước khi Bạch Vô Thường vào hảng đường âm ti, Gia Hân không biết cách nào khác chỉ có cách này thôi. Chỉ là Gia Hân không biết sau này cô gửi tiền cho nhận Bạch Vô Thường nhiều vô số làm hắn ở âm phủ đến cả Diêm Vương cũng thường xuyên thăm hỏi, được danh vọng rất cao nha.

Bạch Vô Thường sững sờ dừng bước quay đầu nhìn Gia Hân suy nghĩ trong chốc lát rồi cảm Xích Khóa Hồn thấy tới Gia Hân bên người rồi quay lưng đi mất để lại một vang vọng lại.

— “Xích Khóa Hồn. Tặng ngươi, sau này tru diệt yêu tà, ta chờ ngươi cho ta kính hi...”

Bây giờ đến lượt Gia Hân kinh ngạc không ngờ Bạch Vô Thường sẽ cho cô sợi dây xích này, cầm Xích Khóa Hồn trong tay ngẩn đầu nhìn lại đã không thấu bóng Bạch Vô Thường đâu nữa. Nhìn nhìn một lát Gia Hân liền quấn dây xích này vào cổ tay, sợi xích nhỏ dài Gia Hân quấn chừng mười mấy vòng trên cổ tay, quấn Xích Khóa Hồn xong thì sợi xích tự động nhỏ lại hơn nữa giống như dây vải kết màu trắng nhìn rất đẹp. Gia Hân nhìn trên tay xích sáng lấp lánh vui thích không thôi, chỉ là Bạch Vô Thường khổ rồi hắn cho Gia Hân dây xích của mình về âm phủ không biết phải nói chuyện với Diêm Vương thế nào. Sự tình này huyền ảo một khoản thời gian ở địa phủ.

Diệp Kim Quang thật không tin nổi chuyện trước mắt, Bạch Vô Thường bị đánh không truy cứu còn tặng đồ cho người đánh hắn hắn là thích bị ngược sao. Xích Khóa Hồn cũng như tên khiến yêu ma quỷ quái kể cả con người đều phải tuân phục, nó còn rất có linh tính không hợp với nó nó sẽ không để người đó chạm vào Bạch Vô Thường nóng đầu đem làm lễ tặng người ta không khỏi có chút....., thật ra cả Bạch Vô Thường cũng không biết tại sao làm vậy thì làm sao Diệp Kim Quang ông hiểu được. Bất quá là chuyện tốt nha, sau này con bé không lo lắng bị nguy hiểm rồi. Nhìn Gia Hân quấn Xích Khóa Hồn lên tay, xem ra nó là nhận định Gia Hân làm chủ mới rồi.

Gia Hân vui đủ rồi quay đầu nhìn Trương Thành và Diệp Kim Quang rồi như nhớ tới cái gì lên tiếng.

— “Anh Trương Thành theo em ra ngoài một chút đi được không?..”

Trương Thành gật đầu đồng ý, thật tình hôm nay Trương Thành đã được mở mang kiến thức thỏa mãn hiếu kỳ rồi nên cực kỳ thích tiểu sư muội tương lai này. Nhìn Trương Thành đồng ý Gia Hân lại nhìn Diệp Kim Quang lấy tay sờ sờ cằm rồi như một câu trời dấn đánh vào Diệp Kim Quang sau đó tức tốc ra ngoài.

— “Ba cháu đang nấu cơm mẹ cháu thì không thể giúp, ông, ông vào giúp ba cháu đi, vậy nha cháu đi đây.”

Diệp Kim Quang đứng hình tròn mắt không thể tin biểu tình viết trên mặt, chưa kịp phản bác thì Gia Hân đã chạy đi. Trương Thành nén cười đi theo ra ngoài để lại hai cái bóng lưng một lớn một nhỏ cho Diệp Kim Quang.

Tác Giả Phong Văn

TG: con yêu con đối xử với Bạch Vô Thường thật làm ta khâm phục, xin hỏi con cần phải phát biểu ý kiến không.

GH: um...phải nói sao đây nhìn rất thú vị đùa rất vui nha.

BVT: kiến nghị uy nghiêm của ta sao lại làm mất sạch rồi hả?

TG: người có uy nghiêm sao 《liếc mắt nghi ngờ》

BVT: « khóc không ra nước mắt ».....

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hôm sau Trịnh Gia Hân đi học bình thường trở lại, chiều hôm qua thật là dọa chết cô. Sau khi tiễn Bạch Vô Thường và Quỷ Anh đi thi cô mới nhớ ra thầy hiệu trưởng và Giang Hữu Đồng còn ở ngoài sân, cô kéo theo anh Trương ra ngoài cốt yếu xem hai người còn ở ngoài không. Hai người ra trước sân nhìn cảnh tượng thật là khó tin, thầy hiệu trưởng đi quanh quanh sân người không có ý thức còn Giang Hữu Đồng như bức tượng không sai đứng chết trân tại chỗ.

Gia Hân và Trương Thành nhìn nhau không biết làm sao đem hai người này vào nhà giờ này sắp có người đi đón con về và học sinh tan trường không thể để hai người như thế mãi được.

“ Anh vào kêu sư phụ, em xem chừng bọn họ đừng để bọn họ tự chạy ra ngoài biết không ” Trương thành lên tiếng.

“ Được rồi, anh đi đi.”

Gia Hân trả lời xong ngồi xổm dưới đất nhìn hai người không biết gì kia, Trương Thành nhìn thấy lác lác đầu cười cười rồi đi vào nhà gọi sư phụ. Ngoài sân Gia Hân nhìn chăm chăm hai người hiệu trưởng Giang và Giang Hữu Đồng, đang nhìn nhìn thì hiệu trưởng Giang không đi quanh sân nữa mà Giang Hữu Đồng cũng mở mắt ra cả hai đồng thời nhìn về phía Gia Hân đang ngồi làm cô giật cả mình. Cả hai bắt đầu chuyển động đi về hướng Gia Hân, cô tức tốc đứng dậy lùi ra sau. Ba người hai tiến một lùi, dồn Gia Hân tới chân tường không có đường lui nữa cả hai sắp tới muốn cắn cô. Cô muốn hét lên, trong lòng sợ hãi nhưng không hét được ánh mắt cô hoảng sợ xen lẫn không thể tin. Vào lúc hiệu trưởng Giang và Giang Hữu Đồng sắp cắn vào cô thì lúc này Diệp Kim Quang ra tới kịp lúc hai tay kết ấn nhanh chóng đánh về hai cha con Giang gia làm họ lui về sau, Trương Thành nhanh chóng chạy tới dãn bùa lên người họ.

“ Con sao rồi bé con.” Diệp Kim Quang lo lắng chạy tới hỏi.

Gia Hân đang sợ muốn đứng tim nghe ông ghòì vậy nổi sùng lên. lớn tiếng trả lời làm Diệp Kim Quang dờ khóc dờ cười.

“ Thử đem mình vào tình thế của con xem ai mà không có sao được chứ hả.”

“ Ta là thiên sư làm sao biết được, ta chỉ quan tâm con con hung như vậy làm gì.” Diệp Kim Quang lác lác đầu nói.

Cô không nói gì nữa nhìn theo Trương Thành ôm hai người một lớn một nhỏ kia vào nhà sau đó chạy theo, thật ra thì cô sợ quê với Diệp Kim Quang nên muốn trốn thôi.

Vào nhà ba Trịnh đã dọn cơm xong cả rồi chỉ chờ ăn thôi, thấy Trương Thành đem theo một lớn một nhỏ tay vác tay ôm đi vào ông chạy tới giúp. Trương Thành để hai người ở giữa nhà sau đó vào phòng trong ôm Ngọc Linh ra ngoài để chung với hai người này, cả ba tình trạng giống nhau chỉ người nặng người nhẹ thôi.

Diệp Kim Quang sau khi thấy ba người được xếp tốt rồi đi tới trước mặt cả ba nhét tiền đồng vào miệng họ, từ trong bọc lấy ra chu sa. mở áo cả ba về loạn trên ngực bằng chu sa, ở đây không ai hiểu đó là bùa chú hấp thu dương khí bài xích âm khí, oán khí của quỷ. Ba người này bị oán khí ăn vào cơ thể làm không còn tri giác phải lại bỏ mới có thể tỉnh lại được, phải có người trùng ngày sinh oán quỷ mới có thể truyền oán khí vào người được, không biết là có tới mấy con oán quỷ đây.

Diệp Kim Quang trộn máu gà và rượu lại với nhau sau đó đốt bùa chú vào chén máu rượu hỗn hợp kia khi lá bùa cháy hết hỗn hợp trong chén cũng đổi màu thành nước trắng. ông lấy thìa bỏ vào chén đưa cho Trương Thành kêu anh cho ba người đó uống trẻ con cho uống nhiều hơn mấy muỗng. Hơn một giờ sau sẽ tỉnh lại.

Sau khi làm xong mọi người kéo nhau đi ăn cơm, cơm nước xong thì mẹ Trịnh tỉnh lại. Gia Hân vào nhìn mẹ hai mắt đỏ lên nhào vào lòng mẹ khóc, mẹ Trịnh vừa mừng vừa sợ vỗ lưng con gái an ủi. Một lúc sau hai mẹ con đã bình thường lại đi ra nhà chính, ba Trịnh dọn cho vợ một mâm cơm nhỏ rồi ngồi đó đợi. Nhìn mẹ Trịnh ăn xong ba Trịnh dọn dẹp sơ qua rồi cùng mọi người đợi hiệu trưởng Giang, Giang Hữu Đồng và Ngọc Linh tỉnh lại nữa là hết việc.

Mọi người đợi hơn 10 phút thì thấy hiệu trưởng Giang tỉnh trước tiên chỉ là không ngồi dậy, ngơ ngác nhìn mọi người trong nhà miệng mở ra nhưng không phát âm được tiếng nào, quay đầu nhìn Giang Hữu Đồng và Ngọc Linh đang nằm kế bên. Hiệu trưởng Giang bắt lức cúi đầu, cô nhìn hiệu trưởng Giang nói không được chạy vào phòng mình trở ra trên tay thêm một cây bút và một quyển tập đi tới đưa cho thầy ý nói thầy viết lên giấy những điều cần nói. Thầy hiệu trưởng nhìn cô cảm kích sau đó nhất nhất viết ra chuyện mình vừa trải qua vào vở học sinh.

“ Chào anh chị và nội người

Tôi là Giang Hữu Tính, hiệu trưởng trường tiểu học Trịnh Gia Hân tức con hai anh chị đang học. Hôm nay vì cô giáo đánh phạt cháu quá nặng tay bị tôi phát hiện chuyện đưa cháu đi trạm xá xem xét, cô giáo đó đã bị tôi đuổi việc nên anh chị yên tâm sẽ không còn vấn đề xảy ra nữa. Tôi đưa cháu về nhà nhưng vào nhà không tiện nên đành chờ ngoài cửa để thông báo chuyện này cho anh chị biết và cũng mong anh chị bỏ qua cho sự thất trách của tôi. Trong lúc chờ đợi tôi có nghe tiếng la trong nhà truyền ra muốn chạy vào nhưng chân bị ai đó kéo lại rồi tôi mất ý thức không biết gì nữa. Anh chị có thể cho tôi biết chuyện gì xảy đến với chúng tôi không?.. ”

Ba mẹ Trịnh gật đầu với hiệu trưởng Giang rồi nhìn Diệp Kim Quang ý để ông ấy nói vì người biết rõ sự tình là Diệp Kim Quang ông chứ không ai khác. Diệp Kim Quang từ từ kể lại cho hiệu trưởng Giang nghe đầu đuôi gốc rác chuyện ông muốn biết, kể xong cũng 15 phút sau, thấy Diệp Kim Quang nói xong còn hần hần cô cô vội chạy lấy nước cho ông uống. Nhận lấy ly nước từ tay Gia Hân Diệp Kim Quang tâm tư chợt lóe lên, mắt sáng lên đảo tròn một vòng tròn rồi nâng ly uống cạn sau đó nói cảm ơn đưa ly lại cho cô. Trương Thành khỏe mỗi run rẩy biết ý định sự phụ mình cũng muốn kêu Gia Hân cho hần dân ly nước còn chưa kịp đã thấy sự phụ trừng hần, cô khó hiểu nhìn người này nhìn người kia rồi đem thêm nước cho ba mẹ và thầy hiệu trưởng.

Đợi thêm 1 giờ nhưng Giang Hữu Đồng và Ngọc Linh không hề tỉnh lại trên người có dấu hiệu đông đá từ phía chân lan lên, Diệp Kim Quang đành mặt lại sau đó đem ra 3 đồng tiền vàng hỏi ngày sinh tháng đẻ của hai người họ, ba mẹ và hiệu trưởng nói ngày sinh tháng đẻ vậy mà cả hai cùng một ngày sinh. 3 đồng tiền được thả lên cao rơi tự do lên hai người nằm kia. Diệp Kim Quang không thu lại mà đứng như vậy nhìn, trần ngâm trong lác lại hỏi ngày sinh của Gia Hân vậy mà ba người cùng sinh một ngày chỉ là khác cách giờ thua kém nhau mỗi người 5 phút.

— “Khốn kiếp oán mầu, ta sẽ không tha ngươi. ”

Diệp Kim Quang nói xong thu lại tiền vàng trầm mặt ngồi một chỗ. Mọi người ngời nhìn ta ta nhìn ngươi không ai hiểu gì cả, vẫn là Gia Hân cô lên tiếng hỏi trước.

— “Đại sư, sao thế ạ hai bạn cháu như thế nào không tỉnh a.”

— “Đừng mong tỉnh lại, 3 hồn 9 vía bị giam giữ 2 hồn 3 vía làm sao tỉnh lại được. Bất quá nó còn thiếu một đứa bé cùng ngày sinh nữa để tu luyện, mà người đó... là con đó.”

Nghe câu trả lời lại lần nữa không khí bế tắc trong nháy mắt, mẹ Trịnh ôm thật chặt con gái vào lòng mọi người không ai lên tiếng. Một lát sau Diệp Kim Quang nói.

— “Muốn cứu hai đứa bé này chỉ có cách là dụ oán mầu ra ngoài lộ diện, còn cần phải có mồi như lúc đó ta mới thu phục nó. Chỉ là.....Bé con con nghĩ thế nào.”

— “Không thể, vì sao là con gái tôi vì sao là tiểu Hân đây” mẹ Trịnh khóc nức lên nghẹn ngào nói.

Mọi người lại không nói chuyện chỉ có tiếng khóc của mẹ Trịnh vang vang. Cô nhìn vào mắt mẹ đang nhìn cô bên trong lo lắng không thể dấu còn có thêm đau lòng, quay sang nhìn hai người bạn trên giường tre. Một lần nữa nhìn vào mắt mẹ cô lặng tiếng nói.

— “Mẹ. con gái mẹ tại không phải là đứa ham sống sợ chết bỏ mặt bạn bè. Mẹ, mẹ tin con sao. Mẹ tin con gái mẹ sao. Nếu mẹ tin con vậy xin mẹ cho con đi một lần mạo hiểm cứu bạn, có được không?..”

Mẹ Trịnh nghe con gái nói không khóc nữa, từng chữ con gái nói rất giá trị. Ba Trịnh cũng vì lời con trấn trụ rồi.

— “Được.” ba mẹ Trịnh cùng lúc lên tiếng.

Được sự đồng ý của ba mẹ Gia Hân nở nụ cười, trong nhà ai cũng cười theo. Hiệu trưởng Giang cúi người cảm tạ, ông rất vui con ông tìm một người bạn đáng giá rồi. Thảo luận việc bắt quỷ xong thì giải tán đi ngủ. Hiệu trưởng và hai người bạn nhỏ được người ôm người khiêng vào phòng trống tối nay sẽ ở đó nghỉ ngơi Diệp Kim Quang cũng ở lại nhà Gia Hân vì sáng mai phải đi theo Gia Hân xem tình huống với lại tối nay phải canh chừng ba người một lớn hai nhỏ này an toàn.

Sáng sớm thức dậy như củ vệ sinh cá nhân, cùng cả nhà ăn sáng chỉ là bữa nay thêm một người và không khí hơi nặng nề, đeo cặp sách lên đi học Diệp Kim Quang là phải đi xa không được đi gần để tránh oán mầu phát hiện ra có pháp sư theo tới.

— “Trịnh Gia Hân.....Trịnh Gia Hân.....Trịnh Gia Hân.....”

Còn chưa tới cổng trường đã nghe có người gọi, tiếng gọi có chút không bình thường vắng vắng bên tai gọi thẳng năm sáu lần thì im rồi. Gia Hân nhìn ngó xung quanh không có ai mà, vậy ai gọi mình chứ, Gia Hân lắc đầu đi tiếp thì tiếng gọi một lần nữa vang lên.

— “Trịnh Gia Hân.....Trịnh Gia Hân.....Trịnh Gia Hân..... Trịnh Gia Hân.....”

Lần nay rõ ràng nghe là ở bên tai gọi, quay đầu nhìn tới nhìn lui nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy ai.

— “Quái thật, ai gọi mình vậy kìa.” cô lẩm bẩm.

Gia Hân bước đi tiếp đến trường, cô không thấy được chỗ cô vừa dừng lại có một vũng máu đỏ nằm đó. Gia Hân tới trước cổng trường thì lại có người gọi.

__ “Trịnh Gia Hân.....Trịnh Gia Hân...”

Gia Hân ngó quanh sau đó phát hiện là cô yến, cô yến dùng tay ngoắc Gia Hân tới chỗ cô ta. Nhìn cô yến rầy kỳ lạ, cô đứng trong bóng tối trong hẻm nhỏ. tay đưa lên cứng ngắt một động tác, bàn tay như bị gậy ngoắc lên ngoắc xuống, cô yến làn da trắng thật trắng không có sinh khí. Cứ như vậy ngoắc Gia Hân qua đó.

Gia Hân cô cũng không ngờ biết có chuyện không hay, lập tức nắm ngọc mà Diệp Kim Quang đưa cho nói, nếu có chuyện thì đập vỡ nó ông ấy sẽ biết có nguy hiểm sẽ đến ngay với cô. Gia Hân nhớ lại người con gái mặc váy đỏ trong người cô Yến mà cô thấy hôm đó trong lòng rét run nhắc chân chạy thẳng về lớp mình, cô hót ha hót hải chạy vào làm ai cũng quay đầu nhỏ của mình lại nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Gia Hân vào lớp ổn định cảm xúc lại ngồi vị trí của mình, có vài người quen biết chào hỏi. Một lúc sau giáo viên vào điểm danh lớp cô, hôm nay vắng mặt rất nhiều người gần như là 1/3 lớp không có mặt tại lớp. Mọi người điểm danh xong cũng nhao nhao hỏi người khác những bạn học sao không đi học, Gia Hân cũng bị hỏi tới cô lắp lững nói cho qua dù sao bọn họ chỉ là con nít rất dễ lừa. Thời gian trôi qua tới giờ ra chơi mọi người kết bè kết nhóm chơi với nhau, một tốp nữ thấy còn mình Gia Hân ở lại lớp nên vào kéo cô ra chơi cùng dù sao họ cũng thiếu người.

__ “Trịnh Gia Hân ra ngoài chơi cứu mỹ nhân đi.” một người trong đó tới trước bàn Gia Hân lên tiếng nói.

__ “Phải đó mau ra chơi chung đi”

__ “Phải đó, phải đó.”

Cả nhóm người một câu ta một câu nhao nhao cả lên, sau dức khoát kéo luôn Gia Hân ra ngoài cho dù có đồng ý hay không.

Cứu mỹ nhân là trò mới bây giờ dành cho bé gái nào thích vận động, tụ tập nhóm người khoản 8 đến 10 người chia làm hai phe gọi là phe chính, phe tà. Vào chơi ai phe tà chịu trách nhiệm bắt mỹ nhân bên phe chính làm tù binh nhốt ở một góc cây 《thật chất là đứng kể thôi, xung quanh được vẽ hình tròn đứng đó đợi người cứu..》 còn phe chính giải cứu con tin là một con phải lưu ý không để bị bắt được, phe chính gặp phe là thì giết chết là xong chuyện. Chỉ cần tháo được miếng gỗ đeo trên tay là bạn đã bị bắt hoặc bị chết.

Bị mọi người nhiệt tình nên Gia Hân cũng thật lòng gia nhập chơi trò chơi dù chưa bao giờ chơi cả kiếp trước và kiếp này, thấy Gia Hân hăng hái chơi tuy là bắt ngờ nhưng không người nào nghĩ nhiều chỉ đơn giản là nghĩ cô thích chơi vậy thôi.

Chơi thấm mệt cả nhóm luôn Gia Hân kéo nhau đi uống nước ngồi nghỉ, nghỉ một lát lại muốn chơi nữa nhưng Gia Hân nói phải về lớp ôn tập cho giờ học sau rồi tạm biệt mọi người quay vào lớp học.

Khi vào lớp Gia Hân gục đầu xuống bàn nằm, thật chất là mệt chết rồi lúc chơi không khi nào là cô không bị quân ầu cả chạy hết sức mới có thể sống tới cuối cùng nên giờ toàn thân Gia Hân không chỗ nào là không ê ẩm. Nằm một hồi thì cảm giác có ai đó đang nhìn cô, cô ngồi dậy đang hoàn nhìn quanh lớp không có ai nha lớp vẫn vắng vẻ, nhìn đồng hồ treo tường trước cửa lớp còn 10 phút nữa mới vào học a. nghĩ không ra Gia Hân cho mình mệt quá thôi, tiếp tục úp mặt lên bàn nhưng không lâu sau có tiếng gọi vang lên bên tai cô.

__ “Trịnh... Gia... Hân..... theo... ta... đi..... Trịnh... Gia... Hân..... theo... ta...đi.....”

Nghe tiếng gọi trong nháy mắt Gia Hân tỉnh táo lại, đứng phắt dậy. Đây không giống như một người nào đó gọi mà như vọng từ xa xăm vọng vào lỗ tai Gia Hân, tiếng gọi ngưng một lúc lại vang lên nhưng bây giờ là rất nhiều tiếng trẻ con.

__ “Gia Hân... Mau thoát ly...Mau thoát ly.....”

__ “Trịnh Gia Hân... Cùng bọn tớ chơi đi..... Cùng chơi đi.....”

__ “Theo chúng tớ đi..... ”

__ “Người không thể chạy.....Trịnh Gia Hân.....”

.....

Gia Hân nghe vang trong tai là tiếng bạn bè trong lớp còn có cả Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng, lòng cô run lên tay nắm chặt viên ngọc cổ gắn tĩnh tâm lại. Những tiếng nói cứ vang bên tai như muốn kéo cô đi theo chúng, giống như lực hút vậy. Nắm viên đá trong tay nhớ lời dặn dò của Diệp Kim Quang phải đợi oán mẫu xuất hiện mới ném vào người nó ngọc tự bề và giam cầm nó lại, nhiệm vụ được xem là hoàn thành, cô sẽ có thời gian mà thoát khỏi đó đợi ông cứu. Gia Hân một lúc sau tỉnh tâm lại xem những tiếng bên tai như là luồng gió thổi qua không quan tâm đến nữa, cổ gắn cho hết giờ học.

Đến giờ về Gia Hân thở ra một cái xách cặp đi ra ngoài, thật sự là càng muốn tránh lại càng gặp được. Vừa ra cổng trường thì nhìn thấy cô Yến đang đứng trước cổng, bộ quần áo lúc sáng vẫn còn trên người trên đầu cái nón rộng vành che khuất mặt không nhìn kỹ không nhận ra là ai. Giống như thấy được Gia Hân cánh tay cô Yến bắt đầu đưa lên hướng chính xác về Gia Hân vậy vầy. Không còn cách trốn chỉ có đối mặt, Gia Hân từ từ đi tới chỗ cô Yến, đến nơi cô Yến xoay người đi dọc theo tường bao của trường. Gia Hân khó hiểu cô quyết định không đi theo hướng nhà mà về, giống như có mắt phía sau cô Yến quay người, lại động vầy tay hướng về Gia Hân. Gia Hân phát hiện cô Yến từ đầu một mực điều không lên tiếng, cứ như vậy máy móc vầy tay gọi cô. Không thể làm khác đành phải theo, nhiều người nhìn thấy nếu không theo thì phiền phức lập tức tới nơi.

Dọc theo bờ tường ra phía sau trường học, Gia Hân không ngờ phía sau này có rất nhiều cây cối cũng có rất nhiều mộ phần của người chết thật đáng sợ. Đi theo cô Yến thêm một đoạn nữa thì thấy có hai ngôi mộ trống được đào vẫn chưa lấp đất, không biết sao Gia Hân cảm thấy giống như có một ngôi mộ dành cho cô làm Gia Hân lạnh sống lưng. Chỉ chớp mắt suy nghĩ Gia Hân quay qua nhìn cô Yến thì cô Yến đã đi đâu mất rồi. Ngơ ngác nhìn xung quanh, Gia Hân thấy cô không phải ở sau trường mà là một bãi tha ma nghĩa địa hoang. Tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, kinh hoàng làm Gia Hân hai chân mềm nhũn ra. Cô gấn đứng vững nhìn trời tối đen như mực, rõ ràng là cô ra khỏi trường trời vẫn sáng đi một lúc không lâu sao lại tối nhanh như vậy được. Lục lọi trong cặp tìm được hộp diêm và mấy cây đèn cây nhỏ nhanh chóng đốt lửa lên, đèn cây quá nhỏ cháy không lớn chỉ có thể chiếu sáng mặt của Gia Hân còn xung quanh thì ánh sáng không tới, nhưng như vậy cũng làm Gia Hân từ từ bình tĩnh lại. Gia Hân đưa đèn đánh giá xung quanh chỉ toàn là mộ hoang, cỏ dại mọc cao tới đùi của cô thậm chí có chỗ cao hơn. Có rất nhiều ngôi mộ không tên chỉ một gò đất đắp nặn lên, có cả trẻ con và người lớn vì mộ đất có lớn có nhỏ nên Gia Hân đoán thế. Đang muốn tìm đường ra khỏi chỗ này thì sau lưng vang lên tiếng động.

Cạch... Cạch... Cạch... Cạch...

Từng chuỗi tiếng động vang lên giống như ai đó đang đồng thứ gì đó hoặc đang cạy.

Gia Hân quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, nơi đó cả ánh sáng lập lờ chớp chòn. Gia Hân ngấp ngừng một lát rồi hít sâu một hơi hướng về phía đó mà đi tới, tới nơi cảnh tượng làm Gia Hân sút ngất đi.

Một cô gái mặt vầy đỏ, tóc dài che đi khuôn mặt, ngồi trên một miếng gỗ, tay trái cầm đầu lâu, tay phải cầm búa gỗ gõ vào đầu lâu tạo ra âm thanh cạch cạch, cùng lúc này Gia Hân nghe là giống nhau. Miệng còn ngân nga giai điệu nào đó vì quá nhỏ nên lúc này Gia Hân không nghe thấy được, cô ta vừa gõ đầu lâu vừa hát rồi giống như không hợp ý thấy nó vào góc cây không xa rồi tiếp tục lấy một đầu lâu khác gõ. Góc cây kia khi đầu lâu lần tới chỉ thấy nơi đó chất thành tòa núi nhỏ chỉ toàn đầu lâu. Miệng cô gái vẫn còn hát khúc ca ghê gớm.

Ai là đầu cứng, ai là xương to.

Ai đập tiếng vang lên máu chảy ra rồi

À ơi! À ơi! Con ngủ cho ngoan.

Tiếng vang nổi lên con còn chưa thức.

Máu ai đổ rơi lên hình con tôi.

Gia Hân nếu là cô bé mới mấy tuổi thì sẽ hét ầm lên rồi chết ngất mất tuy nhiên linh hồn cô là 23 tuổi người trưởng thành lại còn trùng sinh lực chống cự mạnh mẽ rất nhiều, Gia Hân bụm miệng khò cho mình thét lên nhưng khi nhìn thấy núi đầu lâu nghe xong ca từ trong miệng cô gái vầy đỏ xong rồi thì không thể chịu thần kinh căng thẳng được nữa ngất đi. Gia Hân ngất đi nhưng cô lại đến một thế giới khác.

Gia Hân cảm thấy người như đang bay rất nhẹ, tỉnh lại mở mắt ra cô thấy mình đang ở một ngôi nhà sang trọng đang nằm ở trên ghế sofa. cẩn thận nhìn xung quanh, nơi này hoàn toàn xa lạ với cô. Trong nhà không có ai im ắng lạ thường, chủ nhà này là ai.

“Cạch” cửa nhà mở ra đầy tiên bước vào là một người phụ nữ khoảng 36 tuổi theo sau là một cô gái 20 tuổi, cô ta vào nhà đóng cửa lại bước vào bếp còn người phụ nữ thì đến sofa ngồi xuống cầm điều khiển xem tivi. Kỳ lạ là Gia Hân ngồi ngay cạnh người phụ nữ nhưng bà ấy giống như không phát hiện, chuyện này là sao hai người vào nhà có ý không nhìn hay là không thấy cô thật sự. Gia Hân với tay bắt lấy cái điều khiển của người phụ nữ nhưng bàn tay cô xuyên qua chiếc điều khiển đó, Gia Hân sợ hãi hét lên nhưng không ai nghe thấy. Nhìn người trong nhà này cô biết là mình là vật thể trong suốt không thể chạm hay nói gì với họ, tự động loại bỏ lý do mình đã chết vì cô biết mình chết sẽ không ở đây, lặng lẽ theo những biến hóa trong nhà này ngày qua ngày. Chỉ thấy hai người ngày nào sáng cũng ra ngoài trưa về ăn cơm rồi lại ra ngoài chiều tối lại về ăn cơm buổi tối chỉ mình người phụ nữ ra ngoài còn cô gái thì ở nhà. Cô gái tên Huân nhi là con dâu của nhà này còn người phụ nữ là mẹ chồng cô. Huân nhi luôn ra vào cùng mẹ chồng phục vụ mẹ chồng chu đáo từ nấu cơm, dọn dẹp kể cả pha nước tắm cũng là Huân nhi làm nhưng lại luôn bị nằng nạt nước lạnh đầu.

Ngày qua ngày như thế đêm nào Huân nhi cũng khóc tới một là rồi ngủ. Cô thất vọng vì sao không thấy chồng Huân nhi đâu mà nhà chỉ có mẹ chồng nằng nạt như thế. Qua thêm vài hôm buổi chiều đó chồng Huân nhi có mặt tại nhà, cả gia đình nói cười vui vẻ Huân nhi vui tới khóc ôm chồng mình. Mẹ chồng Huân nhi khó chịu ra mặt nhăn mày nhìn Huân nhi, Huân nhi nhanh chóng buồn chồng ra rồi lui vào bếp nấu cơm. Chồng Huân nhi về nhà gia đình luôn ở nhà không đi ra ngoài, hai người rất ân ái với nhau chỉ mẹ chồng là khó chịu khi nhìn hai người cùng một chỗ luôn la rầy Huân nhi nhiều hơn chỉ có lúc có chồng Huân nhi ở tại đó thì không. Qua hơn một năm chồng Huân nhi lại xếp hành lý lên đường, Huân nhi khóc đưa chồng lên xe. Khi chồng Huân nhi đi mẹ chồng làm khó Huân nhi cả tháng trời mới êm dịu lại.

Hai tháng sau Huân nhi phát hiện mình mang thai, vui mừng về kể lại cho mẹ chồng và đưa báo cáo xét nghiệm cho bà. Từ đó Huân nhi được thoải mái hơn, tuy vẫn làm việc nhà nhưng không còn bị nằng nạt và thúc ép nữa. Trôi qua ngày thanh thản không lâu Huân nhi đến ngày sanh, mẹ chồng đưa Huân nhi đến bệnh viện rồi bỏ mặt Huân nhi chỉ nói sanh xong thì gọi điện cho bà hay. Huân nhi sanh con trai rất đáng yêu, báo cho mẹ chồng xong Huân nhi ở bệnh viện hai ngày rồi về nhà. Một mình Huân nhi tay bế con tay dọn hành lý lên xe về, tới nhà vào nhà thì không có ai Huân nhi bế con lên phòng sắp xếp đồ đạc lại, cho con bú dỗ bé ngủ Huân nhi cũng ngủ theo bé.

Từ lúc Huân nhi về nhà đã qua nửa tháng nhưng mẹ chồng và chồng Huân nhi không hề về nhà này, tới bé con một tháng thì chồng Huân nhi về nhưng mặt anh ta không vui vẻ gì mà cau khinh nhăn nhó. Huân nhi không để ý vì đang mừng chồng về nhà, Huân nhi nhắc chồng cho con làm đầy tháng nhưng chồng Huân nhi chỉ lạnh nhạt cười rồi nói không cần sau đi bỏ qua phòng khác ngủ cũng không vào nhìn con. Huân nhi đau đớn khóc vào ôm con xin lỗi, lại tiếp vài ngày trong nhà chồng Huân nhi luôn lạnh nhạt không nhìn đến Huân nhi dù Huân nhi làm gì anh ta cũng không nhìn tới.

Ngày bé con được một tháng rưỡi, buổi tối chồng Huân nhi uống say về nhà lúc đó Huân nhi đang ôm con ngủ, anh ta vào phòng nhìn thấy ánh mắt hiện lên ác độc, ra nhà kho cầm búa vào nhà tới phòng Huân nhi cầm búa nện xuống vừa nện vừa cười máu chảy ướt cả giường, bắn lên người anh ta. Sau khi giết Huân nhi lại bế bé con lên dùng sức đập xuống sàn nhà còn chưa đủ lắm búa nện vào đứa bé.

..

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Khung cảnh sự việc về cô gái Huân nhi lặp đi lặp lại nhiều lần, mở đầu rồi kết thúc. Gia Hân ở trong ngôi nhà của Huân nhi cũng là nơi Huân nhi chết, xem đi xem lại một thước phim chân thật.

Lúc bắt đầu Gia Hân bị cuốn theo cảm xúc của Huân nhi, đau khổ, chờ mong, hạnh phúc, bối rối, nhớ nhung, vui mừng, thất vọng sau cùng là tuyệt vọng. Huân nhi chết cùng con mình, có lẽ đây là ảo cảnh mà Huân nhi tạo nên và cũng là ký ức còn lại của Huân nhi. Huân nhi là oán mẫu.

Gia Hân tìm ra đáp án không khó lúc Huân nhi chết trên người mặc váy đỏ và úp mặt vào con trai nên tóc che đi khuôn mặt làm cho Gia Hân nhận ra Huân nhi là oán mẫu, còn bởi vì đứa nhỏ là hình ảnh quý anh không sai chút nào cả.

Từ một tháng trước Gia Hân đã nói chuyện với Huân nhi, đó là thời gian trong ảo cảnh. Gia Hân nói chuyện với Huân nhi rất nhiều có khi làm cho ảo cảnh rung lên vì cảm xúc của Huân nhi, chỉ là không bao giờ nghe được câu trả lời từ Huân nhi.

__ “Huân nhi, chị có từng vui vẻ thật sự khi giết họ chưa?..”

Gia Hân ngồi trong phòng của Huân nhi trong ảo ảnh nói chuyện với hư không, ngửa mặt nhìn trần nhà màu trắng trong ảo ảnh này thờ dài rồi nói tiếp.

__ “Chị có nghĩ vì sao họ làm vậy không?. Huân nhi. thật ra, chị chưa bao giờ vui khi trả thù phải không?..”

Ảo ảnh run lên vụn vỡ một chút, dù chỉ thoáng qua nhưng Gia Hân cảm nhận rất rõ sự thay đổi này. Yên lặng một chút suy nghĩ cảm xúc của Huân nhi luôn thay đổi khi nói về sự trả thù của cô ấy với gia đình này, phải thừa nhận Huân nhi luôn để trong lòng oán hận không thôi và càng không hiểu vì sao chồng mình giết mình và con anh ấy.

__ “Huân nhi, chị rất muốn biết nguyên nhân đúng không?. Em cũng vậy, muốn biết vì sao và vì cái gì anh ta lại tàn nhẫn như thế. Huân nhi, chị không cảm thấy sao, mọi cảm xúc của chị chỉ vì liên quan tới nơi này và không ngừng để tìm ra sự thật đúng vậy không?”

Lời nói của Gia Hân làm ảo ảnh run lên rất rõ, Gia Hân càng nói thì ảo ảnh càng run lên câu cuối cùng của Gia Hân làm ảo ảnh xuất hiện vết nứt. Gia Hân biết cô đã đoán đúng, Huân nhi chỉ muốn biết sự thật. Làm ra nhiều chuyện như vậy nhưng lại vẫn không hiểu vì sao kết cục của mình và con lại bị thảm như thế. Gia Hân im lặng rồi nói ra nghi vấn của cô bao lâu nay.

__ “Huân nhi, vì sao chị không dám cho em xem cảnh lúc chị bị đem chôn, chị sợ, chị trốn tránh, chị muốn nó biến mất bên không dám đối mặt và không cho ai biết nó tồn tại, sao chị lại không đối mặt, chị muốn trốn đến bao giờ?”

Gia Hân vừa dứt lời không gian ảo ảnh biến hóa từ ngôi nhà sang trọng trở thành nhà hoang đầy bụi bần dây leo khắp nhà, cô gái váy đỏ tóc che đi khuôn mặt đứng đối diện cô, sự tức giận tỏa ra trên người cô ấy. Đúng như Gia Hân nghĩ người này là Huân nhi, Gia Hân lời nói kích thích tới Huân nhi nên cô ta xuất hiện trước Gia Hân đồng thời ảo ảnh cũng biến mất và đây là hiện thực. Lúc này tay Gia Hân bị dây leo cuốn lấy căn ra hai bên rất giống tư thế chừa trong đạo giáo, chỉ thiếu thêm cây thánh giá chữ thập sau lưng thôi. Thấy tình cảnh của mình Gia Hân tuy sợ hãi nhưng cô biết Huân nhi vì sao làm tất cả mọi chuyện này, nhìn quanh ở đây chỉ mình cô còn những người khác thì không thấy. Không lẽ, mọi người đã chết rồi sao. Ánh mắt Gia Hân trừng lớn nhìn vào bóng dáng màu đỏ kia, giống như nhận được ánh mắt của Gia Hân Huân nhi ngẩng mặt lên nhìn. Do cúi đầu nên tóc che đi khuôn mặt bây giờ thì cả khuôn mặt lộ ra nhìn rất gầy gò. máu chảy dài trên mặt, hóc mắt trống rỗng hoàn toàn là không có mắt, miệng bị cắt thành nhiều khối, khuôn mặt trắng bệch càng thêm dọa người. Gia Hân kinh hoàng khi nhìn thấy mặt Huân nhi không hiểu vì sao cô ấy thành hình dáng này.

__ “Người muốn biết ai chôn ta sao?.....”

Người muốn biết vì sao ta trốn tránh sao?.....

Người muốn biết hình dáng lúc ta bị chôn sao?.....

Ngươi muốn nhìn cảnh đó đến thế sao?.....”

Bóp bóp bóp bóp

Huân nhĩ rống lên mỗi câu nói sau khi nói xong thì lại tát Gia Hân một cái, sự tức giận ngập trời bộc phát ra ra tay càng thêm hung hăng mặt Gia Hân bị đánh sưng một bên.

Gia Hân đau đớn nhưng không kêu một tiếng, cô biết lúc đó đã có chuyện không đơn giản xảy ra. Hai mắt nhìn thẳng vào Huân nhĩ đang tức giận nói.

__“Huân nhĩ, tôi hiểu đã có chuyện xảy đến với chị cũng như làm cho chị oán hận trời đất và người hại chị. Nhưng chị có nghĩ đến chuyện xảy ra với chị cho dù có ý hay ngoài ý muốn điều không liên quan chúng tôi, chúng tôi là đứa nhỏ còn chưa được 10 tuổi hoàn toàn không liên quan tới chuyện này. Chị hận chị oán, chị đem oán hận đó trút lên chúng tôi người vô tội rồi chị lại không dám đối mặt với kẻ làm chị oán hận. Sao chị không làm cho gã chết báo oán mà lại tìm chúng tôi, vì chị sợ chẳng. Chị sợ nhìn thấy gã chị sợ nhìn thấy cảnh gã đã làm với chị.”

__“CÂM MIỆNG”

Gia Hân đoán đúng Huân nhĩ không dám nhìn lại cảnh mình bị chôn kẻ cả người chôn mình dù hận thấu xương nhưng không dám gặp, Huân nhĩ lấy mọi người làm nơi trút oán khí của mình sợ hãi đối mặt chuyện cũ. Gia Hân lời nói xoáy vào trọng tâm nhìn Huân nhĩ theo từng câu nói mà khuôn mặt vụn vỡ dần. Huân nhĩ không chịu nổi hét lớn lên, gió nổi lên càng lúc càng mạnh dây leo quấn chặt hết cỡ làm gia hân tưởng tay cô sắp đứt luôn rồi, gió lớn Gia Hân nhắm tịt mắt lại. Một lát sau gió ngừng thổi Gia Hân từ từ mở ra con ngươi nhìn xung quanh, tất cả như lúc đầu không thay đổi. Huân nhĩ ngồi trên giường phủ đầy bụi và dây leo cúi đầu. Huân nhĩ phát tay về hướng Gia Hân dây leo buồn lòng rồi biến mất, không kịp phòng bị Gia Hân ngã nhào ra đất cả người đầy bụi bẩn.

__“aiui, mông đau quá đi mất, ui.”

__“Ngươi vì sao muốn xem, ngươi không sợ?”

Huân nhĩ đột nhiên lên tiếng làm Gia Hân giật mình, nhanh chóng bình tĩnh và đứng dậy. Đối diện Huân nhĩ mặt đã trở về với tình trạng như lúc chưa chết ngất mặt nhìn Gia Hân, tuy không phải là khuôn mặt vụn người mê nhưng thanh tú dễ nhìn. Gia Hân nhìn Huân nhĩ một chút rồi lên tiếng trả lời.

__“Tôi muốn biết người làm chị ra như vậy là ai, và vì sao lại muốn làm thế, còn có chồng chị sao lại thay đổi nhiều như vậy.”

__“Ngươi nói đúng là ta sợ, ta sợ hấn cũng sợ bản thân mình. Ta sẽ không làm gì ngươi và bọn nhỏ kia nhưng ta cần linh hồn của các ngươi để hút thêm oán khí vào người, mạng các ngươi không có vấn đề gì chỉ trở nên dần dần một chút thôi. Ta bị hành hạ thân xác, lúc này ngươi cũng thấy diện mạo thật lúc ta chết rồi, ngươi không sợ sao?. Giờ ngươi còn muốn xem cảnh ta lúc được chôn, ngươi không hối hận là được. Ta muốn báo thù nhưng không muốn gặp hấn, ngươi rồi sẽ hiểu.”

Gia Hân nghe Huân nhĩ nói xong thở phào nhẹ nhõm, biết hiện giờ họ không sao là được. Lại nghe tiếp lay trời cả hơn mười mấy đứa nhỏ bị si ngốc, có khi cô cũng giống họ lòng run lên lợi hại. nói không sợ là giả ai mà không sợ chứ, ngươi thử ở cùng một con ma xem ngươi có sợ không có sợ không hả. Sau khi nghe đến cuối cùng thì Gia Hân trầm mặt.

Huân nhĩ vẫn nhìn Gia Hân đang suy nghĩ ở kia, cô nhóc này lá rang thật lớn nhĩ. A lâu rồi không ai có can đảm như vậy rồi, cô nhóc nói đúng, Huân nhĩ cô sợ nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Cô đã chết vì sao không để cô yên tìm thú vui trên người cô thú vị sao, cô giết hết dòng họ bên chồng những người dám nhục nhã cô dám phá hủy cô. Huân nhĩ hận họ nhưng không làm hại con cháu nhỏ nhất của họ, cô có con nhìn đứa bé nghĩ con mình tức giận cô muốn chúng phải chết, nhưng con cô ngăn cản không cho, cô không xuống tay được nên thả đi. Duy chỉ nhà hấn cô không dám đến, nhà hấn trừ có bùa trấn áp còn vì lòng cô sợ hãi nhìn thấy hấn. Huân nhĩ càng oán hận dữ dội khi thấy cả nhà hấn vang lên tiếng cười hạnh phúc, tại sao tại sao ngươi hại ta mà được sống hạnh phúc còn ta phải chịu khổ tại sao.

Cùng lúc cả hai chìm vào suy ngẫm thì bên ngoài có tiếng vang làm tỉnh lại, Huân nhĩ đứng bật dậy tiếng về cửa sổ nhìn xuống. Gia Hân chưa kịp lại gần thì bị khí lạnh toàn thân Huân nhĩ tản ra làm kinh sợ, khuôn mặt Huân nhĩ biến đổi nứt dần ra và trở nên giống với lúc Gia Hân tỉnh lại nhìn thấy.

__“Muốn chết.....”

Huân nhĩ rống lên biến mất tại chỗ, Gia Hân cả kinh chạy lại bên cửa sổ nhìn xuống. Chỉ thấy Huân nhĩ đứng trước sân đối diện có thêm vài người, Gia Hân nhận ra là Diệp Kim Quang đang mặt áo bào đạo gia màu vàng đứng ở phía trước, theo sau là hiệu trưởng Giang còn có 5 người xa lạ cả hai bên giống như đang chuẩn bị đấu pháp. Gia Hân vừa vội vừa mừng vừa lo muốn chạy xuống nhưng cửa phòng này như thế không mở được, cố hết sức không làm gì được đành quay lại cửa sổ nhìn xuống dưới lo lắng.

Bên dưới khi Huân nhĩ xuống tới nơi lập tức dọa cho những người lạ mặt đó hết chói tai

__“Á Á Á Quý Quý áaaaaa”

__“CÂM MIỆNG LẠI./IM NGAY ĐI..”

Diệp Kim Quang và Huân nhĩ đồng thanh la lên sau đó nhìn nhau, Diệp Kim Quang lên tiếng trước nói.

__“Cô là oán mẫu, ta đệ tử mao sơn nhất phái nghe hiệu tam thanh còn không mau chịu trời.”

Diệp Kim Quang nhìn oán khí quanh người Huân nhi khó hiểu nhủ mày lại, vì sao oán khí lại giảm một nửa hơn lúc đầu. Ngôi nhà này cũng có oán khí nhưng giống như bị lấy đi rần hết chỉ còn lại một ít đủ làm cho ngôi nhà âm u, nên ông giọng nói cũng không khó chịu nhiều như lúc mới phát hiện ra nữa. Giống như có lệ nói xong còn liếc nhìn 5 người đang sợ sệt kia.

__ “Hừ. Đạo sĩ đạo gia, xem ra ta đã quá dễ tha cho các ngươi rồi.”

Huân nhi trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Diệp Kim Quang mà nhìn vào 5 người ở phía sau nói làm họ run lên cầm cập, quỳ xuống cầu hướng về Diệp Kim Quang mà cầu xin.

__ “Đạo trưởng là cô ta là cô ta muốn hại chúng tôi, cầu xin ngài giúp chúng tôi bắt cô ta lại a.”

__ “Đúng vậy đạo trưởng xin ngài cứu mạng a.”

__ “Đạo trưởng xin cứu mạng a”

__ “Xin ngài cứu cứu chúng tôi.”

__ “Cầu ngài bắt cô ta lại đừng để cô ta hại người a.”

Từng người một khóc lóc cầu xin lạy lạy, Diệp Kim Quang cho hiệu trưởng Giang một ánh mắt hiệu trưởng Giang hiểu ý đi lên kéo họ ra sau trấn an. Lúc này Diệp Kim Quang và Huân nhi đối diện nhau.

__ “Huân nhi, cháu cần gì phải làm vậy?” Diệp Kim Quang lên tiếng trước, trong giọng nói còn mang theo thương cảm và đau lòng.

__ “Tổ Gia Gia.”

Tổ Gia Gia, Gia Hân giật mình Huân nhi là cháu của Diệp Kim Quang. Diệp Kim Quang thờ dãi để kiểm gỗ đào xuống bước tới gần Huân nhi, dán một lá bùa vào người Huân nhi sau đó đứng đối diện nó.

__ “Khi biết có oán mẫu oán khí nặng nề, ông tới đây để thu phục nó nào biết là con. Huân nhi, khi ta về thăm nhà con chỉ mới biết đi ta tính ra được con có kiếp nạn, đáng tiếc dù thế nào ta cũng không ngờ con lại chết còn là oan ức mà chết. Con nói cho ta biết vì sao lại như vậy còn oán khí của con là vì sao mà tiêu tán một nửa.”

__ “Tổ Gia Gia, con.....”

Huân nhi giờ phút này khi nhìn thấy Tổ Gia Gia của mình lúc trước luôn thăm hỏi và quan tâm, dù cô chưa hề tiếp xúc nhiều với ông nhưng cũng cảm nhận được.

__ “Huân nhi.” Cùng lúc Gia Hân chạy tới bên Huân nhi đẩy Diệp Kim Quang ngã lăn trên đất.

Khi này nhìn thấy lá bùa Diệp Kim Quang muốn dán vào người Huân nhi, Gia Hân sợ hãi lo lắng cho Huân nhi xảy ra chuyện nên bất chấp leo từ cửa sổ xuống. Nhà này xây rất cao lầu hai mà cứ như là lầu ba vậy, men theo dây leo trèo xuống cũng không quan tâm người mình bị sao chạy tới đầu tiên là đẩy Diệp Kim Quang ra xa rồi xem Huân nhi có sao không.

Hành động của Gia Hân không những ngoài ý muốn mà còn làm cho Huân nhi và Diệp Kim Quang ngạc nhiên nhìn cô. Huân nhi kinh ngạc trên đời này có người bị hại mà còn lo cho người hại mình sao.

__ “Bé con, con muốn làm gì?” sau khi bị đẩy ngã ông lập tức ngồi dậy nhìn thấy là Gia Hân thì rất ngạc nhiên trên người bản không thể tả lá cây khô héo dính lên tóc lên quần áo cánh tay còn bị trầy đến rỉ máu, định thần lại nhìn tay Gia Hân muốn xé bùa của ông lập tức bắt lấy tay cô rồi lên tiếng quát nhẹ.

Diệp Kim Quang mắt dẩu Gia Hân vào buổi chiều tinh thần hoảng loạn, người ta nói lo lắng quá sẽ loạn bây giờ Diệp Kim Quang đã trải nghiệm thực tế là đây. Với trình độ của ông tìm người không khó tìm quý càng dễ hơn, nên ông lập đàn làm phép truy tìm. Tìm thấy vị trí ông và hiệu trưởng lập tức lên đường không ngờ tới nơi lại gặp thêm 5 người đem theo giấy tiền vàng mã đi cùng hướng với ông, nhìn thấy ông lập tức quỳ lạy xin cứu mạng. Ông cho họ kể lại đầu đuôi sự việc, thì ra họ là nhà cậu ruột của oán mẫu bị oán mẫu đe dọa tới tính mạng nên theo lên mộ của oán mẫu đốt tiền cho nàng mong nàng bỏ qua cho một nhà họ. Sau khi nghe xong ông và hiệu trưởng Giang liếc nhau sau đó không hỏi thêm rồi bảo họ đi theo dẫn đường. Tới bây giờ là tình cảnh gì đây không biết, hôm nay ông là xui xẻo hay nói là may mắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

__ “Nhóc con ta không sao.”

Huân nhi nhìn Gia Hân đang có su thế muốn đánh nhau với tổ gia gia nhà mình lên tiếng nói

__ “Thật không sao?.”

Gia Hân nghi ngờ nhìn Diệp Kim Quang làm ông tức muốn dựng râu.

__ “Thật sự, Tổ Gia Gia sẽ không hại ta ”

Huân nhi giải vây cho tổ gia gia mình cũng cam đoan mình thấy sự vô hại.

__ “Con bé con này con thật là, đồ là bùa hút oán khí a. Ta muốn độ cho Huân nhi nó là chất chít của ta nguoi lại nghi ngờ ta thật tức chết ta...”

Diệp Kim Quang tức trợn mắt nhìn Gia Hân, Gia Hân ngượng ngừng xoay mặt đi. Cô chỉ lo Diệp Kim Quang sẽ đánh cho Huân nhi hồn phi phách tán ai biết là độ hồn cho Huân nhi đâu chứ. Huân nhi nhìn hai người mỉm cười, đây là nụ cười đầu tiên khi cô chết không ngờ lại cười trong lúc này.

Diệp Kim Quang và Gia Hân náo một chút rồi thôi dù sao giờ không phải là giờ náo loạn, thấy oán khí trên người Huân nhi giảm chỉ còn một chút Diệp Kim Quang lấy ra một cái hồ lô nhỏ bằng hai ngón tay màu xám ra nói.

__ “Vào đây đi, tìm chỗ thích hợp lại nói chuyện của con, ta còn phải giải quyết đám người kia.”

__ “Dạ, con cảm thấy họ có một tên mang theo bùa không tốt lành gì Tổ Gia Gia hãy thu đi. Bọn trẻ ở phòng kế bên phòng con nhốt nhóc con này hãy đưa chúng về, con chưa làm gì với chúng cả nên linh hồn vẫn còn nguyên vẹn.”

__ “Được, con mau vào đi”

Dứt lời Huân nhi lắc mình thành dòng khói xanh chui vào hồ lô, Diệp Kim Quang đóng hồ lô lại thở dài một hơi rồi đi ra ngoài cổng nơi 5 người lạ và hiệu trưởng Giang đang tâm sự với nhau. Gia Hân hứng thú nhìn hồ lô nhỏ Diệp Kim Quang vừa đeo vào bên hông, rất muốn lấy nó a nhưng mà cô biết thời gian chưa thích hợp nên nhịn xuống nhịn xuống. Mấy người kia thấy Diệp Kim Quang ra rất là mừng rồi chạy tới hỏi đủ thứ.

__ “Đạo trưởng như thế nào rồi a, nữ quý kia ngài bắt lại rồi chưa a.”

__ “Đạo trưởng ngài bắt nữ quý rồi a.”

__ “Đạo trưởng mạng chúng tôi không sao rồi phải không.”

__ “Đạo trưởng an toàn của chúng tôi tốt rồi sao, chúng tôi sẽ hậu tạ a. ”

__ “Sẽ hậu tạ, sẽ hậu tạ aa...”

Ngươi một câu ta một câu hỏi đến không đề cho Diệp Kim Quang trả lời, liếc mắt với hiệu trưởng Giang bảo lời họ ra một chút. Hiệu trưởng Giang hiểu ý nhưng chưa kịp lên thì Gia Hân đã tiếng lên trước mặt bọn họ nói chuyện.

__ “Mấy người là ai vậy?. Tên gì vậy?. Liên quan gì đến nơi này thế?. Nhà mấy người có người sắp ngủm hả mà khóc ghê vậy?..”

Nghe Gia Hân nói xong hiệu trưởng Giang và Diệp Kim Quang co gút khóe miệng vai run run nhin cười muốn nội thương rồi, trời ạ có ai lại hỏi người ta như thế không chứ dù không thích cũng chưa từng ai nói chuyện gắt gân như thế đâu a.

5 người kia giật mình khi thấy có trẻ con ở đây còn đứng ra nói chuyện, chỉ là khi nghe từng câu hỏi mấy câu đầu họ nghe chỉ nghĩ con oắt con này hỏi lung tung gì thế, sau khi nghe câu cuối cùng cả đám mặt lập tức trầm xuống tức giận dâng lên không ngừng người đứng đầu tiên giơ tay đánh qua nhìn thôi cũng biết nếu Gia Hân bị đánh trúng chắc chắn phải vào viện kiểm tra.

Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang hoảng hốt, Diệp Kim Quang nhanh tay kéo Gia Hân về phía sau mình mất lạnh đi nhìn 5 người trước mặt. Hiệu trưởng Giang đi qua xem Gia Hân lúc này có bị đánh trúng không, thấy Gia Hân không sao thì thở ra một cái, ông biết cô học trò này rất quang trọng với vị thiên sư này nên cũng không dám qua loa còn vì là con trai ông cần cứu.

5 người thấy đánh không được con bé dám nguyên rủa nhà bọn họ kia thì càng tức, nhưng không thể trở mặt với đạo trưởng này được lỡ đâu con ma nữ chưa được thu phục thì bọn họ nguy tới nơi rồi. Có người lại không suy nghĩ như vậy cứ muốn làm ra chuyện khác người, người nhỏ nhất trong số họ không kềm được lớn tiếng chỉ tay vào Gia Hân mà chửi.

__ “Nhóc con chết tiết kia, mày nguyên rủa nhà ông sao muốn chết phải không?. Cái đồ không giáo dục, không học hành đang hoàn lại vào chỗ mồ mã, học đòi làm gái đêm sao?. Nhỏ như vậy mà không có giáo dưỡng sâu này chỉ có thể trăm người cười ngàn người dè thôi... ”

__ “CÂM MIỆNG”

__ “IM NGAY CHO TA.”

Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang cùng quát lớn tức giận nhìn chăm chăm người vừa rồi nói chuyện khiến cho ông ta im bật không nói được thêm từ nào, Gia Hân kinh ngạc trừng mắt nhìn ông ta. Có làm không a, cô chỉ là bé gái nói ông ta có một câu mà lại mắng cô như vậy thật không biết tích khẩu đức gì cả nha. Ai kêu mấy người khóc tang người ta hỏi còn chửi người ta thật không tích đức, không tích đức. 4 người còn lại giống như vừa tỉnh lại sau kinh ngạc vậy, nhanh chóng tiếng lên trước câu xin tha thứ chỉ là trong mắt không hề có một tia nào là xin lỗi còn có chút như là vui vẻ.

— “Đạo trưởng xin bớt giận xin bớt giận a, hần cũng không phải cố ý nói a.”

— “Hần không có ý gì chỉ tức giận lời xin đạo trưởng không chấp nhất.”

— “Phải, phải a, con bé kia cũng nói lời quá đáng trước nên hần mới không kiềm chế được đạo trưởng xin bỏ qua cho a.”

— “Xin đạo trưởng bỏ qua chúng tôi bồi thường là được, dù sao nói những lời kia cũng không tốt, cũng không ai nghe điều là người trên chiếc thuyền cần gì khó sử phải không đạo trưởng.”

— “Đạo trưởng chuyện này cho qua đi a, còn chuyện ma nữ thế nào a đạo trưởng.”

— “Đúng, đúng chuyện ma nữ chuyện ma nữ.”

— “Đúng vậy, đúng vậy.”

Diệp Kim Quang hừ lạnh bọn người này nói miệng thì dễ nghe theo ý chúng thì bây giờ không phải là họ có lỗi mà lỗi đều là của Trịnh Gia Hân, còn ông thì phải làm theo ý họ trừ mối họa cho họ rồi lãnh tiền xong thì rút đi. Nghĩ hay nhỉ tuy bây giờ coi mở nhiều nhưng thanh danh cũng không phải nói đùa lời bọn họ vừa nãy kia không chỉ hại Trịnh Gia Hân mà còn gia đình họ Trịnh không thể ra ngoài được, dám đụng đến người của ông thì chuẩn bị lãnh hậu quả đi.

— “Các người nghĩ thật đơn giản vậy sao, bé con bước ra đây.”

Gia Hân này giờ còn chưa tỉnh táo lại bởi vì cô nhớ ra bây giờ vào những năm này còn chưa được thoải mái còn gò bó về phụ nữ chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng cháy cả căn nhà, lời nói lúc này còn người kia không những hủy cô mà còn làm gia đình cô không sống được với miệng người ta. Gia Hân tức giận ngọn lửa tức giận càng lúc càng cháy lớn càng lúc càng khó chịu, tiếng nói của Diệp Kim Quang làm Gia Hân tỉnh táo lại một chút sau đó thoát khỏi tay hiệu trưởng Giang bước lên đứng đối diện Diệp Kim Quang.

— “Quý xuống.”

Diệp Kim Quang lên tiếng nói Gia Hân làm theo khi Gia Hân quý xuống Diệp Kim Quang lấy ra ba lá bùa màu tím miệng niệm pháp quyết tay cầm cả ba lá bùa nhanh chóng gấp lại khi pháp quyết đọc xong cùng lúc cả ba lá bùa đều được gấp lại thành hình giọt nước.

— “KHỎI”

Quát to chữ cuối thì bùa hình giọt nước sáng lên tự động bay vào giữa trán Gia Hân rồi biến mất trên trán tròn bóng xuất hiện một hạt chu xa đỏ hình giọt nước nhỏ, từ lúc bắt đầu khi ba lá bùa xuất hiện thì một người trong số 5 người kia đột nhiên nhìn chăm chăm vào ba lá bùa một cách tham lam, hai mắt sáng lên đảo qua lại sau đó rất nhanh bình tĩnh lại chỉ là không bao lâu ông ta không bình tĩnh được nữa lúc bùa hình giọt nước bay vào người Gia Hân ông ta đã tiếng lên muốn ngăn cản, hiệu trưởng Giang phát hiện ôm ông ta lại khi thoát được thì không kịp nữa chỉ trơ mắt nhìn nghi thức hình thành.

Sau khi xong việc thì Gia Hân ngất đi ngã xuống, Diệp Kim Quang nhanh tay đỡ lấy quay qua giao Gia Hân cho hiệu trưởng Giang ôm thuận tay lấy ra 4 tấm bùa màu vàng ném vào 4 người đang ngờ ngắt đi tới lui một bên kia làm bọn họ làm họ đứng yên không nhúc nhích được chỉ có đôi mắt chuyển động.

— “Ông, ông là người Mao Sơn Tông.”

Còn lại người lúc này bị hiệu trưởng Giang cản không bị dánh bùa tay run run chỉ vào Diệp Kim Quang nói, cũng không quan tâm những người còn lại như thế nào bây giờ ông ta chỉ có khiếp sợ.

— “Người là ai, vì sao có bùa bản mạng của sư đệ ta nói mau.”

Lúc giảng co thì lá bùa trong ngực ông ta rớt ra đúng lúc lại rơi vào dưới chân Diệp Kim Quang khi đỡ Gia Hân nhìn thấy ông liền cầm lên, tay run lên nhanh chóng đem lá bùa bỏ vào túi vải màu đỏ đậm trong áo thấy lá bùa còn phát ra ánh sáng mặt dù yếu ớt nhưng cũng làm ông an tâm.

Tên kia nghe tới lá bùa thì đưa tay sờ vào người mặt biến sắc nhanh chóng khi không tìm thấy gì bên người, tức giận nhìn chăm chăm vào Diệp Kim Quang lớn tiếng nói.

— “Mau trả cho ta nó là của ta, là của ra. Ta nói cho ngươi biết dù ngươi là người của Mao Sơn Tông thì thế nào ta không sợ các ngươi, nhanh chóng trả, đồ lại cho ta nếu không ta cho ngươi sống không bằng chết. Có nghe không, nhanh đưa cho ta.”

— “Hừ. Bùa bản mạng của sư đệ ta ngươi không có tư cách lấy. Nói, từ đâu ngươi có được lá bùa này, ngươi là người phái nào.” Diệp Kim Quang khinh thường nói

— “Ha ha ha ngươi sẽ không thấy được sư đệ ngươi giờ này chắc là xác của hắn đã mục nát hết rồi, khôn hồn thì mau giao ra đây thứ ta cần kể cả đồ

trên người người mau lấy ra Dương Tái ta sẽ tha cho người trở về long tóc không hao nếu không thì ngược lại cho người không cần đầu thai. ”

“ Có bản lĩnh thắng ta rồi nói, chỉ là giờ ta không đấu pháp với người cuối tuần sau nếu có bản lĩnh thì tới núi phía tây chúng ta giải quyết một lần.”

“Được, đến lúc đó ta muốn cả con bé kia.”

“Được, nhưng ta không tin người ta sẽ lấy đi hai hồn của 4 người kia tới lúc đó thắng thua định đoạt.”

“Người... Được.”

Dương Tái biết bây giờ trên người ông ta không có pháp khí gì nhiều nếu đấu với Diệp Kim Quang không khác nào tự tìm chết đành cắn răng tức giận đáp ứng điều kiện, lúc đầu chỉ muốn hù dọa ai ngờ người ta căn bản không sợ còn có bản lĩnh làm cho anh em của ông không thể nhúc nhích còn bị lấy hồn pháp lực không thể coi thường phải về xin sư phụ giúp đỡ mới được.

Diệp Kim Quang lo lắng nếu đấu pháp ở đây thì không ổn chút nào bé con còn chưa tỉnh lại chỉ có ông thì không đối phó nổi hiện giờ pháp lực của ông chỉ ngang bằng người mới nhập môn không thể bảo vệ được họ chỉ còn cách dời ngày và lấy chút pháp lực cuối cùng rút hồn 4 người kia làm con tin sau đó lấy ra một cái túi màu đen vào ngôi nhà của Huân nhi đến tìm hồn những đứa bé kia làm xong thu lại bùa trên người 4 người kia tạm biệt ra về.

Hiệu trưởng Giang và Diệp Kim Quang ôm Gia Hân nhanh chóng ra xe trở về, nửa đường thì Gia Hân tỉnh lại sau đó hỏi chuyện gì xảy ra Diệp Kim Quang cũng không dám nói lại một lần cho Gia Hân nghe chỉ có chuyện nghi thức là không nói rõ chỉ nói về nhà ông sẽ nói rành mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đến nhà.

Trong nhà Trịnh Gia Hân vang lên tiếng cãi nhau từ ngoài sân đã nghe được, Gia Hân, Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang đồng thời nhủ mảy. Gia Hân nhận ra giọng của những người trong nhà, có bà mẹ Trịnh, nhà chú út và vị bà nội kia nữa đầy đủ cả. Hôm nay đúng là ngày họ sẽ tới nhà đưa bà nội tới ở nhà cô, thật đúng như kiếp trước không thay đổi nếu nhà chú út không lấy được gì sẽ âm ỉ cả đêm rồi mới về. Cả ba người cùng vào trong tới cửa chính nghe càng rõ hơn, Gia Hân căn hai người lại đứng ở cửa nghe bên trong nói chuyện tiếng bà nội là lớn nhất.

“Tao nuôi mày uống cơm mà, mày có tiền không hiểu kính mẹ mày thì thôi lại còn đem hết tiền dùng lên hàng lỗ vốn kia, mày xem đi xem đi em trai mày ăn không no, mặc không ấm cháu trai nói đòi gọi gia đình thì phải ăn cháo nuốt rau, mày không lo cho bọn nó mày lại lo cho con quý nhỏ đòi nợ không nên thân kia, nó là đồ hàng nhái phải theo người ta mày lo tới nó làm gì hả?...”

“Mẹ, nó là con của con, mẹ nói thế là sao nó cũng không phải cháu mẹ hay sao?.” Bà Trịnh thờ không ra hơi giọng run run nói.

“Mẹ, tiểu Hân nó cũng là cháu mẹ mẹ nói như thế sau này nó làm sao ngốc đầu lên được đây?.” Mẹ Trịnh vừa khóc vừa lên tiếng.

Hai người lên tiếng nói càng làm cho bà nội tức giận thêm trong thâm tâm bà mọi thứ của con trai điều là của bà, bà nói thì phải nghe, bà đánh thì phải chịu không được phản kháng, còn con dâu chỉ là người dưng không đáng nhắc tới, không đáng sử dụng đồ của bà chỉ có giá trị sinh con cho nhà bà, bà cho ăn cho uống đã là nhân nhượng tốt với nó rồi nên nó không có quyền hạng trong nhà, không cho phép trái ý bà cũng không có quyền lên tiếng trong nhà bà.

“Cái thằng con bất hiếu mày dám nói thế à tao là mẹ mày tao nói mày không có quyền cãi, còn cô cái đồ trướng rỗng kia dám lên tiếng với tôi, tôi cho cô hay cô chỉ là dâu trong nhà không có quyền hạng lên tiếng nói chuyện với tôi, cô về nhà này bao lâu một đứa con trai cũng không sinh được có tư cách gì lên tiếng trong nhà tôi hả, hạng như cô tôi không để con trai bỏ cô là may cho cô rồi còn dám ở đây nói chuyện cô không có tư cách đó đâu, cô nên ngoan ngoãn mà thành thành thật thật ở đó cho tôi nếu không muốn gia đình tôi bỏ cô thì chớ mà lên tiếng cãi miệng lại nhớ chưa đồ trướng rỗng.....”

“ĐỦ RỒI, MUỐN LÀM LOẠN NHÀ TÔI SAO.”

Gia Hân không nghe nổi nữa rống lớn cắt ngang không cho bà ta nói tiếp lời thóa mạ mẹ cô nữa, thật quá đáng quá rồi mẹ cô làm gì sai chứ, muốn làm gì thì làm sao, ở đây là nhà cô chứ không phải nhà bà ta muốn ra oai thì mời ra chỗ khác mà làm. Kiếp trước Trịnh Gia Hân cô nhìn đủ rồi kiếp này đừng mong ai có thể làm tan rã gia đình cô nữa, dù là người thân hay trưởng bối cũng không được.

Trong nhà bà nội Trịnh đang nói hăng say thì bị cắt ngang, giật mình nhìn ra cửa. Thấy Gia Hân đứng ở cửa nhìn chăm chăm bà ta như muốn ăn tươi nuốt sống bà ta, trong phút chốc bà ta thấy tâm sợ hãi với ánh mắt của Gia Hân. Bình tĩnh lại thì thấy tức giận chỉ là một đứa cháu gái hàng bông không mà dám quát tháo trước mặt bà ta như thế, phải biết bà ta là bà của nó một đứa cháu gái không lên nổi mặt bàn dám quát lớn trước mặt bà ta còn trừng mắt nhìn thật đáng hận mà, càng nghĩ càng thấy tức giận vô cùng.

Ba mẹ Trịnh bất ngờ thấy con gái yêu thì đầu tiên là vui mừng sau đó nhớ tới con gái nhìn và nghe thấy gì đột nhiên lo lắng rồi tới sợ hãi mẹ(mẹ chồng) tức giận làm con mình bị thương.

— “Mày... Mày... Dám to mồm trước mặt tao.” Bà nội Trịnh tức run người tay chỉ thẳng vào mặt Gia Hân.

Gia Hân không trả lời bà ta mà đi thẳng vào trong, theo sau là Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang lần lượt theo vào trong.

— “Ba mẹ con về rồi.”

Gia Hân chạy tới chỗ ba mẹ Trịnh rồi nhào vào lòng mẹ Trịnh ôm bà như an ủi, mẹ Trịnh ôm con gái vào lòng nước mắt lại trào ra. Lúc ở cửa không nhìn rõ khi Gia Hân chạy vào ánh đèn chiếu vào mới nhìn rõ con gái đầu tóc điều là bụi bẩn và lá cây trên người quần áo cũng rách vài chỗ, hai cánh tay còn có vài vết thương, nhìn con gái mẹ Trịnh đau lòng rơi nước mắt.

Ba Trịnh cũng nhìn thấy con gái không những bẩn mà còn bị thương nên cũng đau lòng vuốt lóc con an ủi.

Còn Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang thì trực tiếp tới bàn trà ngồi xuống uống trà không quang tâm tới ai hết.

Gia đình chú út và bà nội Trịnh ghen một bụng tức giận mặt đỏ lên, nhất là bà nội Trịnh ở nhà con trai bà ta luôn là trung tâm nhưng giờ nhìn thấy chẳng những con trai và con dâu không chú ý kể cả con nhỏ chết tiết kia là cháu gái cũng làm như không thấy, còn hai người theo vào sau con nhỏ chết tiết đó một người nhìn như pháp sư còn một người nhìn nhỏ nhả hơn cũng làm như không thấy bà mà ngang nhiên ngồi vào bàn uống trà. Nhà này là của con trai bà ta cũng là bà ta nhà, khách tới nhà không hỏi chủ nhà lại làm như nhà không chủ mà vào. Tức chết bà ta mà, không thể như thế được bà ta phải lập lại uy của bà ta.

— “Con trai đây là sao đây con muốn mẹ sống nữa không, con nhỏ chết tiết này vào nhà cũng không hỏi mẹ một tiếng nào còn có chú út, mợ út và em trai của nó ở đây nó cũng không hỏi còn đem theo hai người không hiểu phép tắc về nhà, quần áo thì bẩn thiếu không chịu nổi, trong nhà này còn có tôn nghiêm trận tự không hả?.”

— “Mẹ, mẹ nói quá lên thế. Tiểu Hân vừa về nhà với lại nó có gặp mẹ thường đâu từ lúc ra đời mẹ với nó cũng không gặp mấy lần có thể tiểu Hân quên thôi. Nào tiểu Hân chào bà nội đi con.”

— “Con chào bà.”

Ba Trịnh bất đắc dĩ giải thích với mẹ ông rồi kêu con gái chào hỏi, ba Trịnh quay sang nhìn Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang thấy hai người gật đầu cũng thả lỏng tâm mình.

— “Hừ. Con không giới thiệu khách sao?.”

Bà nội Trịnh hừ một tiếng liếc nhìn Gia Hân một cái rồi kêu con trai mình giới thiệu hai người ngồi bên bàn kia, con trai bà ta phải nghe bà ta mặt kệ là trong trường hợp nào đi nữa cũng thế phải để mặt mũi bà ta lên hàng đầu.

Ba Trịnh định không nói tới Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang để khỏi rắc rối về sau với nhà mẹ ông nhưng mẹ ông đã lên tiếng phải làm thôi nếu không không biết nháo ra cái gì nữa.

— “Đây là thiên sư Diệp Kim Quang và hiệu trưởng trường tiểu học Mai Thanh mà tiểu Hân đang học.”

Bà nội Trịnh và cả nhà chú út nghe xong thì trừng đôi mắt không tin được, họ không tin là ba Trịnh quen được người như hiệu trưởng trường Mai Thành cũng như không tin ba Trịnh lại tin bói toán còn mời thầy bói về nhà.

— “Đây là mẹ tôi còn bên kia là gia đình chú út nhà tôi, hai người không cần để ý cứ uống trà nghỉ ngơi chút rồi vào xem bọn nhỏ.”

Ba Trịnh giới thiệu xong thì nhỏ giọng nói, thấy hai người gật đầu thì ngồi xuống, lúc ba Trịnh giới thiệu thì mẹ Trịnh đã lôi Gia Hân vào trong tẩy rửa và thay đồ đang đi ra ngoài nhưng mẹ Trịnh để Gia Hân cho ba Trịnh rồi vào bếp đun nước nóng pha thêm trà.

Bà nội Trịnh thấy thề hừ lạnh một tiếng quay mặt đi, bà ta khi nghe tới hai người một mà hiệu trưởng hai là thiên sư thì mắt đã sáng lên. Bà ta là người sợ ma quỷ nên rất tin vào thầy bà nếu gặp thì không thể bỏ qua, còn hiệu trưởng dù sao cũng không phải là trường cháu trai dù bà ta hơi kiên dè cũng không thấy có sao cả. Hai mắt bà ta nhìn Diệp Kim Quang chăm chăm giống như là muốn nhìn thấu gì đó vậy, còn cả nhà chú út thì ánh mắt lần trên mặt điều là thần sắc nịnh nọt không che dấu dấn vào hai người. Một lát sau bà nội Trịnh lên tiếng, nhưng mà câu nói này lại làm cho mọi không khí trong nhà không được tốt lắm.

— “Xin hỏi đại sư có thể xem cho nhà thằng út tôi một quẻ hay không a, tiền thì có thằng con này của tôi trả nên ông yên tâm bao nhiêu cũng được a.”

Nói xong còn lấy tay chỉ vào mặt ba Trịnh ý là ba Trịnh trả tiền chỉ cần ông xem một quẻ bao nhiêu cũng được, về mặt như là chuyện đương nhiên.

Sắc mặt ba Trịnh khó coi cực kỳ, ai nói cho ông biết đây có phải là mẹ ông không a, không phải ông đã nói với bà là nhà ông không còn tiền sao vì sai hết lần này tới lần khác điều muốn ép ông đây. Lúc đầu tới nhà ông còn bảo ông đưa liền cho em trai làm ăn, ông nói không có thì bắt đầu mắng ông rồi mắng cả vợ con ông. Bà là mẹ ông nên ông không dám cãi, đè nặng một chữ hiếu ông thật gánh không nổi.

Cả nhà chú út thì hai mắt đã sáng như sao đang nghĩ xem nên hỏi cái nào trước.

Gia Hân nhìn hết biểu cảm của mọi người trong lòng giổu cọt, thật nhìn không ra nha bà nội này của cô còn có tiềm chất vất vả chày giã cối nữa chứ. Còn chú út cô thì khỏi thất tới tham lam đã hiện hết lên mặt rồi.

Gia Hân và Diệp Kim Quang quay đầu nhìn nhau một cái, Diệp Kim Quang hiểu được Gia Hân nghĩ gì ông cũng đang khó chịu mấy người này, ông không hiểu sao nhà này lại có loại thân thích tro trên như vậy được không biết nữa cho nên ông muốn giúp tổng khứ bọn người này đi cho rồi.

— “Tôi có thể xem, nhưng chỉ xem trong vòng 3 đề mà thôi. Nể mặt chủ hộ là anh đây tôi xem cho các người một lần vậy.”

Nghe xong Diệp Kim Quang nói có người vui có người buồn, vui đương nhiên là ba Trịnh rồi nếu Diệp Kim Quang chịu xem thì ông không phải khó sử gì nữa. Buồn là nhà chú út họ đang chuẩn bị hỏi rất nhiều rất nhiều dù sao cũng không phải họ trả tiền nên cần gì tiết kiệm chứ ai ngờ chỉ được xem 3 câu, họ biết là không thể thêm chỉ đưa mắt nhìn mẹ mình xem bà có thể nói để xem thêm không không thì thật tiết a. Bà nội Trịnh nghe xong xa xăm mặt xuống nhưng không nói gì, thấy ánh mắt con trai út nhìn mình ba ta không biết làm sao vì những thầy bà luôn luôn có quy tắc của họ bà ta xem không ít người nên cũng biết cái luật không nói hai của mấy thầy bà này đành bắt lực lên tiếng đồng ý mặt kệ con trai út có nhìn bà ra sao.

— “Được, vậy xem cho cháu trai tôi trước đi vậy.”

— “Bé con qua đây nào” thấy bà ta đồng ý Diệp Kim Quang quay đầu kêu Gia Hân qua lên cạnh ông.

— “Nó là con gái xem cho nó làm gì chứ.” bà nội Trịnh bắt măng lên tiếng bà ta không muốn cho con nhỏ chết tiết đó xem

— “Tiểu Hân, ngồi đây với ba đi. Đại sư ông xem cho nhà em út của tôi trước đi.” ba Trịnh sợ chọc cho mẹ ông tức lên lại phải âm ỉ không tốt.

— “Bà muốn xem cho cháu trai bà trước cũng được, tôi cần lấy máu để xem sẽ biết rõ hơn. Vốn định lấy máu đồng lứa tránh cho cháu trai bà đau đớn nếu không muốn thì lấy từ trên người cháu trai bà vậy.”

Diệp Kim Quang nhú mày nhìn bà nội Trịnh lên tiếng, câu nói này làm cho nhà chú út sợ hãi cả bà nội Trịnh cũng lo sợ kéo cháu trai vào lòng, hai mắt nhìn Diệp Kim Quang chằm chằm. Diệp Kim Quang mặt kệ bà ta nhìn ông lấy đồ trong bao đồ ra một con dao, một cái chén, một la bàn, một xấp bùa, 6 cây hương và tiền đồng. Thật ra ông còn muốn lấy 2 con rắn trong hộp màu đen ra nữa kìa nhưng nhiều dây cũng đủ rồi, sau khi lấy xong ông nhìn thẳng nhóc đang trong lòng bà nội Trịnh lên tiếng.

— “Nào, tới đây, chỉ cần một chén máu này là được rồi.”

— “Không... Không cần... Ông lấy của con nhỏ kia đi, lấy của nó đi.”

— “Phải... Phải... Lấy của nó đi, con trai tôi gầy yếu không nhiều máu đâu a.”

— “Phải a... Ngài lấy của nó đi, lấy đi.”

Cả nhà chú út và bà nội Trịnh thấy Diệp Kim Quang muốn lấy dao trích máu của cháu trai (con trai) lập tức nhảy dựng lên lo ngại kêu lấy của Gia Hân tha con cháu của họ, mợ út còn chạy qua bắt lấy Gia Hân kéo đi cũng may ba Trịnh ôm Gia Hân tránh kịp lớn tiếng quát.

— “Mợ út nó cô muốn làm gì.”

Bị quát mợ út chẳng những không thu liễm lại mà còn trợn mắt nhìn ba Trịnh, sau đó quay qua khóc lóc với bà nội Trịnh.

— “Mẹ, mẹ xem xem anh ta muốn cháu trai của mẹ bị thương a, mẹ cháu trai của mẹ gầy ốm như vậy còn con gái anh ta thì tròn trịa lấy máu của ai tốt hơn a, mẹ mẹ làm chủ cho cháu trai mẹ đi a....”

— “Bà nội... cháu không muốn bị cắt, không muốn đâu.” con trai của chú út khóc ôm bà nội Trịnh.

— “Được. Được con không phải cắt không phải cắt.” bà nội Trịnh an ủi xong quay đầu hung tợn nhìn ba Trịnh lớn tiếng quát tháo — “Mày còn không mau đưa nó qua đây, muốn cháu trai mày phải đổ máu sao. Mày không thấy cháu trai mày sợ thế nào à.”

Ba Trịnh ngờ ngác không tin được nhìn mẹ ông, ôm con gái càn chặt hơn không đi qua đó. Không phải lúc trước mẹ ông cũng thương tiểu Hân hay sao vì sao bây giờ lại đối với con bé như vậy rõ ràng là nhà em út xem bói lại lấy con gái ông ra làm bìa vì sao, vì sao luôn là nhà ông bỏ ra còn bị người ta xem là chuyện đương nhiên chứ. Bà cũng là mẹ ông sao không hiểu cho ông, bây giờ ông mới biết thì ra thì ra điều là ông tưởng tượng về tình thương kia. Từng hình ảnh một tan vỡ làm cho ba Trịnh mặt càng tái đi.

Gia Hân thu hết biểu tình của mọi người vào mắt kiếp trước dù ba cô có nghi ngờ nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi, kiếp trước bà nội này của cô trước mặt thì xem như là thương cô sau lưng thì đánh chửi, thậm chí cô bệnh cũng không thêm nhìn một cái hay cho một viên thuốc. Kiếp này cô muốn làm cho ba hiểu họ đối với cô thế nào, Gia Hân cô bây giờ không phải là con nhỏ yếu ớt nhất gan nữa mà cô sẽ cho họ hối hận những gì đã làm với cô.

Trong lúc này mẹ Trịnh chạy lên ôm lấy Gia Hân trên mặt toàn là nước mắt, mẹ Trịnh không nói lời nào ôm Gia Hân lui ra sau cách xa nơi bà nội Trịnh ngồi.

Bà nội Trịnh thấy con trai không theo ý bà thì tức giận ngực phập phồng lên xuống, bà ta không ngờ con trai này dám cãi bà ta bảo vệ con nhỏ chết tiết kia.

“Giời. Giời lắm rồi mà mày còn không nghe lời mẹ còn dám cãi lại. Mày đủ long đủ cánh rồi phải không, mày được lắm mày không cần mẹ mày thì để tao chết đi là xong, cho tao chết đi a.”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại a. Anh anh mau mau khuyên mẹ đi, anh không thấy mẹ bị anh làm tức sắp chết rồi sao, mau xin lỗi mẹ đi a.”

Chú út hư tình giả ý nói hòa theo, trong lòng hẳn nghĩ chỉ cần anh trai thỏa hiệp thì người được lợi sẽ là hẳn lúc đó hẳn muốn gì mà không được.

Ba Trịnh nhìn mẹ ông đang đòi chết đòi sống lại nhìn con gái sợ hãi nép vào lòng vợ ông lòng thật đau, ông không thể làm gì ngoài thỏa hiệp trước rồi tìm cách sau.

Gia Hân thấy ba muốn thỏa hiệp thì vùng ra khỏi tay mẹ chạy lại chỗ Diệp Kim Quang lớn tiếng nói trong giọng nói cô ý run run như thật sự sợ hãi.

“Pháp sư, ông cắt đi cháu không sợ đau đâu. Ông cắt xong rồi thì xem cho họ đi cháu không sợ mất mạng đâu, cháu máu tuy không nhiều nhưng mà đủ cái chén này đi. Anh họ cháu ốm như trái banh vậy nên không nhiều máu, ông lấy của cháu đi.”

Gia Hân bất ngờ làm như vậy khiến cho trong nhà yên tĩnh lại, Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang nhìn cười muốn nội thương luôn rồi. Mắt thấy ba mẹ Trịnh muốn đi lên ôm con gái về hiệu trưởng Giang ngăn hai người lại bảo họ tin vào Diệp Kim Quang Gia Hân sẽ không sao, ba mẹ Trịnh bị ngăn lại ánh mắt lo lắng nhìn con gái bất lực chỉ đành nhìn con gái mà rơi lệ, đó là bảo bối của ông bà là tất cả của ông bà bây giờ lại nhìn con gái chịu thêm tổn thương tâm đau không chịu được.

Mẹ Trịnh oán hận nhìn bà nội Trịnh nếu không phải bà ta thì con gái sẽ không chịu thêm thương tổn gì, nếu không phải bà ta làm sao con bà sẽ phải uất ức chết. Ba Trịnh cũng chết tâm, chỉ một lần này lần này nữa thôi ông sẽ không để ai làm thương con ông nữa.

Gia đình chú út và bà nội Trịnh vui mừng không để ý lời Gia Hân nói lắm, với họ mà nói chỉ cần biết trước chuyện bất lợi với họ thì bất cứ giá nào cũng phải làm hướng chỉ họ từng nghe kể lấy huyết người thân hoặc của mình có thể biết được sau này giàu nghèo và cả con đường nào kiếm tiền nhanh nhất, thuận lợi nhất, chỉ là rất ít thấy bà làm cách này vì cho rằng ảnh hưởng tới tuổi thọ của họ

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Diệp Kim Quang lấy dao cầm tay Gia Hân lại gần chén đồng sau đó cắt một nhát máu bắt đầu châu ra chảy xuống chén, khuôn mặt Gia Hân nhăn nhúm lại hai mắt nhắm chặt nhìn thấu là đang cố gắng để bớt đau.

Ba mẹ Trịnh đau lòng con gái nhưng không làm được gì chỉ biết dùng ánh mắt lo lắng nhìn vào tay con, bà nội Trịnh bây giờ đã ngồi thẳng trước bàn nhìn vào máu chảy vào chén máu như là đợi cho máu đầy vậy, gia đình chú út thờ ơ ra thật là bọn họ cũng ớn lạnh với dòng máu đang chảy kia nhưng để người khác làm còn hơn là nhà họ làm.

Chén máu đã lưng chừng đầy gần miệng chén Diệp Kim Quang nhanh tay lấy vải trắng băng lại cổ tay cho Gia Hân máu thấm qua vài đốm một mảnh nhìn thật đáng sợ, ba mẹ Trịnh nhanh chạy lại ôm con gái lùi ra xa nhìn cổ tay Gia Hân còn chảy máu lòng hai người vừa đau vừa lạnh. Gia Hân mục đích đạt được miệng nở nụ cười, ba mẹ Trịnh nghĩ con gái an ủi mình càng thêm đau lòng con.

“Hừ. Như vậy đủ rồi sao?, chén còn chưa đầy này.”

Bà nội Trịnh đột nhiên lên tiếng chỉ là câu này của bà ta trực tiếp làm mọi người ở đây lòng rét lạnh trừ nhà chú út.

“Bà có còn là người không?. Một chén máu như thế bà còn muốn thế nào?. Có phải bà muốn giết luôn nó không hả?. Nếu con tôi mà có chuyện người đầu tiên tôi tìm sẽ là bà đó!”

Mẹ Trịnh tức giận không thôi lớn tiếng quát lại, con gái bà vừa khỏi bệnh chưa bao lâu chưa được bồi bổ gì lại phải mất nhiều máu như thế sức khỏe làm sao chịu được. Bà ta có còn biết tiểu Hân là cháu bà ta chứ không phải người dung, mẹ Trịnh lòng lạnh thật lạnh ý nghĩ bảo vệ con khiến bà thoát khỏi ếp bực bao lâu nay.

“Bây giờ muốn xem hay không, bao nhiêu máu đủ rồi. muốn xem thì im lặng còn không thì không cần xem nữa”

Diệp Kim Quang đứng lúc lên tiếng, thật ra ông muốn dạy dỗ bà già này một trận nên thân. Ông thật không biết có người máu lạnh như vậy trên đời, người thân của mình mà xem như kẻ thù không bằng. Nhìn thấy bà già này muốn lên con nữa thì ông trực tiếp nói cho bà ta khỏi phải phát điên.

“Xem xem xem...”

Bà nội Trịnh muốn thị uy nhưng không được, nhìn con dâu lớn tiếng quát bà ta, mắt nhìn bà ta như muốn cắt thịt bà ta, thì trong lòng giận sôi máu thêm

con trai không ngó tới bà ta chỉ an ủi vợ thì càng tức, chỉ là bà ta chưa kịp phát tác thì bị Diệp Kim Quang cắt ngang không thể phát tác được đành phải trong lòng hận con trai bất hiếu, càng hận con dâu ngỗ nghịch, hận nhất là Trịnh Gia Hân bà ta nghĩ không có Gia Hân bà ta sẽ không uất ức như vậy.

Cả nhà chú út và bà nội Trịnh lấy Trịnh Tiền làm trung tâm vây lại cùng Diệp Kim Quang, tay Diệp Kim Quang nhanh như chớp pha lại những thứ cần thiết. Diệp Kim Quang liếc mắt nhìn từng người một bên trong túi lấy ra một cái mâm đồng hơi lớn đổ hỗn hợp máu vào rồi lắc lắc cho chảy đều toàn mâm đồng, sau đó Diệp Kim Quang lại lấy hai lá bùa vàng để vào trong mâm hai lá bùa tự cháy. Nhìn lửa cháy hăng say trong mâm mà không tắt một lát sau lửa yếu dần, Diệp Kim Quang bắt lấy tay Trịnh Tiền rồi hơ lên lửa làm cả nhà chú út và bà nội Trịnh sợ hết hồn nhưng không dám ho he dù chỉ một chút sợ sẽ nguy hại cho Trịnh Tiền. Hơ lửa không nóng làm Trịnh Tiền hứng thú tay bắt đầu không yên phận mà muốn bắt lấy lửa trong mâm.

“Yên phận lại, muốn chết sao. Lửa này không làm phỏng được nhưng muốn chơi với nó thì bỏ tuổi thọ ra mà chơi.” Diệp Kim Quang quát vào Trịnh Tiền, dù sao con nít ông cũng không muốn nó gặp không may.

“Con yên phận cho mẹ, về nhà mẹ làm gà cho con ăn được không.” Mợ út thấy con bị quát bà ta cũng tức nhưng biết con bà ta sẽ nguy hại nên nhẹ giọng nói với Trịnh Tiền.

Trịnh Tiền vẫn moi moi nhưng cũng đã an phận lại, bà nội Trịnh im lặng không nói bởi vì bà thấy được một khuôn mặt mơ hồ trong mâm lúc Trịnh Tiền vừa đưa tay vào. Khuôn mặt đang từ từ hiện rõ bà ta cố nhìn kỹ nhưng chưa nhìn được thì Trịnh Tiền đã bị Diệp Kim Quang đẩy tay ra lấy vải trắng trùm lên mâm rồi úp mâm lại, Diệp Kim Quang lấy một cây bút lông nhỏ để lên mặt mâm rồi bắt đầu nhìn nhà chú út và bà nội Trịnh nói.

“Bây giờ muốn hỏi gì, trong vòng 15 phút phải hỏi xong nếu không có chuyện tự gánh.”

“Tôi muốn biết gia đình tôi có đại phú đại quý hay không a?.” Mợ Trịnh nhanh miệng nói chỉ là nói xong nói phát hiện mình cóp lời mẹ chồng, bà ta lo sợ quay đầu nhìn quả nhiên mẹ chồng nhìn như muốn giết chết bà ta vậy, vội vàng xin lỗi. “Mẹ con xin lỗi con không cố ý, thật sự, con xin lỗi sẽ không có lần sau a mẹ.”

“Không cần nói về nhà tự mình xem mà làm đi.” Bà nội Trịnh nhìn mợ út hừ lạnh rồi nói.

Nhìn mặt mợ út như ăn phải mớp đắng méo mó mà thành thật đứng ra sau, bà nội Trịnh quay sang nhìn cháu trai Trịnh Tiền của mình rồi nhìn Diệp Kim Quang gật đầu biểu thị đồng ý với câu hỏi ban nãy.

Nhìn cảnh này Gia Hân buồn cười tính cách mấy người này vẫn như kiếp trước vậy không thay đổi chút nào cả.

Diệp Kim Quang không nói gì miệng niệm niệm sau đó chỉ tay vào mâm, bút trên mâm bắt đầu động mà không cần ai cầm, nhà chú út giật mình la lên một tiếng sau tiếng la bút rơi khỏi mâm.

“Thất bại, ai bảo các người là lên. Thời khắc linh ứng lại bị phá rồi một câu này của các người không cần tiếp tục nữa còn lại 2 câu ai hỏi.”

Diệp Kim Quang mặt giận dữ nhìn đám nhà chú út chỉ tay quát lên, bà nội Trịnh cũng tức giận mắng rồi quay sang xin Diệp Kim Quang tiếp tục làm phép. Diệp Kim Quang bày lại bút lông xóa dấu mực trên mâm miệng niệm niệm rồi nhìn bà nội Trịnh nói.

“Hỏi đi, muốn hỏi gì thì hỏi nhanh gọn lại 2 câu một lượt không còn nhiều thời gian đâu.”

“Tôi muốn biết cháu tôi sau này có tiền đồ không?. Còn có nhà tôi có tai kiếp gì hay không?.”

Phải nói là hai câu bà nội Trịnh hỏi rất là hay, vấn đề hỏi cực tốt a. Câu hỏi vừa ra chỉ thấy bút bắt đầu đi, lần này ai cũng bịch chặt miệng không cho tiếng động nào thốt ra ngoài một lát sau trên mâm hiện lên hai hàng chữ.

《 Tự Thanh Sóng Cuồng Các Bờ 》

《 Tam Tiết Mã Sát Khổng Huyết Tai 》

“Thế nào đại sư hai câu này nghĩa là gì a.” bà nội Trịnh sốt ruột hỏi.

“Câu đầu tiên là chỉ cháu bà sau này tiền tài danh vọng điều có, nhưng chỉ cần một tác động nhỏ cũng sẽ sụp đổ. Lúc có mọi thứ nên cẩn thận trên con đường làm ăn tránh lỗ mạng mang họa vào thân và cả gia đình cũng không được yên phải dính chung với số phận của nó, mọi thứ muốn có phải đi con đường gắn liền với nước.”

Diệp Kim Quang từ tốn nói xong ý nghĩa câu thứ nhất thì đợi họ tiêu hóa chút sau đó nói tiếp ý nghĩa câu còn lại.

“Câu thứ hai là... Trong nhà có người bị tai nạn chết bất ngờ... Muốn tránh.....”

“Cái gì a, vì sao lại có thể tai nạn chết người ông không coi sai đi.” mợ út hốt hoảng la lên

“Phải đó, ông xem lại đi vì sao là chết người chứ. Mà ai chết, ai bị tai nạn mới được.” chú út sợ hãi phụ theo vợ.

“Im ngay cho tao, đại sư chưa nói xong mà tui bay hoảng cái gì hả?.” bà nội Trịnh cũng sợ khi nghe có người trong nhà con út phải chết nhưng mà cũng kịp nghe rằng là có cách phá giải, hai vợ chồng thẳng út thì chỉ lo hoảng bà ta hít sâu một hơi rồi quay qua hỏi Diệp Kim Quang cách giải nạn. “Đại sư mong giúp nhà chúng tôi, chỉ dùm cách giải nạn chỉ cần qua khỏi tai ương ngài muốn gì chúng tôi cũng sẽ cố sức đưa lên.”

Diệp Kim Quang nhìn bà ta trong lòng thì cười lạnh, ta cho các người biết sợ, trận này ta đánh phải thắng nếu không thì ta không có đệ tử rồi.

“ Có cách giải... Trong vòng 3 năm không thể ra khỏi nhà quá lâu, không thể nói tục, không sát sinh, không ăn mặn, không cò bạc rượu chè, không gây rối với người, tất cả mọi người trong nhà ngày rằm phải đốt tiền mã cho cô hồn dã quỷ, thỉnh tượng linh về thờ phụng trong nhà và ngoài sân vào cuối tháng làm đồ cúng cho tượng linh, thực hiện đúng 3 năm nhà bà sẽ sống mẫn cả đời làm ăn thuận lợi. À nếu là người đã tách khẩu hay ở riêng thì không cần làm đâu, chỉ những người còn sống chung hoặc trong hộ khẩu vẫn còn thì phải làm.”

“Được chúng tôi sẽ làm ngay a, cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư...Chúng tôi xin về trước a.”

Bà nội Trịnh và nhà chú út hoàn hồn thở phào may mắn, kéo nhau về nhà sợ ở thêm sẽ thật sự bị nạn. Ngay cả chào ba mẹ Trịnh cũng không chào, cũng không nhìn mà trực tiếp ra cửa chạy về nhà. Hiện giờ họ chỉ mong về thật sớm tránh nạn thôi, chỉ là họ không biết ngày tháng sau này họ phải thật sự ăn khổ ăn rau như lời tổ khổ trước đó rồi.

Nhìn thấy họ đi rồi trong nhà mới thoáng thoáng lại, Gia Hân chạy lại đóng cửa thật chặt sau đó vào trong cười hi hi với Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang, hai người họ cũng cười lại một lúc sau cả ba cùng cười lớn làm ba mẹ Trịnh ngờ ngợ nhìn không hiểu chuyện gì.

Cười đủ Gia Hân tháo băng gạc trên cổ tay lau máu rồi quơ quơ cách tay của mình làm ba mẹ Trịnh thót tim đi lại bế Gia Hân lên chỉ thấy tay Gia Hân không hề bị gì cả bóng loáng da thịt trên tay thì ngạt nhiên nhìn Gia Hân rồi lại nhìn Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang nghi ngờ hỏi.

“ Chuyện gì xảy ra vậy?..”

“ Chuyện này là thế nào?..”

Thấy ba mẹ nghi hoặc Gia Hân bắt đầu giải thích cho hai người hiểu.

Thì ra lúc vào tới cửa nghe lời mắng chửi của bà nội Trịnh thì Diệp Kim Quang đã muốn xông vào nhưng bị Gia Hân cản lại, Gia Hân nghĩ ra cách làm cho bọn họ không cách nào tới kiểm chuyện trong nhà trong một thời gian. Gia Hân để cho Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang vào sau cô nhưng lại như quen nể quen cửa không chào không hỏi vào thẳng nhà, Gia Hân vào trước một là cho biết cô đã về nhà hai là làm giảm mã uy của bà nội Trịnh. Quả nhiên là làm được, không thể không nói bước đầu thành công mỹ mãn. Bước tiếp theo phải để cho bà nội Trịnh cầu Diệp Kim Quang làm phép xem tướng, cái này thì không chắc chắn lắm vì kiếp trước lần bấy giờ Gia Hân chưa nghe nhà bà nội Trịnh và chú út tin bói toán cái này là đánh lều ai nhờ trúng thật. Kế đó là đất diễn của Diệp Kim Quang để Diệp Kim Quang nói làm sao càng khiến cho bọn họ lộ nguyên hình càng tốt, phần này một kịch trùng đích ngay chẳng những làm cho họ hiện nguyên hình mà còn thấy cả tâm của họ màu gì tất cả toàn màu đen thôi. Thu hoạch không ngờ là làm cho ba mẹ Trịnh tỉnh lại từ chữ hiểu, thấy diễn biến phát sinh nên Gia Hân tương kế tựu kế làm cho ba mẹ Trịnh triệt triệt để để nhìn người mẹ(mẹ chồng) này như thế nào đối với gia đình này. Công đoạn lấy máu thật ra máu là máu gà không phải của Gia Hân, ống máu trên người Diệp Kim Quang lúc bắt lấy tay Gia Hân Diệp Kim Quang nắm ngay cổ tay đưa nhượng tay cửa ông kể vào cổ tay Gia Hân chỗ nhượng tay có ống nối với bình máu bên hông của Diệp Kim Quang, lúc cắt Diệp Kim Quang cố ý làm như cắt vào Gia Hân thật ra lưỡi dao bị Diệp Kim Quang xoay ngược cắt vào ống máu vì ra tay nhanh nên không ai để ý tới. Máu chảy vào chén là máu gà nhưng bữa làm phép là thật chỉ là Diệp Kim Quang nói quá lên hù dọa bọn họ cho bọn họ đi khỏi đây càng sớm càng tốt, kế hoạch đại cáo thành công.

“ Nói như vậy lúc này những gì pháp sư nói lúc này là giả sao?..” Hiểu rõ ba Trịnh hỏi một câu nghi ngờ

Ba Trịnh nghe xong mọi chuyện chỉ lắc đầu cười khổ trước sự lạnh trí của Gia Hân, cũng không giận mà chỉ cảm thán mình lúc trước quá coi trọng thứ mà người ta không cần. Mẹ Trịnh chỉ trách con gái làm ba mẹ lo lắng uống công hủ chết bà rồi cũng thôi, dù sao nhờ con gái mà bà hiểu được lòng dạ con người nhiều hơn và tùy người đối xử theo tùy cách. Ba mẹ Trịnh bây giờ đã thông suốt rồi nên suy nghĩ cũng thoáng hơn, chỉ là con thất mất về vấn đề tai nạn.

“ Không hăng là toàn bộ câu thứ thất nói rõ nếu thằng bé muốn làm giàu phải vượt qua nguy hiểm trên biển và phải thường xuyên bị như thế, câu thứ hai thấy chất thì trong đó cũng có thêm bớt chút như người không phải người chết mà là nằm liệt giường, chỉ cần nửa năm làm theo lời tôi không ăn mặn và sát sinh là được.” Diệp Kim Quang Giải Thích.

“ Thì ra là vậy, cũng tốt rồi ít nhất không gây chuyện một thời gian.”

Vấn đề được giải quyết êm xuôi sau đó Gia Hân theo ba mẹ vào bếp nấu cơm tối, lại kể về Huân nhi cho ba mẹ nghe, còn Diệp Kim Quang và hiệu trưởng Giang thì vào trong làm phép cho những linh hồn mấy đứa trẻ con về với thân thể chúng, sau đó thắp đèn hoa sen tụng dương khí cho Ngọc Linh và Giang Hữu Đồng. Mọi người cùng ăn tối rồi nghỉ ngơi đương nhiên vẫn như hôm qua chỉ là hôm nay ai cũng được ngủ đủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Gợi Thiệu về nhà Trịnh Gia Hân

Bà nội Trịnh: Ngô Mỹ, hai trai hai gái làm con. Ông nội Trịnh mất khi sanh được chú út.

Nhà cô cả: Trịnh Ngọc Tuyền; Dương: Mộc Nghiêm; Song thai: Mộc Sương, Mộc Duy.

Nhà cô ba: Trịnh Ngọc Châu; Dương: Vạn Khương Tá; Một trai: Vạn Bảo Nguyên.

Nhà chú út: Trịnh Bá Đa; Mẹ: Ngô Tiểu Dao; Một trai hai gái: Trịnh Tiền, Trịnh Linh Linh, Trịnh Mỹ Ngọc.

Nhà Gia Hân: Ba: Trịnh Thanh Dương; Mẹ: Trâu Tâm Tâm; sau còn một em trai muộn tới khi ra đời sẽ ban tên.

.....o>_

Trịnh Gia Hân qua hôm sau cuộc sống bình thường trở lại, Gia Hân bái Diệp Kim Quang làm thầy nhưng không theo Diệp Kim Quang về núi mà là Diệp Kim Quang ngược lại ở với đệ tử. Trương Thành dựng một ngôi nhà ở ngọn đồi sau nhà Gia Hân cho Diệp Kim Quang, nơi đó đi bộ chỉ nửa giờ từ nhà Gia Hân là tới.

Hôm nay đi học được tin cô Yến qua đời bất đắc kỳ tử không hiểu nguyên nhân, lúc phát hiệp xác của cô Yến thì chỉ thấy thân thể đã lên đồi xác được tìm thấy trong toilet tại nhà. Cảnh sát điều tra không ra nguyên nhân chỉ dành treo bản án đưa ra kết quả là tự tử kết thúc, nhà cô Yến lên trường tìm đồ còn sót lại những đồ của cô Yến được thêu thành tro rồi chôn theo.

Vụ việc cô Yến không ảnh hưởng nhiều đến trường học và Gia Hân, cuộc sống bình thân của Gia Hân được quay lại hoàn toàn.

Vài ngày sau vào ngày 15 Gia Hân và sư phụ Diệp Kim Quang cùng Trương Thành bắt đầu lập đàn độ cho Huân nhi.

Hôm nay là ngày 15 trời vừa tối Gia Hân chạy tới chỗ Diệp Kim Quang ở, Gia Hân nhanh nhẹn lập đàn theo yêu cầu của sư phụ cô. Trương Thành bị sai đi mua đồ linh tinh để làm phép về còn vị sư phụ Diệp Kim Quang thiên sư kia thì đang chăm lo cho vườn thuốc của ông ta, mọi thứ chuẩn bị xong thì trời vừa đúng là nửa đêm, Diệp Kim Quang đứng trước bàn hương án còn Gia Hân và Trương Thành thì đứng sau lưng.

“Bé con nhìn kỹ những gì sư phụ làm, nhớ được bao nhiêu thì trả bài cho thầy bấy nhiêu, con mặt dù mấy ngày nay đã về được bùa cấp thấp rồi giờ thì lúc con nên tập sử dụng.”

Diệp Kim Quang làm khâu chuẩn bị xong tiếp tục giảng giải cho Gia Hân thêm vài đặt điểm cần chú ý, đưa mắt nhìn thấy canh giờ đã đúng Diệp Kim Quang lấy hồ lô nhỏ bên hông thả Huân nhi ra ngoài rồi đưa Huân nhi vào trận pháp đã bố trí. Diệp Kim Quang tiếp tục niệm chú ngữ, bóng dáng Huân nhi ngày sáng khi đen đỏ quanh người đang tăng ra ngoài rất nhanh, nửa giờ sau Huân nhi đã hiện ra đáng về lúc còn sống lúc này trận pháp cũng được phá giải.

“Tốt rồi con đã không còn oán khí hãy về địa phủ đợi ngày đầu thai đi thôi.” Diệp Kim Quang nhìn bóng dáng Huân nhi trước mặt nói.

“Tạ Tổ Gia Gia giúp con.” Huân nhi quỳ dập đầu cảm ơn Diệp Kim Quang xong thì quay qua nhìn Gia Hân. “Nhóc, ta phải đi rồi. Cảm ơn nhóc lúc đó đã thức tỉnh ta, ta cho nhóc một món quà hãy giữ lấy đi.”

Huân nhi lấy tay đưa vào nơi tim mình lấy ra 3 giọt máu tim của quý giao cho Gia Hân, trừ Gia Hân không hiểu ra còn lại Trương Thành bị hành động của Huân nhi làm chấn kinh rồi, Diệp Kim Quang thì kinh ngạc một chút nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Diệp Kim Quang lấy một chiếc hộp gỗ cho Gia Hân để vào máu tim quý, quay đầu nhìn Huân nhi một cái rồi phất tay bảo Huân nhi đi.

“Tỉ ti bảo trọng.” Gia Hân nhìn Huân nhi đi vẫy tay tạm biệt.

Sau khi xong việc công việc dọn dẹp được giao cho Trương Thành làm dù cho Trương Thành kháng nghị cũng không thoát được trận này, Gia Hân thất mắt nhìn vào hộp gỗ đi vào nhà trong thấy Diệp Kim Quang ngồi uống trà thì lại gần để hộp gỗ lên bàn lên tiếng hỏi Diệp Kim Quang.

“Sư phụ cái này dùng để làm gì vậy, Huân tỉ cho con thứ này có tác dụng gì a?.”

“Con không nên xem thường nó, phải cất kỹ hiểu chưa.” Diệp Kim Quang nhìn một chút rồi giải thích. “Nó là máu tim quý một giọt bằng mười năm đạo hạnh của quý, nó cho con 3 giọt máu tim bằng 30 năm tu hành của nó. Chỉ là con gặp may bây giờ nó được độ hóa rồi mới lấy máu tim cho con nên độ tinh thuần trong máu được lọc sạch không hề có oán khí trong đó, thêm nó là quý mẫu nên máu tim của nó tràn đầy mẫu tính dùng nó có thể cứu người chết thành người sống. Con nhớ kỹ không được cho thêm người nào biết con có cái này, những phái sư tán du luôn thèm khát có nó để tăng đạo hạnh cho mình. Còn còn phải học nhiều sau này từ từ ta nói cho con hiểu, giờ thì cất nó cho kỹ rồi nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ sư phụ, con biết rồi! Con về đây.”

Gia Hân chào xong cầm hộp gỗ chạy về nhà, theo đường về nhà Gia Hân gặp nhiều người đi lại trên đường cô nhớ sư phụ nói “nếu buổi tối ra ngoài gặp người đi đi lại lại phải nhanh chóng về nhà, còn không được chú ý tới họ, không bắt chuyện họ có tới gần cũng làm như không thấy mà đi nếu không con phải gặp tai nạn” Gia Hân không tri hoảng chạy về nhà một mạch tới nhà thì nhanh chóng vào đóng cửa lại miệng đọc thanh tâm chú sư phụ dạy tâm tình bình tĩnh một chút rồi mới đi nghỉ ngơi hôm nay thật sự hết sức cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Thời gian vài tháng trôi qua nhanh chóng tới lúc thi lên lớp, Gia Hân muốn nhảy lớp tốt nhất là lên cao trung. Nhưng thuyết phục ba mẹ bằng cách nào mới được, hai người là người cổ hủ theo cách xưa nên chuyện nhảy lớp có lẽ hơi khó khăn.

Ngày ngày trôi qua Gia Hân trù lúc học đạo với sư phụ còn lại là tìm cách để thuyết phục ba mẹ, chỉ là cô làm gì cũng không được. Còn hai ngày nữa sẽ thông báo thi cuối kỳ, Gia Hân càng gấp cuối cùng đành mè nheo cả ngày với mẹ Trịnh.

— “Mẹ... Mẹ cho con nhảy lớp đi mà chương trình học con đã học hết, nhớ hết rồi. Mẹ... Mẹ.... Đi mẹ...”

— “Con thật là học lên từ từ cho chắc kiến thức chứ con nhảy lớp làm sao học lại người ta.”

— “Mẹ à! Con sẽ không tuộc hạng xuống đâu mà. Con hứa với mẹ chỉ cần cho con nhảy lớp con sẽ không làm cho ba mẹ thất vọng đâu. Mẹ... Mẹ...”

— “Cả ngày nay con nói nhiều như vậy không mỏi miệng sao? Mẹ nói rồi không thương lượng gì hết.”

— “Mẹ... Mẹ.....”

Hai mẹ con người tới ta đi đánh tới đánh lui nói xuôi nói ngược cuối cùng để chiều tụ họp *** người bỏ phiếu để quyết định.

Chiều nhà Gia Hân tụ tập lại gồm ba mẹ Trịnh, Diệp Kim Quang, Trương Thành và Gia Hân. Quy tắc là viết lên giấy chữ có hoặc không, tổng phiếu được hai có, hai không. Còn một phiếu trắng là của Trương Thành, tất cả dồn mắt nhìn anh ta như thể tội phạm bị truy nã Trương Thành nuốt nuốt nước miếng giải thích.

— “Con... Con... Thật ra con cũng không muốn để giấy trắng đâu, nhưng con không thể làm trái ý sư phụ con đúng không?. Và con cũng không thể làm phật lòng hai bác tốt với con, còn cả tiểu sư muội nữa nên con đành để giấy trắng cho khỏi dấy tội bên nào mà.”

Mọi người sững sờ thật không nghĩ đến sẽ như vậy, ba mẹ Trịnh lắc đầu nhìn Trương Thành với ánh mắt đáng thương hại. Diệp Kim Quang cho thẳng ánh mắt khinh thường tiếc rên sắt không thành thép, còn Gia Hân thì bắt đầu đi đưa tay đầu hàng.

— “Như vậy đi, chúng ta sẽ không ai tạo áp lực cho con chỉ cần trong lòng con nghĩ gì nói ra cái đó là được tùy con quyết định.” ba Trịnh lên tiếng giải vây cho Trương Thành để anh ta nói mà khỏi lo bị bắt bẻ.

Mọi người đồng ý gật đầu rồi nhìn Trương Thành đợi câu nói của anh ta để xem Gia Hân được nhảy lớp hay không, Trương thành hiện giờ còn thấy áp lực hơn lúc đầu áp chế tâm tình anh bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình, chỉ là nếu không nhìn vào khuôn mặt giống như ra trận giết giặc thì sẽ tốt hơn một chút.

— “Con... Theo con thấy chuyện này... Chuyện này hay là theo tiểu sư muội đi, dù sao... dù sao muội ấy cũng cam đoan là không rớt hạng ở trường vậy, vậy cứ cho muội ấy thử xem sao. Một năm này là coi như thử nếu không làm được thì cho muội ấy học lại là được.”

Gia Hân nghe xong thì vui mừng cười te téc miệng kéo tới mang tai luôn rồi, Diệp Kim Quang thì gật đầu coi như thẳng thót này không tệ sau này sẽ cho nó tập phép thuật nhiều hơn để bảo vệ thân mới được. Trương Thành mà nghe được lời này thì chắc chắn sẽ hối hận khi mình nói ra những lời đó cho mà xem, may mắn là không nghe được tiếng lòng của sư phụ anh ta coi như trong cái rủi có cái may đi

Ba mẹ Trịnh thì lại suy tư những gì Trương Thành nói, hai người nhìn nhau hiểu ý gật đầu.

— “Thôi được xem như là cho con cơ hội được thể hiện nếu con mà dám làm ba mẹ phiền lòng thì con biết hậu quả như thế nào, lần này cho tiểu Thành giám sát con một năm này nếu con còn đứng vị trí cũ ta và mẹ con sẽ tùy con làm loạn.”

Ba Trịnh lên tiếng nói ra quyết định của hai người, hazz ông già rồi không đầu lại tại nhỏ ranh bọn họ thôi thì tùy vậy trong lòng ông cũng tin tưởng con gái ông sẽ làm được.

Mẹ Trịnh bắt đầu nhìn con gái nói: “Con nhớ lời con nói, mẹ không quản nữa nhưng nếu không làm tốt mẹ sẽ cắt cơm của tiểu Thành và tiền ăn vặt của con”

— “Dạ con nhất định không làm ba mẹ thất vọng a...”

Gia Hân hơi bất ngờ nhưng cũng cười trừ với Trương Thành rồi quay sang cam đoan với ba mẹ nhà mình đủ điều.

Nghe xong lời này người bất ngờ nhất không ai khác là Trương Thành tiên sinh xanh sất của chúng ta a, nhưng mà chỉ có thể ai oán nhìn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

5 năm sau.

Sau vài khúc nhạc trong cuộc sống Gia Hân trôi qua nhanh chóng, hiện giờ gia đình Gia Hân đã chuyển nhà vào thành phố sống.

Diệp Kim Quang sau khi Gia Hân chuyển nhà thì về núi sống. Gia Hân khuyên ông cùng đi nhưng ông không chịu. Diệp Kim Quang vốn cũng muốn đi nhưng lại tính ra được chuyển đi này nếu có ông thì cuộc sống của gia đình Gia Hân sẽ không yên ổn nên ông không đi theo, còn một điều nữa là ông không tính được số mạng của Gia Hân sau này ông phải về chỗ ông để thỉnh sư tổ giải đáp.

Trương Thành thì may mắn được chuyển công tác tới thành phố đúng thành phố gia đình Gia Hân chuyển tới chỉ là đi trước 1 ngày nên nhiệm vụ an bài chỗ ở cho nhà Gia Hân điều được giao cho Trương Thành làm anh phát oán khí trong một tuần liền.

Gia Hân chuyển trường cũng là một sự trọng đại, phải biết Gia Hân là nhân vật nổi danh nhảy lớp như ăn cơm bữa vậy. Trường học muốn Gia Hân vào không phải ít, bây giờ Gia Hân còn một biệt danh là thiên tài nhí.

Nói về gia đình bà nội của Gia Hân thì đặc sắc hơn rất nhiều, từ lúc bị hù dọa thì không dám ra ngoài trừ làm ruộng hay là đi chợ và đi làm. Hằng ngày phải nói là náo nhiệt vì con nít thì đòi ăn thịt còn người lớn thì phải suy nghĩ hậu quả nên không dám cho ăn nháo nhào lên, người xốt con, người xốt cháu, người thì thêm. Nhịn tới nhịn lui nhịn được nửa năm thì nhịn không nổi nữa bắt đầu ăn thịt, chỉ là nếu có vấn đề thì đổ cho người này đổ cho người kia. Tết tới hằng năm sẽ có cuộc đọ sức giữa làm đồ ăn, phải nói là rất náo nhiệt.

Nhà Gia Hân thì tới 1 năm đầu nhìn cảnh trong nhà không biết phải nói sao, còn đãi ăn thì rau xào, rau luộc, rau hấp tất cả là rau. Nếu như Gia Hân không tận mắt thấy con của chú út và mợ út cầm đùi gà ăn như hổ đói thì sẽ tin là cả nhà này thật ăn chay, buồn cười nhất là mợ út, chú út miệng đầy mỡ thờ ơ toan mùi thịt mà lại nói mình ăn chay như tu hành phải chịu khổ này nọ. Ba mẹ Trịnh đen mặt nhìn họ thật không hiểu nổi là họ không biết xấu hổ hay là thật cho rằng người nghe nhìn đây là ngốc tử, Gia Hân kéo hai đứa con của chú út ra ngoài trên tay còn cầm đùi gà la hét đến chỗ ba mẹ mình. Ba mẹ Trịnh đứng dậy bỏ ra về từ đó không tới lui nữa, lễ, tết, đám hay tiệc thì chỉ gửi quà cáp rồi thôi.

.....

Trường trung học Tấn Tiến.

Căn Tin

Tổp học sinh

— “Này nghe nói gì chưa học kỳ này sẽ có một tổp học sinh chuyển qua trường chúng ta đó?”

— “Làm sao không nghe được chứ, nghe đâu là học sinh được tuyển vào do hiệu trưởng đề cử nữa.”

— “Chuyện này còn chưa lớn đâu, mình còn nghe nói hả? Có học sinh mới 12 tuổi thôi giờ đã vào cuối cấp trung học trường ta cơ?”

— “Thật không vậy? Không phải là vừa học hết cấp tiểu học sao? Sao lại vào cuối cấp trung học được chứ?”

— “Không phải đùa chứ? Nhỏ như vậy chắc là có người nhà tai to mặt lớn chóng lưng chứ gì? nếu không sao lên tới cuối cấp trung học vào tuổi đó chứ?”

— “Ai ai do học lực, do học lực nghe nói nhảy lớp liên tục 3 năm mới vào cuối cấp trung học đấy.”

— “Hôm nay họ tới chúng ta ra cổng trường xem xem”

— “Còn nữa tiếng nữa ai đi với mình.”

— “Được đó tớ đi nữa.”

— “Tớ nữa, tớ nữa.....”

.....

Cổng trường Tấn Tiến

Hai cô giáo đứng trước cổng một người cầm tài liệu xem xét còn một người thì cầm những tấm hình nhìn tới nhìn lui, có vài chiếc xe chạy qua hay chạy vào trường thì ngóng cổ lên nhìn.

20 phút sau

Một chiếc xe khách đỗ tại cổng trường bước xuống xe đầu tiên là một cô bé con vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt đáng yêu, mặt đồng phục của trường Tân Tiến áo sơ mi trắng dài tay cộng thêm váy ngắn đen xếp li dài ngang gối, tất trắng viền đen và giày thể thao màu xanh xẫm càn tô thêm nét hoạt bát của cô bé. Người thứ hai nhìn có vẻ lớn hơn tóc thắt xương cá dài ngang lưng, mặt điệu dàng cho người nhìn cảm giác thoải mái, cũng là đồng phục trường Tân Tiến nhưng độ dài váy của đồng phục thì váy dài hơn mọi người rất nhiều chỉ là không làm mất thẩm mỹ mà còn tăng thêm vẻ hiền thực. Người thứ ba là một nam dễ thương có khuôn mặt baby, tóc để kiểu Hàn mái che đi vầng trán, áo sơ mi trắng dài tay viền đen và quần dài màu xanh đồng phục dành cho học sinh nam. Người thứ tư là cô nàng lạnh lùng vừa bước xuống xe đã phát tán khí lạnh với mái tóc màu nâu ngang vai và khuôn mặt không biểu cảm gì làm mọi người phải rùng mình như đang ở nam cực. Người thứ năm là nam layboy mặt đồng phục nhưng ba nút áo trên không cài rất ra dáng lãng tử. Người thứ sáu là nam cái này thì phải gọi là mặt trời vì nhìn chàng như tỏa nắng với nụ cười trên môi. Năm người bước đến cổng trường đi vào, hai cô giáo liếc nhau tiếng lén.

— “Các em là học sinh mới đúng chứ?.”

— “Hi, em là Hình Loan Loan.” cô bé đáng yêu lên tiếng.

— “Xinh chào cô, em tên Vương Huy Thanh” cậu nam dễ thương nói.

— “Dạ, em tên là Quý Thuyền Thuyền” cô nàng điệu dàng nhẹ giọng nói

— “Còn em là Quý Duy Châu” layboy nói.

— “Em là Kim Văn Bình.” anh chàng mặt trời nói xong còn miễn phí thêm nụ cười thật tươi.

— “Kim Băng Băng” giọng nói lạnh lẽo vang lên làm ai cũng phải rùn mình.

— “Xin chào các em cô là cô Diệp còn đây là cô Danh rất vui khi các em đến trường Tân Tiến học.” cô giáo cầm hình giới thiệu về bản thân rồi chỉ sang cô bên cạnh sau đó thân thiện cười nói.

— “À cô nhớ không lầm thì còn một bạn nữa phải không các em?.” cô Danh lên tiếng thắc mắc khi nhìn thất thiếu người.

— “Ừm hình như là còn một người nữa sao lại lại không thấy vậy các em?.” cô Diệp cũng thấy thiếu người lên tiếng hỏi.

— “Đúng là còn một bạn nữa thưa cô, chỉ là em cũng không biết bạn ấy đâu rồi ạ.” Quý Thuyền Thuyền nhẹ giọng trả lời.

Cả đám biết là đang nói tới ai rồi vì chỉ có vài người bọn họ ở chung và được chuyển chung một trường thôi, cả đám ta nhìn người người nhìn ta rồi lại nhìn quanh tìm kiếm cũng không thấy. Trong lúc Quý Thuyền Thuyền trả lời thì điện thoại cô Danh vang lên.

— “Dạ hiệu trưởng..... Vâng, tôi biết rồi..... Vâng, tôi sẽ đưa các em ấy lên ngay các em ấy cũng vừa tới..... Vâng vâng..... Tạm biệt hiệu trưởng.”

— “Bây giờ cô và cô Diệp sẽ đưa các em đến phòng hiệu trưởng để xếp lớp, đi theo hai cô nào.”

Cô Danh nghe điện thoại xong thì quay lại nói đưa mọi người đi phòng hiệu trưởng cũng không hề nhắc tới người tới giờ vẫn không có mặt tại đây, cả đám người chỉ biết “Vâng” một tiếng rồi đi theo.

Trường Tân Tiến có khuôn sân rất rộng lớn, cây xanh được trồng khéo léo và biết sắp xếp nên nhìn rất đẹp. Cả trường có 3 khu, một là khu V dành cho những học sinh được tuyển và nổi bật cần trọng điểm đào tạo, hai là khu T dành cho những học sinh yếu hơn để học tránh không theo kịp chương trình học, ba là khu H khu này dành cho những em được học bổng và những học sinh không đủ điều kiện.

Trường Tân Tiến là trường lớn nhất hành phố B này có không so sánh được với thủ đô nhưng cũng là xếp thứ ba cả nước.

Năm người và hai cô giáo đi vào chưa tới đầu thì đã có không ít học sinh vây quanh bàn luận.

— “Là học sinh mới đó nhìn xinh đẹp quá đi.”

— “Phải thật đẹp tớ thích anh chàng không cài hết nút áo kia nhìn man quá đi mất”

— “Anh chàng có nụ cười thật đẹp kia cũng không kém đâu a.”

— “Đó sẽ là hoàng tử của tớ.”

— “Tớ thấy anh chàng kia đáng yêu dễ thương chết mất ôi tìm tớ chịu không nổi.”

— “Trường ta nay có mỹ nhân rồi.”

— “Đúng vậy không những vậy còn là tam mỹ nữ nữa kia.”

__ “Tớ muốn có người người yêu như vậy.”

__ “Mơ mộng nhưng tớ cũng muốn a.”

__ “Tớ đang thắc mắc người nào là nhân vật 12 tuổi được vào trường ta đây.”

__ “Tớ thấy ấy hả, là một trong hai người nhỏ nhất kia kia.”

__ “Tớ cho là nữ.”

__ “Còn tớ nghĩ là nam”

__ “Thôi nào, họ vào trường sớm muộn cũng viết thôi à.”

__ “Ừ nhĩ.”

Năm người bị bàn tán kia thì mặt tỉnh bơ, họ là trung tâm quen rồi lúc trường củ họ được mệnh danh là thiên tài cơ. Bọn họ cứ thoải mái đi tiếp.

Phòng Hiệu Trưởng

Trong phòng hiện giờ có hai người một là hiệu trưởng Quách Hữu, đối diện là một học sinh nữ hai người đang tán dóc rất vui vẻ.

“Cọc... Cọc... Cọc...Cọc.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Cọc... Cọc... Cọc... Cọc.”

Tiếng rõ cửa cất ngang trò chuyện của hai người, hiệu trưởng cau mày lên tiếng

__ “Vào đi”

“Cạch” cửa mở ra người bước vào đầu tiên là cô Danh rồi tới cô Diệp, còn 6 người theo sau cùng vào.

__ “Thưa thầy các em ấy đã đến rồi.” cô Danh cúi chào hiệu trưởng đồng thời nói.

__ “Chài hiệu trưởng” cả 6 người đồng thanh.

Chào hỏi xong hiệu trưởng đứng dậy, nữ học sinh cũng bước tới đứng chung với 6 người chờ hiệu trưởng giới thiệu.

__ “Chào các em.” nói xong hiệu trưởng đưa tay về phía nữ học sinh nói __ “Đây là thành viên cuối cùng trong số các em được tuyển Trịnh Gia Hân.”

__ “Chào cô giáo, xin chào mọi người” giọng nói trong trẻo thêm tí trẻ con vang lên của Gia Hân. Một mái tóc đen dài qua lưng xõa trên vai, khuôn mặt đã mất vẻ trẻ con rất nhiều thêm vào đó là sự hoạt bát đáng yêu nhưng không thiếu trầm tĩnh, dáng người chưa nẩy nở hẳn hơi khoác vào bộ đồng phục trường tạo thêm cho Gia Hân vẻ trong sáng thu hút ánh nhìn.

__ “Chào em” cô Diệp và cô Danh có ấn tượng tốt về Gia Hân do thành tích nên cười chào hỏi.

__ “Chào bạn nha.” Hình Loan Loan nhí nhảnh chào hỏi

__ “Xin chào em út hi.” anh chàng layboy Quý Duy Châu nháy mắt chào hỏi

__ “chào cô bé dễ thương” Kim Văn Bình cười chào.

__ “Chào em” Quý Thuyền Thuyền mỉm cười khẽ chào

__ “Nhóc con.” Vương Huy Thanh nhiệt tình chào

__ “Chào bé.”

Câu cuối cùng của Kim Băng Băng làm mọi người đứng hình, ai không biết đây là khối băng đông chết người không thương nhân mạng mà giờ lại chào hỏi Trịnh Gia Hân một cách đầy tình cảm không giặc mình mới lạ à nha.

“Nào bây giờ các em theo cô Danh về lớp, các em học chung lớp 9A+1 do cô Danh chủ nhiệm” hiệu trưởng lên tiếng phá vỡ không khí không đúng này rồi phân phó.

“Dạ thưa hiệu trưởng” cô Danh nói với hiệu trưởng xong quay sang đám học sinh đứng bên nói “Được rồi các em theo cô về lớp sắp đến giờ học rồi.”

“Dạ thưa cô.” cả đám nói rồi quay cúi chào hiệu trưởng “Chúng em chào thầy.”

“Ừn đi đi.”

Nhận được câu trả lời của hiệu trưởng sau đó nhanh chóng lui ra, mọi người theo cô Danh đi nhận lớp còn cô Diệp cũng phải về lớp mình.

“Này em thật là 12 tuổi không vậy?”. Vương Huy Thanh nhìn người cao bằng mình kia thật không tin là người này mới 12 tuổi, cho dù cậu có đi học sớm nhưng cũng đã 14 tuổi rồi đó.

“Phải đó thật sự 12 hả?”. Hình Loan Loan chen vào giúp vui cô bé cũng tò mò lắm á.

“Thật nếu không tin thì mọi người có thể tới chỗ hiệu trưởng hỏi cô giáo chủ nhiệm hỏi là biết ngay.” Gia Hân nhìn mọi người nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn không dám tin vào sự thật, nói thật thì vóc người Gia Hân như vậy là do Gia Hân luyện tập theo đúng phương pháp cộng thêm dinh dưỡng đầy đủ làm cho cơ thể phát triển hơn người khác. Kiếp trước Gia Hân chỉ cao 1m62 là ngừng lại, lên đại học nhìn ai cũng cao hơn cô nên kiếp này cô muốn mình là người nhìn trên xuống chứ không phải là nhìn dưới lên như kiếp trước. Không phụ sự cố gắng của Gia Hân bây giờ người cô vượt qua chiều cao trước kia, cố gấn cố gấn thêm nữa để đạt chiều cao vóc dáng mà cô mơ ước đó là ý nguyện của Gia Hân hiện tại.

“Tin.”

Kim Băng Băng lại cho thêm một chữ lạnh như băng vào tai mọi người làm ai cũng tùn mình, còn ngạc nhiên hơn là trước giờ cô nàng không để ý tới ai dù là người luôn chơi thân với cô nàng như Quý Duy Châu mà giờ lại vì Trịnh Gia Hân mới gặp mà phát ngôn vừa khấn định vừa ra lệnh cho bọn họ, cả đám vì một chữ này mà im lặng trên đường về lớp thế mới nói không thể xem thường người dù chỉ gặp một lần.

Lớp 9A+1

Cô Danh bước vào lớp cả lớp từ cái chợ đã im phẫn phát lại, cô Danh cảm thốt gõ gõ lên bàn cho mọi người tập chung chú ý lên trên rồi lên tiếng.

“Hôm nay lớp ta có thành viên mới 5 người cùng chào mừng các bạn nào.”

“Bóp... Bóp... Bóp...”

Cô Danh nói hết câu cả lớp đã vang lên tiếng vỗ tay lớn, sau đó cô quay ra cửa gọi bọn cô vào.

“Các em vào đi”

Nhóm vừa bước vào thì lớp lại vang lên bình luận sôi nổi.

“Là họ, là mấy người lúc sáng gặp ở cổng trường”

“Không ngờ lại là họ mỹ nam mỹ nữ nha không ngờ học lớp chúng ta a.”

“Lúc sáng chỉ có 6 người giờ lại thêm một người không phải là người đặc biệt gì chứ.”

“Hừ, chỉ được cái mã hồ ly bọn con trai các người mù hết hay sao ấy.”

“Này có khi nào mấy anh ấy ngồi chung bàn với mình không a.”

“Bớt mơ đi cô nương”

“Trận tự trật tự nào, các em im lặng cho các bạn giới thiệu không bàn luận gì hết nghe không nào.” Cô Danh gõ thước mạnh vào bàn yêu cầu im lặng, cả lớp lại ở trạng thái im ru như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Cô Danh quay qua bảo mọi người giới thiệu về mình “Nào các em giới thiệu về bản thân mình đi.”

“Mình xin giới thiệu mình là Hình Loan Loan, 14 tuổi, từ trường Hình Giang Lâm chuyển qua đây mong mọi người giúp đỡ nhiều ạ.” Hình Loan Loan giới thiệu xong khuyến mãi thêm biểu tình đáng yêu làm gần nửa lớp phải điều đứng vì quá đáng yêu.

“Xin chào mọi người mình là Quý Thuyền Thuyền, 15 tuổi, từ trường Quảng Ninh tới mong mọi người giúp đỡ nhiều trong thời gian tới đây.” hiền thực, điệu dàng, nhẹ nhàng là phong cách của Quý Thuyền Thuyền làm trong lớp cũng muốn những theo luôn.

“Kim Băng Băng” lạnh thật lạnh a cả lớp im re không dám ho he.

“Chào mọi người mình tên Trịnh Gia Hân từ Hướng Mai trường học tới xin giúp đỡ nhiều những gì không biết.” Gia Hân giới thiệu đơn giản rồi lui lại không làm ra phản ứng nào trong lớp.

“Xin chào, mình là Quý Duy Châu rất vui khi tới đây mình cũng đến từ trường Quảng Ninh mong làm thành viên của lớp.” anh chàng này cười cười lại tặng thêm vài cái đá mảy làm con gái chết ngất.

“Hi, mình là Kim Văn Bình đến từ Hình Giang Lâm rất vui được làm thành viên lớp.” Kim Văn Bình vẫn luôn cho hiệu ứng không kém ai con gái trong lớp bị hạ tập thể với nụ cười hoành từ của anh ta.

“Còn mình là Vương Huy Thanh cũng chung trường với Văn Bình và Loan Loan hân hạnh được vào lớp học cùng các bạn.” Vương Huy Thanh nói xong cúi chào theo kiểu người anh làm mọi người ồ lên.

Gợi Thiệu Xong thì rắc rối lại tới việc phân chia chỗ ngồi cô Danh nhìn cả lớp một lượt phát hiện thiếu một chỗ dành cho mọi người tự tìm chỗ ngồi ai còn chưa có thì xếp sau vậy.

Sau khi chọn chỗ xong chỉ còn Gia Hân là chưa có chỗ nào để ngồi trong lớp vì cô để cho mấy người kia chọn trước, cô chú ý cái bàn sau cùng của người bạn nam đang ngồi ngủ gật cuối lớp và bước về hướng đó.

Cả lớp giật mình khi thấy Gia Hân đi về phía đó có người lo lắng, có người muốn xem kịch đủ cả, cô Dung muốn nhắc nhở nhưng không kịp vì Gia Hân đã lên tiếng trước rồi

“Anh ơi, lớp hết chỗ rồi cho em ngồi đây được không ạ?.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Gia Hân gọi nhưng không nghe được trả lời đang nghi hoặc thì một bóng dáng từ phía tường nhảy ra đứng kế bên Gia Hân thủ thi vào tai.

“Không cần gọi, hân xuất hồn đi nơi khác rồi... Cứ ngồi đi hân tới hết giờ học mới về...”

Cả lớp và cô Danh thấy Gia Hân đứng đó nhìn nam học sinh có người muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng cô Danh đã lên tiếng trước, cả lớp chỉ ngồi im xem tình hình.

“Trịnh Gia Hân, hay em tìm chỗ khác đi nếu không cô nói hiệu trưởng thêm ghế bàn mới vào trưa nay em xin bạn ngồi tạm tới trưa là được.”

“Không cần đâu cô em ngồi đây được ạ, khi nào người tỉnh thì em nói với anh ấy cũng không sao thưa cô.” Gia Hân rất hiếu kỳ người này nhìn chỉ 15, 16 tuổi lại có thể biết cách xuất hồn đi ra ngoài vào ban ngày. Cả linh hồn theo anh ta cũng vậy trên lưng dán một lá bùa đặc chế khiến cho linh hồn tự do đi lại, đồng đạo nhà phải ngồi chung để hỏi hân chứ nhì. Gia Hân quyết định rồi không do dự ngồi xuống rồi trả lời cô Danh mình không cần chỗ khác.

Ai cũng không ngờ Gia Hân lại lựa chọn như vậy, mọi người nghĩ Gia Hân sẽ tìm nơi khác chỉ là ai cũng ôm tâm lý xem trò vui là nhiều còn thật tâm giúp đỡ thì ít.

Mấy người hôm nay vào cùng Gia Hân vừa hiếu kỳ vừa cảm thấy lạ, dù sao cũng không chơi thân nên không thể nói gì. Kim Băng Băng nhìn chăm chú vào Gia Hân khi Gia Hân ngồi xuống cũng không biết nghĩ gì, một lát sau mới dời ánh mắt đi nơi khác nhìn lên trên nghe giảng bài.

Bóng người lúc này nói bên tai Gia Hân nhìn cô suy tư, không phải là cô bé này nghe mình nói đó chứ không thể nào đâu. um mà kúc trước ai lại xin ngồi điều bị dọa chạy mà còn đâu dám tới nữa, mình chỉ cần thôi thôi là người ta tự đi chỗ khác sao cô bé này vẫn ở đây chứ khó hiểu quá đi. Nếu để bóng người này biết ngoại trừ người ngủ trên bàn kia còn có người thấy được mình thì không biết sao đây a.

Tiết học của cô Danh là lịch sử mọi người chăm chú lắng nghe giảng, còn Gia Hân thì ngồi đọc sách thuốc kéo thời gian

.....

“Keng Keng Keng”

Tiếng báo hiệu giờ ra chơi tới rồi, cô Danh ngưng lại bài giảng và chỉ một số bài tập phải làm trên sách để tiết học sau kiểm tra. Cả lớp thu dọn sách gọn lại và kết nhóm đi chơi hoặc đi ăn với nhau, mấy người đi chung với Gia Hân cũng kết nhóm với nhau và quay sang rù cả Gia Hân.

— “Trịnh Gia Hân đi cantin với tụi này không, chúng mình đi chung đi.” Hình Loan Loan chạy tới đầu tiên lớn tiếng nói.

— “Em gái à đi chung đi một mình buồn lắm đó nha.” Quý Duy Châu cũng nói theo.

— “Đi nha.” Quý Thuyền Thuyền nhẹ nhàng vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai Gia Hân.

Những người còn lại cũng gật đầu chỉ có Kim Băng Băng là mặt lạnh nhìn Gia Hân, Gia Hân không muốn đi cantin trường rất đông người, mặt dù thích náo nhiệt nhưng Gia Hân hoàn toàn không muốn chen lấn trong biển người đâu

— “Mình không đi đâu mọi người đi đi, ăn vui về nha hi.”

Câu trả lời của Gia Hân cũng nằm trong dự định của mọi người nên chỉ kêu thêm vài tiếng rồi không nói nữa mà tự đi, Kim Băng Băng không đi chỉ đứng nhìn Gia Hân sau đó nhìn sang người bên cạnh rồi tầm mắt rơi vào cuốn tập Gia Hân đang cầm nói.

— “Ăn gì.”

Hai tiếng lạnh băng thốt ra làm Gia Hân ngẩn đầu lên nhìn thấy Kim Băng Băng còn chưa đi, nghĩ chút thì câu mới ban nãy là hỏi cô nên Gia Hân mỉm cười đọc ra thứ cần.

— “Băng tí mua dùng em sao, vậy một cái bánh trứng và một nước ép trái cây. Cảm ơn Băng tí trước nha.”

Kim Băng Băng không nói mà đi ra ngoài, đợi Kim Băng Băng đi khỏi nhìn nhìn trong lớp không còn ai nữa Gia Hân ngửa đầu nhìn cái bóng dáng trên tường kia một lúc sau Gia Hân lấy từ trong cặp một lá bùa màu tím ra. Bây giờ Gia Hân cũng coi như là được xuống núi rèn luyện rồi, năng lực bây giờ của Gia Hân có thể về 35 lá bùa màu tím trong một lúc mà vẫn còn hơi sức đọc chú ngữ.

Bóng người nhìn thấy Gia Hân nhìn mình thì giật mình kinh hãi còn chưa đợi tỉnh táo lại thì đã cảm nhận được khí tức đáng sợ ép tới, khi nhìn thấy lá bùa tím được lấy ra thì toàn thân run lẩy bẩy. Bây giờ mới cảm nhận được cô bé trước mặt này rất rất không bình thường, có thể thấy được mình còn biết dùng bùa phép của đạo quang cũng không biết hôm nay là ngày gì mà lại gặp hạng này không biết nữa.

Gia Hân tính toán hù dọa cho cái bóng người này nói chuyện cho mình nghe một chút sự tình, ai biết lại nhất gan như vậy chưa gì đã run như cày sấy rồi.

— “Ngươi như thế là ma sao dù sao cũng là được nuôi mà lại không có tiết tháo gì cả thế, nhìn ngươi run thế kia ai làm gì ngươi nữa thật mất hứng thú a.”

— “Ngươi có thể thấy ta cũng có thể nghe ta nói làm sao có thể, ngươi ngươi là người đạo giáo.” bóng người nghe được giễu cợt và khinh thường trong lời nói của Gia Hân mặt dù tức giận nhưng không thể phủ định là Gia Hân nói thật tiết tháo chạy hết toi rồi

— “Ta chỉ muốn hỏi ngươi cái điều thôi, như ngươi thấy đó ta là thiên sư nên việc hàng ma là trách nhiệm của ta a, gặp mà không bắt thì không hay lắm.” Gia Hân trầm trầm nói

— “Ngươi ngươi muốn gì đây, ta ta không dễ bị ngươi bắt đâu ta ta kêu chủ ta đánh ngươi.” có ai tới nói cho biết đây là chuyện gì không không phải người ta là ma nuôi thôi sao, không phải có chủ đây sao, vì cái gì mà lại bị một con nhóc uy hiếp thế này a ai tới bắt con bé này đi đi.

— “Ngươi sợ cái gì, ta chỉ hỏi chút chuyện thành thành thật thật nói cho ta biết thì không có gì sảy ra nếu không ta sợ lá bùa trong tay ta không thể nắm vững mà tự bay tới chỗ ngươi thì thật tiếc đó.”

Gia Hân vừa nói vừa quơ quơ lá bùa trên không trung đồng thời mắt cô cũng bắt đầu đổi màu từ nhạt dần dần đậm lên khiến bóng ma càng thêm sợ hãi. Hiện giờ Gia Hân đã có thể tự do thu phóng màu mắt của mình không hạn chế và đó cũng là vũ khí cao của cô khi muốn biết điều bí mật của người khác.

— “Ta nói ta nói chỉ cần hỏi ta sẽ nói hết không cần dọa ta nữa thu lại đôi mắt của ngươi ngay đi ngay đi a.” bóng người khóc lóc cầu xin khi nhìn thấy màu mắt của Gia Hân, biết đừng phải tổ tông rồi a. chỉ hi vọng qua một kiếp này, chủ nhân a chủ nhân vì sao không tỉnh lại chứ

Đang lúc Gia Hân hài lòng để tầm bùa lên bàn thì một bàn tay bắt lấy tay cô.

—————Yo>—
Tác Giả tâm sự

Tác Giả: Cuối cùng anh cũng lên rồi thật muốn đưa anh lên sớm mà chưa thích hợp dành để tới giờ á, thông cảm thông cảm

Gia Hân: Này cha nghĩ sao chưa gì đã cho người ta ăn đậu hũ của con là sao hả, làm thế coi được à.

N9: Ehềm, bà xã à.

cuối cùng cũng là của anh sao anh không thể thu lợi trước chúc hả em. (ノεノ)

Gia Hân: Cút ngay.

N9: Bà xã.

Gia Hân: Cút.

Tác Giả: - _-||

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Bất ngờ bị tập kích Gia Hân cả kinh quên cả thu lại đôi mắt màu tím của mình nhìn người đang cầm cánh tay cô, Gia Hân ngăn người nhìn anh trong lòng thầm than này là yêu tinh phương nào vậy a. Tuy là Gia Hân gặp nhiều người đẹp nhưng còn chưa có ai vừa nhìn là thấy yêu mị như vậy đâu giống như, giống như hồ ly hóa thành vậy.

Hắn vừa đi một tí mà đã có chuyện rồi, hắn đang thu con quỷ dữ ở toilet nam thì cảm nhận được uy áp, áp chế liên lạc giữa hắn và A Kỳ nên đành quay về. Mới vừa mở mắt đã nhìn thấy lá bùa màu tím ngay trước tiên rồi, theo bản năng bắt lấy không ngờ lại bắt được tay người khác. Đập vào cái nhìn đầu tiên là đôi mắt màu tím xinh đẹp, từ trước chưa thấy ai có mắt tím lại đẹp như vậy. Chủ nhân của đôi mắt cũng không đến nỗi tệ nếu không hắn không ngại lấy đôi mắt xinh đẹp này làm của riêng đâu, chỉ là người này sao lại ngồi chỗ của hắn còn dọa được A Kỳ, hắn là đồng đạo.

_“Cậu chủ cứu mạng a, con bé này đáng sợ quá.” A Kỳ lơ lửng bay lại gần chủ cầu giúp đỡ.

Thanh âm của A Kỳ đánh thức hai người đang đờ kia dậy Gia Hân giật mạnh cánh tay về thu hồi lại đôi mắt tím của mình rồi nhìn A Kỳ chăm chăm.

Hắn thấy cô rút tay về thì cảm thấy tiết ruột nên thuận tay lấy lá bùa trên tay cô, Gia Hân không lo được nhiều bây giờ cô chỉ biết tính sổ con ma chết tiệt dám gọi người tới.

_“Người thật hay nhì, dám kêu người. Ta xem người chán sống rồi thì phải, ta sẽ làm phước giúp người sớm siêu thoát vậy.” Gia Hân tự động bỏ qua người ngồi kế bên trực tiếp niệm khẩu quyết khởi động lá bùa tím vừa lấy ra, thật ra Gia Hân biết lá bùa đầu bị lấy mất nên giận cá chém thớt á.

_“Cậu chủ cứu mạng a, cậu chủ cậu chủ người này là pháp sư mạnh thật mạnh đó a.” A Kỳ bay lung tung hết trái rồi phải bên cậu chủ kêu cứu, một bên đề phòng nhìn Gia Hân.

Gia Hân đọc khẩu quyết kết thúc tay vung lên hướng Surong đánh tới, một cánh tay vương ra bắt lại tay cô. Gia Hân nhìn lại là hắn, hắn muốn gì đây chứ?.

_“Tha cho A Kỳ đi, nó không hại người chỉ giúp ta bắt ma hàng quỷ thôi” Hắn cười cười nói xong tay cũng thả ra, hắn lấy từ trong ba lô nhỏ trong ngăn bàn 20 lá bùa màu trắng đưa tới trước mặt cô _“Bồi thường cho em được không, A Kỳ tính tình còn trẻ con nên chắc là nó xuất hiện trước chộc em nên bồi thường cho em đó.”

Hắn nhìn chăm chăm Gia Hân giống như cô không nhận hắn sẽ cứ như vậy nhìn cô, Gia Hân bực bội cầm 20 lá bùa trước mắt lúc này hắn mới không nhìn nữa.

_“Em là người mới, là pháp sư, em tên gì, sinh năm bao nhiêu thế.” Hắn hỏi một lượt hết những thứ cần hỏi sau đó nhìn Gia Hân đợi chờ câu trả lời, Hắn từ thời khắc cô cầm bùa của hắn thì tất nhiên đã là người của hắn, trong 20 lá kia có một lá bao lại viên ngọc tổ của nhà hắn, chỉ cần ai cầm nó nữ thì là người của hắn, nam thì bỏ qua cho A Kỳ thôi. Trên người hắn có hai viên cho cô một viên coi như định ước, lá bùa tím này xem như trao đổi đi.

Gia Hân đâu biết trong chuyện còn có âm mưu làm cô tự bán mình đi, chỉ là sau này không thể ngờ được hắn sẽ the thảm với Gia Hân nhà ta nha.

_“Anh không biết là muốn biết về người khác phải nói về mình trước sao, mà chúng ta quen thân sao phải nói tất cả cho anh biết chứ.” Gia Hân cau gắt, có ai bị phá đám những hai lần mà còn vui được không chứ thử vào vị trí cô xem thật bực chết đi được.

_“Em không nói, ta muốn biết rất dễ nha. Ta là thiên sư xuống núi được 1 năm rồi, sau này cứ gọi ta Tiết ca ca hay Tiết đại ca cũng được.” Hoặc ông xã Tiết là tốt nhất, đó là suy nghĩ trong lòng hắn. Nhưng đề trong lòng thôi hắn chưa muốn con mèo nhỏ chạy đâu, hắn vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi trong mắt hiện lên ôn nhu và bá đạo gửi lấy.

Gia Hân định cãi lại nhưng đúng lúc Kim Băng Băng mua đồ về tới nên đành liếc hắn một cái rồi quay mặt đi chỗ khác, chỉ là khi Gia Hân nhìn đồ trong tay Kim Băng Băng mang vào thì trợn mắt há mồm kinh ngạc.

_“Băng tí, tí mua gì mà nhiều vậy làm sao ăn hết đây.” Gia Hân nhìn trên bàn đầy đủ đồ ăn mà Kim Băng vừa để xuống bật thốt lên không suy nghĩ.

Hắn ngồi kế bên nhìn biểu cảm phong phú của Gia Hân rất thú vị, tự dưng hắn nghĩ nếu kéo cô bé này theo bắt ma bắt quỷ thì sao ta. Thôi thôi tới đó tính vậy, ra về rù thử xem sao dù sao cũng là đồng đạo với lại là người của hắn thì chắc chắn là phải gặp những thứ không sạch sẽ rồi.

Kim Băng Băng chỉ nhìn đồ ăn trên bàn một chút rồi nhìn Gia Hân lắc đầu, cô muốn cho con bé này ăn nhiều chút nó quá gầy rồi. Kim Băng Băng lại nhìn sang người bên cạnh trong mắt hiện lên tia cảnh cáo rất rõ ràng, Hân cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt chờ xem.

Gia Hân nhìn hai người liếc mắt đưa tình thì chỉ biết cầm đầu ăn thức ăn trên bàn xem hai người như không khí nếu không thì cái không khí ái muội này sẽ làm cô thấy quái quái.

A Kỳ trực tiếp hơn đã chui vào tường trốn rồi, thật là hai người này không thể nhìn tình trạng hiện giờ được sao a.

Gia Hân thủ tiêu 1/3 số đồ ăn trên bàn, bụng cô chưa không nổi nữa rồi. hazzz lần sau phải kêu Băng tí làm gì cũng chú ý số lượng tí mới được.

Kim Băng Băng nhìn thấy còn nhiều đồ trên bàn như vậy nhấn lại chân mày một chút rồi thu dọn đồ ăn nhét hết vào cặp của Gia Hân, còn rác thì tự mình đem đi bỏ. Xong việc Kim Băng Băng về chỗ ngồi của mình lấy sách ra đọc, còn thường phóng khí lạnh xung quanh luôn thể.

Hành động này trực tiếp làm cho Gia Hân ghen hờn, nhìn cái cặp phình lên hết cỡ mà khóc không ra nước mắt. Băng tí a Băng tí, ta thật sự là không thể xử được mớ đồ ăn này đâu nha, ai cứu ta với a.

Hân nhìn Kim Băng Băng đầy thâm ý, chỉ là hân cũng không thêm đoán ý nghĩ việc vừa rồi. Một khi hân nhận định là của hân thì sẽ không bao giờ có người chen vào được, sự phụ tùng nói nếu đã nhận phải giữ cho tốt, đừng để mất kiểm soát sẽ mất cả chì lẫn chài. Đến bây giờ hân chưa nhận định một ai, bây giờ đã có người hạ cơ gì phải lưu tâm vụn vặt rồi khiến ngăn cách càng lớn chứ.

Trong sự im lặng suy nghĩ đầu gian nan thì tới giờ vào tiết học mới, các học sinh vào lớp để học tiếp. Không khí lớp học vẫn như trước, chỉ là người luôn “ngủ” trong lớp hôm nay lại ngồi nghe giảng thật làm người ta chấn động. Không chỉ thế mà người ngồi kế bên còn được sự vinh hạnh mà cả lớp cho là thể vinh hạnh được ngồi chung, nói chuyện, làm bài. Gia Hân mà biết được tiếng lòng của mọi người chất chần thổ huyết tại chỗ thật không tin được đó là vinh hạnh, may mắn Gia Hân không biết gì vẫn bình thản nghe giảng xem người kế bên như không khi kể cả con ma nào đó.

.....

Keng Keng Keng Keng

Kết thúc một buổi học đầu tiên ở trường mới, mọi người kéo nhau ra về. Gia Hân theo thói quen luôn ở lại lớp đến khi hết người mới đi ra, thói quen được hình thành do lúc trước Gia Hân luôn phải đối mặt với ma quỷ khi đi chỗ đông người thì khó phân biệt. Nhiều khi đang nói chuyện với người này thế nhưng thật ra là đang nói với ma, bị nhiều lần làm cho Gia Hân ngộ ra vì cô thấy được họ nên họ luôn muốn tới gần cô, chỉ khi nào đông người thì họ mới được cô xem là người bình thường. Diệp Kim Quang sự phụ có nói Gia Hân là người rất thu hút với âm thể nên Gia Hân tránh được sẽ tránh tất. Thói quen đôi khi cũng là hại giờ Gia Hân được nhận biết ngay trước mắt, Gia Hân vừa ra cửa lớp đã bị chặn lại.

__“Có hứng thú đi với anh một lần hay không?, đảm bảo em sẽ còn muốn tiếp tục đi thêm nhiều nữa đó.” Hân đứng chắn đường tại cửa lớp hỏi Gia Hân.

Đầu Gia Hân hiện lên vài vạch đen hắc tuyến, có thể nói chuyện không đứng đắn chút hay không có thể không.

__“Không hứng thú.” Gia Hân hạ giọng lạnh nói.

__“Phía toilet gần đây thôi, không xa mà, chỉ xem cho biết thôi cũng được a.” Hân biết là đồng đạo thì không thể cự tuyệt lời mời vì sao cô bé con này lại cự tuyệt chứ, thật ra hân không biết nếu hân nói rõ là đi bất quỷ Gia Hân sẽ không không đồng ý do câu nói kia quá mập mờ thôi.

__“Muốn đi tự đi ta không muốn chơi đùa với người.” Gia Hân cau lên, thật là còn là đi vào toilet muốn đi vệ sinh thì đi đi không cần kéo cô theo phí thời gian.

Hân sững sờ giờ mới nhận ra câu nói của hân không rõ ràng nên bị hiểu lầm, cuốn quýt giải thích.

__“Là đi bất quỷ là bất quỷ, không phải nghĩa đen mà là nghĩa trắng. Chúng ta là đồng đạo nên muốn mời đi chung, bên toilet gần đây có một quỷ dữ. Lúc trước anh xuất hồn là để bắt nó nhưng đúng lúc em lại vậy khốn A Kỳ nên anh phải trở về giữa chừng. Vì em mà anh bỏ công việc giữa chừng nên em phải đi với anh mới đúng chứ a.”

Hân nói một lèo một Giải thích nguyên do đầu đủ từ đầu tới cuối, nói xong còn cẩn thận nhìn Gia Hân một chút xem hân nói sai đúng chỗ nào không còn sửa lại.

Gia Hân thì ngờ ra khi biết mình hiểu lầm, mặt hơi đỏ lên. một lúc sau mới bình thường lại, ngẩn đầu nhìn người trước mặt bối rối.

__“Xin lỗi hiểu lầm rồi, bây giờ đi thôi.” Gia Hân ngượng ngùng nói xong thì dẫn đầu đi trước, may mà cô biết đường nếu không phải một phen xấu hổ nữa rồi.

Hân cười cười đi theo sau trong lòng nhớ lại khuôn mặt ửng đỏ lúc nãy, a thật là đáng yêu không ngờ cùng một khuôn mặt mà lại biến hóa đáng yêu như vậy, sau này phải làm cho cô biến hóa nhiều chút mới được.

.....

Toilet Nam/ Nữ

Nhìn hai bên toilet nam/nữ này âm khí thật nặng, ở cửa đã treo biển Miễn Vào-Đang Sửa.

Hắn và Gia Hân chui vào trong, Gia Hân lấy ra tấm bùa màu vàng dán lên tường tức thì âm khí bị hút vào 1 phần nhỏ. Gia Hân thay đổi 8 lá bùa mới hút gần hết âm khí, đem bùa đã hút âm khí cất đi sau đó quay sang nhìn người bên cạnh. Hai người chưa kịp nói gì thì bạo động âm khí nổi lên đến khi dừng lại trước mặt cả hai nhiều hơn hai người.

“A Kỳ” hắn nhận ra một trong hai bóng người là A Kỳ, chỉ là A Kỳ rất yếu chỉ còn một tàn hồn sẽ tan biến. Hắn tức giận, A Kỳ theo hắn nhiều năm này hắn không thể bỏ mặt được “Ngươi muốn chết, mau thả A Kỳ ra cho ta”

“Ha.. Haaaaa..... Ngươi đừng phí lời, Tiết Huy Nhan ngươi không nhớ đã đánh ta thế nào sao. Ta đánh không lại ngươi, giờ thì ta cho ngươi người bên cạnh ngươi biết như vậy thống khổ”

Bóng đen nói xong thì A Kỳ cũng biết mất hòa vào khí đen bên trong.

“Không.. A Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

“Ngươi thế nhưng dám.....”

Tiết Huy Nhan rầm lên với bóng đen, đổi lại là tiếng cười của nó. Gần như mất khống chế Tiết Huy Nhan đưa tay niệm chú ngữ đồng thời rút bùa trong áo ra, chỉ là bị một bàn tay ngăn lại.

“Bình tĩnh đi, muốn báo thù thay A Kỳ thì phải tĩnh tâm lại đừng để tức giận làm cho mất trí.”

Gia Hân nhìn Tiết Huy Nhan đang mất trí mà lâm bậy, phải biết lá bùa mà Tiết Huy Nhan lấy ra nó làm bị thương địch 100% thì bản thân cũng phải bị 70% thương tích chưa kể phải lấy máu dẫn. Dành để đối phó quý cao cấp thì được, còn loài thường này thì cho xin đi đừng làm mất mặt người trong đạo như vậy chứ.

Bóng đen nhìn Gia Hân ngăn lại Tiết Huy Nhan, nhìn nhóc con trước mặt cũng không phải dạng tầm thường. Tuy là nó nhìn rất thom ngon nhưng không thể sơ xuất được, bóng đen trí tuệ cũng không phải là đầu hủ nên biết Gia Hân mạnh hơn Tiết Huy Nhan thế nên dùng tới phương pháp kết thù trả, không thù trả.

“Không cần nhiều lời, oặc con mà đòi lên mặt, cóc mà đòi so với voi. Cô bé kia mau về đi, ta không làm hại đến con nít. Ta báo thù ta, không báo thù người.”

Gia Hân nghe bóng đen nói cười trâm, ngược nhìn bóng đen lơ lửng kia trong mắt lạnh lẽo. Khí chất của Gia Hân thay đổi trong chớp mắt, từ một học sinh trong sáng đáng yêu thành lạnh lùng thờ ơ.

“Thân là thiên sư gặp vật ô ế, nếu ta đi nói sao với với sư môn. Đờ Lấy.”

Gia Hân nhìn bóng đen khinh miệt nói, vừa dứt câu trong tay thêm hai lá bùa màu vàng cháy lên phóng thẳng tới bóng đen. Bùa vừa bay tới đã như hai sợi dây quấn lấy bóng đen, khiến nó không động đậy được.

Tiết Huy Nhan tỉnh táo lại sau lời Gia Hân nói, đúng hắn là thiên sư không thể làm mất mặt sư môn. Còn A Kỳ ngươi đợi, ta sẽ cho nó tan biến để gặp ngươi.

“Để ta cho ngươi biết đất tội ta phải trả giá thế nào.”

Tiết Huy Nhan cũng phóng ra lá bùa màu đỏ, phút chốc lửa cháy lên. Ngọn lửa màu xanh thù đốt uế vật và oán khí, bóng đen không thể cử động thêm ngọn lửa xanh địa ngục làm nó gặp phải thiên địch.

“ÁAaa... N..gười L..à ai, Th..à ta r..a mau...”

Bóng đen nói chuyện không rõ ràng, nhằm hướng Gia Hân nói. Nó biết nếu nó không bị trói lại thì ngọn lửa này nó vẫn tránh được một kiếp, nhưng giờ nó bị trói không cử động được đành đau đớn nhìn ngọn lửa cắn nuốt nó.

“Mơ sao. Giao cho ngươi, hãy cho A Kỳ đòi lại công đạo đi.”

Gia Hân khinh thường hừ lạnh nói, nghĩ hay nghĩ muốn ta thả ra sao. Quay đầu nhìn Tiết Huy Nhan việc còn lại giao cho hắn là được, cô nghĩ ngại xem trò

— “Được.”

Tiết Huy Nhan đáp một tiếng rồi thuận tay lấy vải lá vừa nữa ra, hất thay phiên từng lá bùa quảng về phía bóng đen. Hết bùa lại lấy, khi bóng đen bị đánh không còn hình dáng ban đầu thì hất lấy ra bùa hút âm khí và oán khí ra phúng về phía bóng đen. Bóng đen hốt hoảng, dù cho đánh thế nào cũng có thể phục hồi lại, nhưng nếu bị hút hết oán khí và âm khí thì con đường âm ti cũng không thể vào mà phải tan biến bóng đen hốt hoảng hét lên

— “Không... C...ân... AAaa...”

— “Xong rồi về thôi, người nếu muốn bảo vệ tổng cô cả hai vào phòng giáo vụ thì ở lại chứ ta không muốn.”

Gia Hân thấy đã xong đứng dậy nói, cô nhìn trời không còn sớm nữa phải về không thì cô phải điếc tai vì bị mẹ nhắm nhăm á.

— “Anh muốn tới chỗ A Kỳ ở một chút xem sao, lúc này anh không ngăn được A Kỳ đi vào nếu không, nếu không A Kỳ sẽ không tan biến như vậy.”

Nhìn thấy Gia Hân nói đi Tiết Huy Nhan không cản, hân muốn ở lại chỗ A Kỳ một chút. A Kỳ theo hân vài năm tình cảm vào sống ra chết không thể nói bỏ là bỏ, hân cũng không thể miễn cưỡng Gia Hân theo hân vào được.

— “Tùy người, ta phải về nhà không đi cùng người được đâu.”

Gia Hân nghe nói thế thì tùy hân, cô thấy đúng là không nên đi cùng dù sao cũng là chuyện của hân cô đi không hay cho lắm.

— “Ta biết, tạm biệt.”

— “Tạm biệt.”

Hai người tạm biệt rồi đi về hai hướng khác nhau, Gia Hân hướng ra ngoài trường còn Tiết Huy Nhan thì lại đi ra phía sau khi bỏ hoang của trường vì A Kỳ có phòng ở đó do hân làm cho A Kỳ ở.

Phòng A Kỳ.

Tiết Huy Nhan đẩy cửa phòng bước vào đầu tiên là một màu tím hơi nhạt, là màu A Kỳ thích. Thật ra A Kỳ thích màu tím dù là nhạt hay đậm, bài trí trong phòng rất đơn giản không cầu kỳ dù sao A Kỳ cũng là nam. Trong phòng còn treo rất nhiều ảnh thần tượng làm nhiều lúc Tiết Huy Nhan tưởng A Kỳ là gay, vì toàn hình của nam mà phải là đẹp nhất được bầu trọn mới được treo trong phòng A Kỳ. Tiết Huy Nhan nhớ lại lúc mới đưa A Kỳ về, A Kỳ không hề quan tâm ai chỉ trốn ở góc phòng. Hân thấy A Kỳ đáng thương như vậy nên ngày ngày chơi chung với A Kỳ, sau này A Kỳ tự động lập khế ước với hân hai người cùng nhau ra vào đi chung không tách ra. Có lần bị lạc nhau A Kỳ đi tìm hân rồi bị những con ma khác đưa đi vào nơi của pháp sư, họ bỏ A Kỳ ở đó mất cho pháp sư dùng bùa phép vào A Kỳ mà trốn ra xa. Hân tìm được A Kỳ khi A Kỳ bị đánh tan một nửa âm khí trên người, cứu A Kỳ ra ngoài hân cũng không khá hơn bao nhiêu. Từ đó A Kỳ không chịu làm quen với ai dù là ma quỷ hay người, hân biết là A Kỳ chịu tổn thương vì bị gạt.....

Rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện giữa hân và A Kỳ như thước phim quay chậm hiện lên trong đầu hân. Tiết Huy Nhan ngồi trên giường của A Kỳ mà hồi tưởng, được một lúc thì hân phát hiện trong phòng không đúng.

— “Ra Đây.”

Tiết Huy Nhan hét lớn, theo tiếng hét vừa dứt thì trong góc phòng hiện lên một bóng dáng mờ ảo. Tiết Huy Nhan nhìn bóng dáng kia, con người trông lớn mở miệng hỏi.

— “A Kỳ, là người phải không?.”

— “Là ta, cậu chủ.” A Kỳ trả lời, nhìn thấy Tiết Huy Nhan muốn đi qua vội ngăn lại — “Cậu chủ đừng qua đây, A Kỳ chỉ còn một tia niệm hồn thôi. A Kỳ muốn nói với cậu chủ nhiều lắm nhưng không đủ thời gian rồi, A Kỳ trước cảm ơn cậu chủ cứu A Kỳ, cho A Kỳ có thời gian đẹp nhất kể cả khi còn sống A Kỳ cũng không có được. A Kỳ mong cậu chủ sẽ vui vẻ hạnh phúc, A Kỳ dù đi cũng không oán không hối gì cả. A Kỳ đã có đủ hạnh phúc rồi, A Kỳ muốn cậu chủ phải luôn thắng dù đối thủ mạnh tới đâu. Từ giờ A Kỳ không còn bên người nữa phải biết lo cho bản thân, cậu chủ nhớ nha. Hết thời gian rồi A Kỳ phải đi, Tạm Biệt cậu chủ Tạm Biệt.”

Tiết Huy Nhan im lặng nghe cho tới khi kết thúc, lặng lẽ lau đi nước mắt vừa chảy ra, thù người nhìn về phía góc tường nơi mà A Kỳ từng đứng.

“A Kỳ ta hứa với người, ta sẽ hạnh phúc như người nói. Ta sẽ thắng tất cả, sẽ không làm người phải đi có bất an.”

————— ✕ o> —

Tâm Sự

Tác Giả: hazz thật là buồn cho hai người này, A Kỳ nếu người hi vọng trở lại bên con rể của ta thì nói cho ta biết nhá, ta làm phước giúp cho nha.

Gia Hân: cha à, con có thể nói mẹ là cha muốn hồng hạnh vượt tường không cha.

Huy Nhan: phải đó bà xã làm đi.

« nếu không ông ta sẽ thấy qua cho ta mất. » suy nghĩ thật của Huy Nhan

Tác Giả: các người là con ta sao bắt nạt ta hoài vậy hả?

Gia Hân: ME.....

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Gia Hân nhanh chóng về nhà, nhìn trời cũng chiều tà rồi, nếu không về nhanh thì cả nhà sẽ lo lắng mất.

Nhà Trịnh gia chuyển lên thành phố sống ở khu Vinh An, khu dành cho nhà giàu thích an tĩnh và sống an nhàn thanh thoi. Lúc đầu nhà Gia Hân sống ở khu nhà được cấp cho tầng lớp dân lao động, không tới hai năm đã chuyển đến Vinh An. Phải nói, công lao điều là của Gia Hân.

Đừng thất mắc vì sao nhanh vậy mà Gia Hân kiếm được nhiều tiền thế, này phải nói đến vận khí vận khí.

Gia Hân luôn đầu đầu cách kiếm tiền, đối với cô thì cái gì cũng không biết. kiếp trước cô chỉ làm công cho công ty người ta, ngày ngày đối mặt với văn kiện và thông số. Rảnh rỗi thì gặp bạn bè hoặc người yêu, để ý những thứ khác thì cô không rảnh. Giờ Gia Hân thật hối hận không xem nhiều tin tức một chút, quan tâm chuyện được coi là tào lao kia một chút thì tốt rồi.

Một lần Gia Hân và mẹ Trịnh đi chợ đồ cổ, cái này là do mẹ Trịnh nghe người ta nói mua đồ cổ đeo trên người sẽ tốt cho gia đình và sức khỏe nên muốn thử vận may của mình một chút. Mẹ Trịnh thì thử vận may, Gia Hân là do tò mò, phải nói trời mưa gặp chiều may vận may của Gia Hân tới. Gia Hân vừa vào chợ đã nhũn mày lại, không thể trách cô được vì có vài cái đồ cổ nằm ở công chợ có sát khí và âm khí tỏa ra. Đi theo mẹ một hồi, dạo rần nửa chợ thì Gia Hân đứng lại tại một sạp bày biện rất ít ở trong góc. Gia Hân ngạc nhiên khi nhìn thấy vài luồng khói trắng lượng lớn chỗ đó, kéo mẹ lại sạp đó rồi Gia Hân ngồi xuống cảm hết thứ này đến thứ khác.

“Tiểu Hân con muốn mua những thứ này sao?” mẹ Trịnh khó hiểu nhìn con gái hỏi, con gái kéo tới đây chắc là có thứ làm nó chú ý, lúc này qua nhiều chỗ bà muốn đi xem thì bị con bé kéo lại giờ thì chủ động đưa bà qua xem rồi.

Gia Hân chăm chú lựa, mặt dù biết cái nào có khói trắng cái nào không nhưng vẫn làm vậy để đánh lạc hướng người bán. Hiện giờ trên tay Gia Hân đã có khoản 8 món, trong đó có cả 2 món được chú ý kia.

“Mẹ mua những thứ này đi, nó nhìn đẹp nha còn có thể đeo nữa.” Gia Hân ngược nhìn mẹ cố làm vẻ ngây thơ nhất mình biết, cô làm vậy một là cho mẹ mua, hai là lừa ông chủ để ông ấy cho rằng là trẻ con thích mà mua không hết giá trên trời.

“Được rồi mẹ mua cho con.” mẹ Trịnh lắc đầu nhìn con gái, thật không biết nói gì nữa. Thôi tùy con vậy, dù sao sau này tiền trong nhà cũng cho con tùy con đi.

“Chị và bé thật tin mắt, đây là đồ cổ vừa đẹp vừa sang trọng, hoa văn rất sống động, nhìn xem đây chuyên...» lược qua ngàn chữ.». Chấn chấn không lầm đâu, chỉ 2000 đồng mà thôi không nói thách đâu a.”

Ông chủ thấy đứa bé chạy tới lựa đã muốn đuổi khách rồi, nhưng thấy nó lấy vài món không có ý định bỏ lại nên mặt kệ không nói gì nữa. Ông còn muốn bán mớ lộn xộn này nhanh nhanh cho rồi, để ở đây lâu thế mà không ai mua. Lỗ vốn không nói, còn phải chiếm chỗ của những hàng khác. Nếu lần này bán được vài món cũng tốt, khỏi phải đau mắt khi nhìn chúng nó thêm nữa. Thấy con bé nhỏ kêu mua liền tươi cười ra mặt giới thiệu, trong lòng thì khinh bỉ con nít ranh phí tiền.

“Mẹ đi thôi, ông chủ này ông thật ra giá chúng ta đi con không thích nữa.” Gia Hân không để mẹ cô trả lời đã lên tiếng trước, Gia Hân biết ông chủ này ra giá vậy là quá cao với nhà cô nên giả bộ kéo mẹ Trịnh đi để lừa dối ông ta. Đừng tưởng cô không thấy lúc này ông ta ghét bỏ những thứ này, giờ lại nói thế ai tin chứ.

Mẹ Trịnh theo con gái, con gái nói thế nào cũng được bà không phản đối, với lại bà không hiểu cái này lắm.

“Ấy từ từ, có thể thương lượng a.”

Ông chủ này gấp ráp gọi người lại, ông nghĩ dễ ăn ai ngờ gặp phải con nhóc khó chơi như vậy. Kệ bán được nhiều thì bán vậy còn hơn để đó a.

Hai bên nói qua nói lại, cuối cùng Gia Hân lấy giá mỗi món 10 đồng lấy tất cả. Về nhà Gia Hân đem những đồng đồ này cất lên, cô có nghe sư phụ nói những thứ càng lâu năm linh khí càng nhiều. Khói trắng mà Gia Hân thấy là linh khí, những thứ có linh khí điều là đồ cổ thời xa xưa.

Gia Hân vận may luôn được tốt, Gia Hân đánh liều vào nơi bán đấu giá đồ cổ, cô gửi hai thứ mình tìm được vào dưới một cái tên giả Niếp Bàn Hòa

Phượng. Món tiền đầu tiên được Gia Hân kiếm từ đây, sau này Gia Hân quyết định theo ngành đồ cổ, nhưng là nguy trang cho nghề thiên sư của Gia Hân cô. Tới Hiện giờ tài sản của Gia Hân phải nói đứng nhất thành phố này rồi, chỉ là cô toàn bày kế sau lưng chứ không ra mặt.

Hiện nay Gia Hân với cái tên Niếp Bàn Hỏa Phượng đã vang khắp giới đồ cổ, nhưng chưa ai được nhìn mặt vị phật sống này. Niếp Bàn Hỏa Phượng đã trở thành thần long thấy đầu không thấy đuôi, con số bí ẩn nhất từ trước tới nay. Một lần hoạt động của Niếp Bàn Hỏa Phượng cũng đủ làm giới đồ cổ phải kéo cổ cho cao lên mà ngóng, Gia Hân còn định tấn công cả vào Thủ Đô chỉ là chưa đủ thời gian.

Vinh An nhà họ Trịnh...

— “Mẹ, sao chị còn chưa về vậy ạ?”

— “Có lẽ là chị con hơi bận ấy mà.”

— “Nhưng hôm nay chị về trễ hơn nhiều.”

— “Con đó, lúc nào cũng dính chị con không sợ sau này không ai thêm ngó tới con hay rước chị con sao.”

— “Mới không thêm, chị là của con ai muốn cướp phải qua con cơ.”

— “Được được, con là giỏi nhất.”

— “Khi nào chị mới về tới nhà a.”

— “Một chút nữa là chị về rồi con, con mau vào phụ mẹ dọn cơm chị con về chị con ăn ngay.”

— “Dạ mẹ.”

Gia Hân vừa tới cửa đã nghe thấy đoạn đối thoại này thì mỉm cười, trong lòng cô ảm áp đây là gia đình của cô. Bước vào nhà Gia Hân để cặp sách lên bàn, lớn tiếng gọi vào bếp.

— “Kiệt Kiệt, chị về rồi đây”

Tiếng Gia Hân vừa kết câu thì bóng dáng nhỏ nhỏ trong bếp chạy ra, vừa chạy vừa hét lớn.

— “Chị về rồi, về rồi.”

Gia Hân cười cười còn chưa kịp mở miệng thì cậu nhóc đã lên tiếng trước, chỉ là cậu nhóc này phải nói là khắc tinh của Gia Hân.

— “Chị sao giờ chị mới về?. Em đợi chị quá trời mà chị chưa về tới nhà, chị không phải chị bị anh nào kéo chân chứ a?. Vậy người đó là ai a?. Mà sao chị về muộn lần nào cũng cả người có mùi của giấy bị lửa đốt á?. Chị mà anh nào giữ chị lại được vậy?. Có thể giới thiệu không a?. Có phải em sắp cá anh rồi không?. Chị yên tâm em sẽ không cho mẹ biết đâu nha, chị mới cho em biết đi....» «Thình lục ngàn từ» ”

— “Ăn cơm nào mấy con.”

Mẹ Trịnh phá vỡ cục diện chỉ một câu, hiện giờ Gia Hân thật muốn ôm mẹ mà hô vạn tuế.

Về nhóc nhỏ Kiệt Kiệt Gia Hân trực tiếp cảm nín, mỗi lần cô về trễ là sẽ có một tiết mục như thế này diễn ra. Cả nhà chỉ biết lắc đầu thờ dài, mẹ Trịnh như chúa cứu thế xuất hiện cứu Gia Hân khỏi vạn câu hỏi của Kiệt Kiệt cậu nhóc nhỏ.

————— ✕ o> —

Tâm Sự với Tác Giả.

Tác giả: Con gái thật là có tài a, lão bà xem như không phạt nữa rồi he he.

Huy Nhan: Sao chap này không có ta, ta muốn bên vợ ta mà.

Gia Hân: IM NGAY. *lắc đầu* cha người nghĩ hay thật con bái phục người, con cá tài hay không không phải cha người biết sao hả a.

Tác Giả: *Xách dép chạy*...-_-||...T^T

Bạn đang đọc truyện *Thống Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sau khi náo loạn của Gia Hân và Kiệt Kiệt qua đi thì cả nhà kéo nhau dùng cơm, vừa lúc này chuông cửa vang lên phá đi không khí vui vẻ trong nhà. Ai mà không biết lúc nào vào giờ cơm thì cũng có người chạy sang ăn chực chứ, Kiệt Kiệt chu chu miệng dùng giũa không cho mở cửa. Theo lý của bé, đám người chỉ biết ăn cơm hót này không nên cho vào nhà làm gì.

Kính cong... Kính cong... Kính cong...

Chuông cửa kêu liên tục không ngừng, mẹ Trịnh bắt đất đi nhìn ra cửa lắc lắc đầu rồi cũng đi ra mở cửa. Trong nhà Gia Hân và Kiệt Kiệt nhanh chóng đem đồ ăn dời chỗ khác, để lại trên bàn một đĩa rau xào, một đĩa cá kho và một tô canh xương.

“Em dâu à, sao lau thể mới mở cửa hả, sợ chị vào nhà sớm thấy gì không nên thấy sao.”

Cô cả Trịnh vừa vào nhà thì lớn tiếng trách móc, còn tỏ vẻ ta là tốt cho người người nên biết ơn, ta sợ người có việc người phải biết nhớ tới ta. Thật ra thì là người lâu như vậy mới ra đây là không muốn ta vào người, muốn đuổi ta, muốn kéo thời gian không cho ta ở lại để các người ăn ngon chứ hả.

Từ lúc dọn tới Vinh An thì cô cả Trịnh cũng dọn tới ở gần nhà Gia Hân, nói cái gì mà phải giúp đỡ người trong nhà khỏi phải bị ức hiếp, nào là có anh chị em để qua lại xây dựng tình cảm linh tinh gì đó. Người ta đã nói thế, ba mẹ Gia Hân cũng không biết nói gì cho phải đành chịu đựng. Nhưng càng lúc càng quá đáng, ngày nào cũng tới nhà Gia Hân ăn cơm sáng, trưa, chiều, tối đều đủ cả, một lần là kéo cả nhà qua. Có lần Kiệt Kiệt nhìn không được nữa trực tiếp đóng cửa nhốt bà ta ở ngoài không cho vào, bà ta thì ngồi xuống đất khóc lóc kêu than, nhà em trai bặt tình bội nghĩa, quên tình chị em, tất cả tội lỗi trên đời đem ra đổ lên đầu nhà Gia Hân, tới khi ba Trịnh về cho bà ta vào nhà mới thôi.

“Không có, vì mấy đứa nhỏ đang nháo với nhau cho nên...” Mẹ Trịnh muốn yên ổn nên giải thích, nhưng chưa gì đã bị cắt ngang lời.

“Thôi thôi đi, giờ nào rồi còn nháo với không. Đói bụng chết ta rồi, anh rể của em không về nhà chị với mấy đứa cháu qua đây ăn nhờ nhà em một bữa đừng có mà keo kiệt, ai không biết nhà em giàu có rồi một bữa ăn tính là gì chứ.”

Khuôn mặt cô cả Trịnh khó chịu nói, còn làm bộ đáng người quá keo kiệt, người quá quá đáng để ta đói bụng. Còn ngênh mặt lên như thể ta ăn của người là ban ơn cho người đó lo mà dọn cơm đi, chưa hết thì con trai của bà ta lên tiếng như thể nhà của nó chứ không phải là nhà người ta, đúng là mẹ nào con nấy mà.

“Mẹ con đói, khi nào ăn cơm?”

“Vào dọn cơm lên rồi ăn chứ đợi lúc nào, này em dâu đứng đó làm gì không ăn cơm sao.”

Cô cả Trịnh hất cằm kêu con mình vào dọn cơm lên ăn, còn làm như chủ nhà mời bà chủ thật sự là mẹ Trịnh vào ăn cơm. Nhà Gia Hân thì bà ta biết hết đồ trong nhà bếp, mẹ Trịnh giận run người nhưng cũng biết nói gì cũng không được chỉ phát lên vài tiếng nhưng nói không thành câu

“Chị... Mấy đứa.....”

“Chị nói này, sao dạo này em keo kiệt vậy hả. Ăn bữa cơm mà không có thịt là sao, còn nữa ăn cá thì được gì chỉ tổ mắc xương thôi, còn rau nữa em không xào với thịt mỡ được hả vậy làm sao ngon, canh này nấu thế nào đây sao lại toàn nước không có cái làm sao mà ăn chứ. Chị nói em nha, nhà em giờ có của để của ăn sao lại nấu ăn như thế này chứ, mau mau nấu lại đi còn ăn cơm nữa tính để tụi chị nhìn đói hay sao.”

Cô cả Trịnh vào bếp thấy trên bàn chỉ có ba bốn món nhìn mặt ghét bỏ, bình luận món ăn nhà người khác như thể nhà bà ta. Suy nghĩ phải nói không ai theo kịp, bà ta nghĩ chắc chắn là con em dâu này không muốn đãi bà ta ăn, không muốn bà ta ăn ngon. Nhà em trai có người vợ thật vô tích sự mà, tiền của em trai bà ta bà ta muốn ăn cũng không cho đồ keo kiệt hết biết, phải kêu em trai bỏ người này cưới người khác, nếu không á hả tiền gia đình họ Trịnh điều bị con em dâu này đem về nhà mẹ đẻ hết, nếu không sao lại cho ăn những thứ này chứ.

Bà ta không hề nghĩ lại, bà ta đi ăn chực mà còn hóng hách chưa bị đuổi kà may rồi rồi còn lên giọng. Tiền cũng là của nhà Gia Hân không liên quan nhà bà ta, chỉ là trong suy nghĩ của bà ta thì không nghĩ đến.

“Nếu muốn thì cô cả về nhà mà nấu mà ăn sao còn qua đây hử?” Gia Hân từ trên lầu bước xuống vừa đi vừa nói, xuống tới dưới trực tiếp vào bếp mang thức ăn đi bỏ vào tủ khóa lại rồi cầm chìa khóa lắc lư trên tay.

Gia Hân và Kiệt Kiệt đã đứng ở cầu thang nghe từ đầu tới cuối, nhìn không được nữa phải ra mặt, Gia Hân từ lúc học đạo tính khí nóng nảy cũng bớt đi nhưng chỉ cần liên quan tới gia đình cô là lại bộc phát trở lại, Gia Hân lời nói không chút nương tình tát thẳng vào cô cả Trịnh

“Tiểu Hân, Kiệt Kiệt, hai con sao lại vào đây thế, không phải là đi lên phòng rồi sao?” Mẹ Trịnh bất ngờ, bà đã nói các con đừng ra rồi mà, sao lại ra đây làm chi a.

“Mẹ à, con không xuống thì mẹ định nấu thêm một bàn đồ ăn nữa sao chứ.” Gia Hân nhìn mẹ lắc lắc đầu bắt đất đi, mẹ cô thật là cái gì cũng muốn hứng lấy một mình, cô thật hết cách với bà luôn.

“Thêm một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện, ba con cũng vui theo mà.” Mẹ Trịnh hiểu nhưng dù sao thì cũng là chị chồng không thể làm quá được, nên khuyên con gái bớt dần co lại.

“Đây không phải vấn đề, vấn đề là họ không biết tốt xấu là gì.” Gia Hân bất động không bị lời nói của mẹ mà rút lui, cô không thể để tình trạng này kéo

dài được. Bà ta muốn chơi cô chơi với bà ta, cả nhà cô chịu đủ bà ta rồi còn chịu nữa chi bằng đưa tài sản cho bà ta luôn.

“Con Ranh kia mày muốn gì hả, tao là cô của mày là chị chồng mẹ mày, mày dám nói với tao thế hả con đi nhỏ. Khi để nhà tao không bằng nhà mày chứ gì, được lắm con đi nhỏ mày chờ cho tao, tao không làm cho mày bị dạy dỗ thì tao không mang họ Trịnh.”

Cô cả Trịnh không ngờ Gia Hân nói và hành động như vậy, không phải mọi hôm chỉ cần nói nói thì sẽ có đầy bàn đồ ăn sao, hiện giờ còn chưa ăn sao lại để mất miếng ăn tới miệng chứ. Bà ta quen làm khó làm dễ mà không ai dám lên tiếng, khi nào mà lại bị con ranh con dạy dỗ. Nhìn thức ăn cứ thế bị Gia Hân đem đi mất, phải một lúc sau bà ta mới tỉnh táo lại tức giận mẫn.

“Chị ơi, Cô cả không mang họ Trịnh thì mang họ gì bây giờ?..” Kiệt Kiệt đúng thời cơ bồi thêm một câu, khuôn mặt trẻ con ngây thơ thêm giọng nói vui đùa tỏ mò ai mà biết Kiệt Kiệt là nói xoáy chứ.

Lời của Kiệt Kiệt làm bà ta tức ói máu, tay run chỉ vào Kiệt Kiệt rồi tới Gia Hân. Kiệt Kiệt bộ dạng bị dọa sợ núp vào lòng mẹ không ra, hại mẹ Trịnh đau lòng chết mất.

“Mày... Mày... Tụi mày đợi đó cho tao.” Cô cả Trịnh Tức run lấy ra điện thoại chỉ chưa kịp gọi thì bên này Gia Hân đã gọi trước.

“A lô ”

“Ba hả, con tiểu Hân đây ạ.”

“Ừ, ba đây, có gì không con.”

“Khi nào ba về vậy?..”

“Khoản nửa tiếng nữa, có gì vậy con gái.”

“Vậy ba mau về đi, cô cả đang ở nhà bắt nạt mẹ và tụi con á.”

“Ba về ngay, con xem mẹ con đừng để mẹ mệt, nói cô cả con chờ ba về nhà giải quyết.”

“Dạ, con biết rồi ạ, chào ba.”

Đúng nha, Gia Hân nhanh tay điện thoại cho ba Trịnh cáo trạng trước. mấy lần trước nghe Kiệt Kiệt kể, khi mà bà ta chiếm không được tiện nghi sẽ điện thoại làm phiền ba tới khi được mới thôi. Gia Hân thiên hạ thủ vi cường ra tay trước, nhìn mặt bà ta xanh như tàu lá mà hả dạ.

Thấy hôm nay không thể được cái tiện nghi gì trong lòng cô cả Trịnh tức tối, kéo tay con mình ra về định bịnh sẽ xử lý sau, đợi em trai về bà ta nói cho em trai biết xem em trai xử mẹ con nó thế nào.

“Chúng ta đi con.”

“Mẹ con muốn ăn thịt à, con muốn ăn thịt...” Trịnh lên tiếng nhõng nhẽo đòi ăn, càng làm cho cô cả Trịnh tức thêm lên quát tháo.

“Thịt théo gì, về nhà ngay cho mẹ” sau khi la con mình ba ta quay qua trừng mắt nhìn Góa Hân phun ra một câu. “Mày chờ đó.”

“Được ạ cô cả, như cô mong muốn hi.” Gia Hân mặt tươi cười, mắt nhìn thẳng cô cả Trịnh nói, làm cho bà ta thờ gáp vài hơi như muốn xiu tới nơi, chân hơi lảo đảo chạy về nhà.

“Chị thật tuyệt nha.” Kiệt Kiệt ánh mắt sùng bái nhìn Gia Hân nói lời khen ngợi.

“Chứ sao chị Kiệt Kiệt mà.” Gia Hân không hề khiêm tốn tí nào nhận lấy em trai khen cô.

Mẹ Trịnh nhìn hai con cười cười, đòi bà xem như viên mãn rồi. Con trai con gái đầy đủ cả, lúc trước bà từng mong có con trai nhưng lại không đến, sau này con gái lớn rồi bà cũng không mong chờ nữa. Chỉ là không ngờ hơn 4 năm trước lại có tin vui, lúc đó cũng sắp dọn nhà bà mới hay là có thai, khi dọn lên thành phố sống bà nghe con gái đi khám thai biết được thai là nam hai, hai vợ chồng bà mừng đến khóc. Thật sự niềm vui ngoài ý muốn, sau khi sinh Kiệt Kiệt hơn một năm thì dọn vào Vinh An đến nay đã hai năm, Kiệt Kiệt cũng hơn 3 tuổi, chỉ là không giống những trẻ con khác, nó biết nói rất sớm, tiếng đầu tiên không gọi mẹ, không gọi ba mà là chị. Hai chị em rất dính nhau phải nói Kiệt Kiệt dính tiểu Hân mới đúng, hai chị em hòa thuận làm mẹ như bà cũng vui mừng vô cùng.

Trong lúc mẹ Trịnh chìm trong suy tư, Gia Hân và Kiệt Kiệt đã dọn cơm lại trên bàn rồi xới cơm. Đợi làm xong thì chuông cửa vang lên, lần này thì biết là ai rồi. Tiếng chuông cũng làm mẹ Trịnh tỉnh lại từ trong suy nghĩ, nhìn con đã dọn xong cơm bà chạy ra mở cửa.

“Sao rồi sao rồi, mẹ con mọi người có làm sao không?. sao không gọi điện thoại cho anh chứ.” Cửa vừa mở ba Trịnh còn chưa bỏ giày ra đã vào cửi hỏi dồn dập, còn thờ lên thờ xuống nhìn là biết chạy nước rút về nhà rồi.

“Không sao không sao cả, xem mình kia làm gì mà chạy cho mệt như vậy chứ, mình cũng biết có tiểu Hân ở nhà thì làm sao em có sao được chứ mà lo.” Mẹ Trịnh nhìn chồng vị mình và con mà lo lắng cũng đau lòng cho chồng, dù vợ chồng già nhưng tình cảm không giảm bà cũng vui vẻ cảm thấy ngọt.

“Được rồi, anh quên mất, để anh vào xem các con.” Ba Trịnh ngượng ngùng nhìn vợ nói.

“Nhanh vào trong, còn chuẩn bị ăn cơm, các con dọn lên hết rồi, nhớ rửa tay trước nghe chưa.” Mẹ Trịnh cũng không làm khó chỉ dặn dò rồi lấy đồ và áo khoác đem đi cất.

“Ba về rồi đây.”

“Ba về, Kiệt Kiệt nhớ ba.”

Ba Trịnh vào tới cửa phòng bếp lớn tiếng nói chỉ thấy vừa dứt lời thì tiểu Kiệt Kiệt chạy ra ôm cổ mừng, còn Gia Hân thì đứng ở cửa nhìn hai người cười cười.

“Ha ha, không phải Kiệt Kiệt chỉ nhớ chị sao, giờ nhớ ba à hử.”

“Kiệt Kiệt ai cũng nhớ hết.”

“Được rồi nhanh đi rửa tay để ăn cơm, cơm lạnh ăn không ngon đâu.” Mẹ Trịnh đi ra thấy tình cảnh của ba ba con thì cười lên tiếng nói.

“Vâng thưa phu nhân... /Vâng thưa mẫu thân...”

Hai ba con nói xong nhìn nhau cười, rồi cả nhà kéo nhau đi ăn cơm. Chuyện cô cả xem như chưa xảy ra, cả nhà không quan tâm nữa phần mà thân nhiên vui vẻ như mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Sáng sớm thức dậy vào giờ học sinh, Gia Hân nhanh chóng rửa mặt đánh răng. Thay xong đồng phục thì bước qua phòng Kiệt Kiệt gọi Thăng nhóc dậy, trong nhà cũng chỉ có Gia Hân gọi được nhóc thôi.

Phòng Gia Hân và Kiệt Kiệt ở cạnh nhau, từ một năm trước cả nhà đã tách ra ngủ riêng mỗi người một phòng. Vào phòng Kiệt Kiệt thấy nhóc đang ngủ với tư thế hình chữ đại trên giường, Gia Hân cười nhìn, cô đứng ở trước giường khoanh tay lại rồi lên tiếng.

“Nhanh dậy đi, không muốn chị ra tay thì nhanh dậy rồi thay đồ vệ sinh cá nhân xong xuống nhà nhanh.”

Một câu của Gia Hân thế nhưng làm cho người trên giường tức tốc nám chăn qua một bên ngồi dậy, nhìn Gia Hân bằng ánh mắt u oán rồi hậm hực mà đi vào nhà vệ sinh.

Kiệt Kiệt còn muốn ngủ thêm nữa, nhưng không nghe lời chị thì còn khổ hơn là không nghe lời ba mẹ. Nó chỉ cần làm nũng thì ba mẹ lập tức đầu hàng chị thì không có khi còn bơ nó luôn. Làm chị giận thì khỏi nói nhiều làm gì, chờ bị cắt tiền xài, bị bắt làm công việc nhà còn không cho nó chơi đồ chơi trên máy game nữa chứ, nó không muốn đâu nha vậy đánh phải nghe theo, nó khóc không ra nước mắt luôn rồi, nhưng ai bảo nó vừa thích vừa sợ chị đầu này.

Gia Hân không biết Kiệt Kiệt nghĩ gì hay là oán gì, cho dù biết cũng không sao cô không quan tâm nhiều đến vậy.

Kiệt Kiệt tên đầy đủ là Trịnh Gia Kiệt, ở nhà thường gọi Kiệt Kiệt tên thân mật của nhóc. Nhóc này từ lúc sinh ra đã có điều lạ, trẻ con mới sinh điều khóc nhưng nhóc lại không, đến khi Gia Hân nhìn nhóc thì nhóc con này mới khóc, chỉ được Gia Hân ôm thì lại cười làm người lớn cảm nín trở mắt nhìn. Sau này ngoại trừ lúc nhóc bú sữa và ngủ ra thì điều là Gia Hân trông coi nhóc, có lúc không ở vì phải làm việc hay bắt ma quỷ hoặc đi học về muộn thì nhóc sẽ khóc lớn không ngừng không ai dỗ được phải đợi Gia Hân về thì mới im chuyên.

Kiệt Kiệt 3 tháng có thể đứng lên, 7 tháng có thể đi từ từ và bò thì rất nhanh, 9 tháng thì lên tiếng nói đầu tiên là gọi chị rồi mới gọi ba mẹ, làm hai người lớn bất đắc dĩ nhìn nhau không còn gì để nói. Một năm thì Kiệt Kiệt như đứa bé 3 tuổi vậy nói chuyện như sáo vậy, lúc này cũng không quần Gia Hân như trước chỉ là luôn treo ở miệng lời nói thôi. Bây giờ nhóc đã có thể giống như người lớn đến 70% luôn rồi dù chỉ hơn 3 tuổi, trí nhớ của nhóc có thể coi là nhìn qua là nhớ là thiên tài làm người vừa hâm mộ vừa tức giận, lại luôn giả ngốc vì Gia Hân nói là không thể làm quá lên nếu không sẽ có tai họa, lời này tuy là giả nhưng ai trong nhà cũng hiểu câu hoài bích có tội nên cho Kiệt Kiệt khi ở ngoài thì bình thường một chút, nhờ vậy mà sau này cứu được Kiệt Kiệt khỏi lần thập tử nhất sinh.

Lúc Kiệt Kiệt sắp sinh Gia Hân nằm mơ thấy Bạch Vô Thường tới tìm cô còn dẫn theo quỷ anh mà lúc trước đưa đi ở nhà cô tới, Gia Hân nghi hoặc muốn hỏi nhưng Bạch Vô Thường đã nói trước.

“Nhóc con gặp lại nhau rồi, lần này tới là đưa đứa bé này đi đầu thai. Sau này nó là em của ngươi hay chăm nó cho tốt nhé, ngươi và nó có duyên phận sau này có thể nó giúp đỡ cho ngươi vài chuyện cũng nên. Nó được sự chúc phúc của cả nhà ngươi và hi vọng của mẹ ngươi nên nó tới với nhà

ngươi, nó được bỏ tác dạy cho phật học sau này sẽ rất thông minh và tài giỏi hơn người thường. Ngươi hãy quản giáo nó, đừng để nó đi sai đường. Được rồi ta phải đi rồi, ta chỉ tới báo cho ngươi thôi nhớ làm theo đó, à mà cảm ơn số tiền người gửi cho ta nhé.”

Bạch Vô Thường nói xong thì biến mất, Gia Hân cũng tỉnh lại mở mắt ra trong đầu còn vang lên lời Bạch Vô Thường nói. Sau hai hôm mẹ Trịnh chuyển dạ, Gia Hân nhìn thấy đứa bé khi chào đời thì giật thót người thật sự là quý anh lúc trước, chỉ là hiện giờ trên người là hào quan của phật chứ không phải là oán khí trước đây.

Gia Hân ở dưới nhà đội Kiệt Kiệt xuống rồi cả hai cùng ăn sáng, ăn xong hai chị em cùng đi học Gia Hân đưa Kiệt Kiệt vào nhà trẻ xong thì đi đến trường.

Gia Hân vừa vào lớp thì thấy Tiết Huy Nhan đang cầm mấy lá bùa xếp qua xếp lại, không biết muốn xếp cái gì mà lại lay quay mãi chẳng xong.

Tiết Huy Nhan đang không biết làm sao xếp bùa, rõ ràng hôm qua sư phụ dạy hắn xếp được mà sao giờ lại không được là sao đây. Ngần đầu lên thấy Gia Hân đang đi vào thì nhanh tay đem lá bùa đang xếp dở tháo ra sau đó vuốt cho thẳng lá bùa lại mới cười cười nhìn Gia Hân.

Gia Hân đang đi về chỗ thấy hành động bày của hắn khoe miệng giật giật, thật không hiểu nổi ai lại nhận tên này làm đồ đệ vậy không biết, thật mất mặt giới thiên sư, đạo sư mà.

Đến chỗ ngồi vừa ngồi xuống đã thấy trước mặt thêm một xấp bùa tím, Gia Hân đầu đầy hất tuyền. Hắn vừa đẩy xấp bùa cho Gia Hân vừa bồi thêm một câu.

“Sư phụ hôm qua dạy anh xếp bùa Linh Hóa, trấn Thi của Huyết Thi và bùa trấn trạch, hôm qua anh làm được nhưng hôm nay quên hết rồi, giúp anh một lần nhé cùng là đồng đạo mà nha.”

Gia Hân thật hận không thể bóp chết cái tên này, sao cứ phiền cô vậy chứ đâu chỉ mình cô là đồng đạo của hắn đâu. Biết dù nói thế nào cũng vào đó, nên Gia Hân nhẫn mặt cầm bùa xếp, tay nhanh như gió trong một lát đã xếp xong xấp bùa gần 40 tờ trước mặt giao cho ôn thần kế bên.

“Cảm ơn nha, sau này đi bắt quỷ anh sẽ rù em đi chung cho vui.” Tiết Huy Nhan cười tươi, thật chân thành cảm ơn Gia Hân. Hắn biết là em ấy sẽ giúp mà, thật là dễ thương quá đi mất thôi, nhìn biểu cảm phong phú kia thật muốn chọc cho em ấy có thêm vài biểu cảm nữa quá. Gia Hân mà biết hắn nghĩ gì thì con đường truy thê của hắn phải kéo thêm một khoảng cách thật dài nữa mất, cũng may là cô không biết nên hắn đỡ được sự tra tấn bây giờ còn về sau thì không biết được.

“Làm ơn để ta yên đi, ngươi không biết là ngươi rất phiền sao. Vào học lo học đi, ba hoa với ta làm gì hả?.” Đầu Gia Hân rơi vài vạch đen, mắt phụng lườm nhìn Tiết Huy Nhan nói, nhưng đổi lại được câu làm cô đỡ khóc đỡ cười.

“Chỉ muốn gần em hơn thôi, ở đây có ai giống anh và em đâu chứ.” Hắn dùng biểu cảm vô tội nói, còn nháy nháy chớp chớp đôi mắt hồ ly.

“Sau này không phải chuyện quan trọng cảm tìm ta hiểu không?” Tức giận rậm rệ một câu, Gia Hân quay đầu đi không thèm nhìn hắn nữa. Chỉ là Gia Hân không thấy khi cô quay đi thì khuôn mặt Tiết Huy Nhan đã thay biểu cảm cả lo phát phờ trả lời Gia Hân xong thì nằm dài ra bàn ngủ.

“Hiểu rồi mà.”

Keng Keng Keng Keng

Chuông bắt đầu vào giờ học vang lên cả lớp ai về chỗ nấy bắt đầu học, ngoài cửa một cô giáo cầm giáo án trong tay bước vào lớp tươi cười nhìn cả lớp.

“Cả lớp đứng.” Lớp trưởng của lớp hô một tiếng cả lớp đứng lên chào cô giáo vừa vào lớp.

“Chào các em, hôm nay thầy Khánh có việc nên cô dạy thay tiết học này. Các em phối hợp với cô nhé, được không nào.” cô giáo đứng trước lớp nói lý do cô ở đây, còn không quên tạo thêm biểu cảm lấy lòng cả lớp, mà thật da số học sinh trong lớp đã bị hàng phục rồi.

“Dạ vâng ạ.”

“Các em ngồi xuống lấy sách ra chúng ta bắt đầu nào.”

Sau khi giới thiệu xong thì bắt đầu học, tiết học là toán bao gồm cả số học và hình học. Trong tiết học không khí rất vui vẻ, cô giáo này rất biết làm trò làm cho cả lớp tiếng cười không ngớt nghỉ.

Gia Hân nhìn thật sâu vào cô giáo mới, vừa nãy nếu cô nhìn không lầm thì trên người của cô giáo này có yêu khí, mặt dù chỉ là thoát ra một chút nhưng không thể nào qua mắt của Gia Hân được, cộng thêm cô giáo này lại dùng mị thuật mà lấy lòng học sinh thì cũng đủ để Gia Hân ra tay rồi chỉ là phải đợi.

Tiết Huy Nhan cũng cảm thấy được bất thường từ cô giáo này, quan sát thật kỹ thì thậm ra yêu khí trên người cô giáo, hắn nghi ngờ đây là một con cáo tu thành tinh còn sự dụng mị thuật rất nhuần nhuyễn. Hắn thoáng nhìn qua Gia Hân thấy cô cũng nhìn vào cô giáo trong mắt là ý chiến được che giấu sâu trong mắt, cảm thấy hắn và cô thật là quá sững đôi chuyện gì cũng hợp nhau thế không biết.

“Bài toán này là bài nâng cao, nếu em nào giải được sẽ cộng thêm điểm vào Giờ kiểm tra một tiết sắp tới.” Cô giáo mới ra một đề toán trên bảng sau đó là nhìn cả lớp một lượt nói, đưa ra phần thưởng cho các học sinh khi làm được rồi mới thúc giục cả lớp làm bài. “Nào em nào lên làm hãy dơ tay lên nào.”

Cả lớp lâm vào hoảng vì đây là câu hỏi cao quá, thật sự ai giải cũng là tự làm khổ mình thôi, cả lớp bàn luận rối rít.

— “Làm được không, khó quá tớ làm không ra.”

— “Tớ cũng vậy này, khó quá đi mất.”

— “Tớ thua ai lấy được điểm thì lấy đi a.”

— “Um... Không em nào lên sao, vậy cô chỉ danh nha xem em nào sẽ được điểm nào.” cô giáo mới làm khuôn mặt thất vọng rồi chậm chậm nói, cô giáo mới nhìn cả lớp rồi chỉ tay vào Gia Hân điểm danh được làm bài toán. — “Ừ, em ngồi cuối lớp góc bên trái lên làm bài này đi em.”

Lớp học lần nữa xôn xao, tuy nói nhỏ nhưng cả lớp đều bàn tán.

— “Là người mới đó.”

— “Kỳ này tui rồi.”

Gia Hân không nói lời nào đi lên đứng trước bảng nhìn bài toán trên bảng rồi cầm phấn viết, vừa viết vừa nghĩ muốn làm khó cô thì đợi kiếp sau đi, bài toán này là cấp đại học năm cuối mới có lại lấy ra đây làm bài tập dạy cuối cấp trung học thật không biết cô giáo này suy nghĩ gì nữa, dù là yêu hay người thì cô giáo này không đủ tư cách dạy học nữa rồi. Tay nhanh như gió viết xong cách giải và đáp án của bài toán trên, Gia Hân ngừng tay lại nhìn một lượt, ừ không hề sai, cô để phấn xuống rồi quay sang cô giáo nói.

— “Thưa cô, em làm xong rồi.”

Cô giáo giật mình trong mắt là không thể tin, sao có thể như vậy được chứ, bài toán này không thể nào với trình độ của học sinh ở giai đoạn này làm được cơ mà. Cô giáo nhìn lên bảng, cách giải cách trình bày hoàn toàn mới và ngắn gọn hơn rất nhiều, chỉ trong thời gian ngắn mà làm được thì không lẽ là thiên tài hay thần đồng đây. Không đâu phải gian lận mới làm được nhất định vậy, nhưng nếu nói ra thì ai cũng sẽ biết cô giáo mới này làm khó học sinh, chỉ là ai bảo trên người con nhỏ này có mùi khó ngửi làm gì chứ, hôm nay tạm tha nó vậy làm sau sẽ không may mắn vậy đâu.

— “Em làm tốt lắm, mời em về chỗ lần kiểm tra tới điểm của em sẽ được cộng thêm.”

— “Vâng thưa cô.”

Nhìn khuôn mặt biến hóa và thần thái trong mắt thì Gia Hân đã biết được suy nghĩ của cô giáo này rồi, Gia Hân không thèm để tâm vâng một tiếng quay về chỗ ngồi, hứng thú trong mắt Gia Hân không giảm mà tăng thêm, đây là con yêu thứ 3 mà cô gặp, có điều con yêu này rất thông minh hẳn là đã sống trên vài ngàn năm rồi cũng nên, một thử thách tuyệt vời và đầy thử thách đây. Gia Hân nhìn qua bên cạnh, người này lại xuất hồn nữa rồi không biết đi đâu, đợi khi nào về thì lại thương lượng xem hẳn đi cùng không nếu không cũng không sao, nếu hẳn không phải đồng đạo của cô còn lâu cô mới kêu hẳn.

————— ✕ o> ————
Tác giả tâm sự.

Tác giả: thế là biết Kiệt Kiệt là ai rồi nha để ta nhắc cho mọi người nhớ nhá, Kiệt Kiệt là quý anh lúc trước tới nhà Trịnh Gia Hân và nhập vào Trịnh Gia Hân đấy, sau khi xuất ra thì Gia Hân và Kiệt Kiệt lúc đó có ký kết một lời hứa mà không ai biết nên giờ quý anh thành Kiệt Kiệt để làm cho xong lời hứa của mình.

Tác giả: Thấy ra ta muốn tiểu Kiệt ra mắt trẻ một chút nhưng như vậy sẽ rối loạn trình tự mắt nên cho ra sớm, hazzz thật là khổ thân quá a:sweat:

Gia Hân: Cha còn nói cha khổ thân, khổ chỗ nào hà cha.

Tác giả: Chỗ nào cũng khổ.

Huy Nhan: Gọi mẹ vợ ra mới được cha vợ nói cha chỗ nào cũng khổ kia.

Gia Hân: Rất tốt ý kiến hay:clap:

Tác giả: 《 xách dép chạy lấy người.》

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Gia Hân trong trường trôi qua rất êm thấm, nhưng nhà ba mẹ của cô lại không như vậy. Hiện giờ trước nhà Gia Hân được cô cả Trịnh Gia Ngọc rất để ý đến mà âm ỉ ở cửa, hàng xóm điều ra xem là chuyện gì nhìn thấy chỉ biết lắc đầu thôi

“Cô dám cho em trai tôi đội nón cô có là người không hả?, em trai tôi làm cực khổ để tiền cho cô nuôi trai phải không?, cô còn không chịu thừa nhận tôi thấy rất rõ không lẽ là mắt tôi mù nhìn không phân biệt được sao chứ, cô là cái thứ không ra gì không biết liêm sỉ, cô đã có hai con tôi nghĩ là không phải của em tôi nữa đây.” Cô cả ngẩn mặt nhìn mẹ Trịnh khinh miệt mà nói, bà không tin lần này không làm cho em trai bỏ con đang bà này, đồ họ Trịnh là của họ Trịnh không có phần cho cô ta hưởng lợi.

“Sao chị nói ngang ngược thế hả, tôi đã nói không phải mà.” Mẹ Trịnh nhấn mặt nói với cô cả Trịnh, thường ngày cũng thôi hôm nay chị ta làm quá đáng rồi.

Thật ra hôm nay là ngày giao hàng của Gia Hân nhưng cô phải đi học liền kêu người ta đưa tới cho mẹ cô nhận giúp, ai biết người giao hàng là bà con bên nhà mẹ đẻ của mẹ Trịnh, thấy người quen đương nhiên là mừng rỡ rồi, mẹ Trịnh mới kêu người vào nhà ngồi chơi người ta thấy cũng là đồng hương còn là thân thích nên mới vào nghỉ trò chuyện một lát. Đúng lúc cô cả Trịnh Gia Ngọc muốn qua nhà kiểm chút gì đó mang về nhìn thấy làm ầm lên, cũng không nghe người ta nói gì cứ đinh ninh là mình đứng chửi bới lung tung cả buổi. Người đưa hàng thì còn nhiều việc không rảnh đối phó bà điên nên nói đi trước, còn lại mẹ Trịnh thì ở cửa hững hờ cô cả mắng chửi không ngưng miệng.

Mẹ Trịnh không biết làm sao, giải thích thì cô cả Trịnh Gia Ngọc không nghe, còn nói bà đang che giấu tội lỗi của mình. Mắt thấy càng lúc càng nhiều người tới xem làm mặt mẹ Trịnh đỏ bừng lên vì xấu hổ, còn cô cả Trịnh Gia Ngọc thì vui vẻ nhìn nhiều người tới càng mừng dữ tợn và lời lẽ còn ác hơn.

“Người đồ nát nát không biết kiểm chế, ban ngày người lại dám đưa trai về nhà làm xấu mặt họ Trịnh nhà ta, sao em trai ta lại không nhìn ra người xấu xa như vậy chứ, đồ đảng bà không biết liêm sỉ là gì, cô nhanh cút đi khỏi nhà của em trai tôi nhanh lên, nếu hôm nay tôi mà không bắt gặp thì coi cô còn long hành tới khi nào đồ không có gia giáo, nhà cô chỉ toàn giống cô thôi điều là đồ quyền rũ đảng ông không cũng mòì chài tiền làm tình nhân của người ta.....”

“Đù Rồi.”

Cô cả Trịnh nói hăng say thì bị cắt ngang, sừng sờ một chút khi nhìn thấy người đến thì xanh mặt tức giận.

Gia Hân đang học thì cảm thấy không yên lòng, cô lấy ra 3 đồng tiền cổ ra gieo quẻ, không nhìn thì thôi nhìn vào làm Gia Hân tái mặt, tức tốc chạy về nhà không quan tâm đang giờ học hay là gì hết. Gia Hân vừa đến cổng nhà thì đã nghe tiếng cô cả Trịnh chửi bới, càng nghe càng nhũn nhặn thật chặt, không chịu được cô lớn tiếng quát lên.

Tách dòng người đi vào trong bước tới bên mẹ Trịnh nhẹ nhàng vỗ lưng cho bà, thấy mẹ thả lỏng được rồi Gia Hân mắt lạnh nhìn cô cả Trịnh lên tiếng.

“Bà chửi đủ chưa hả?, Chuyện nhà người khác bà quan tâm được sao hả?, Người là tôi kêu tôi liên quan gì tới bà chứ hả?, Gia đình tôi khi nào chào đón bà, khi nào cho bà cái quyền lớn lối ở nhà tôi chứ?, Gia đình này do tôi cung cấp trở nên như vậy muốn tính kế cũng nhìn người đi, bà không thấy đi quá xa rồi không hả?.”

Gia Hân không hề nể mặt người trước mặt là cô của cô, huấn chi là cô không thừa nhận có người cô như thế. Từng câu một đánh xuống đánh cho Trịnh Gia Ngọc không kịp trở tay, bà chỉ được cái mạnh miệng chứ muốn bà đối đầu với khí thế của Gia Hân thì không thể nào làm được.

Cô cả Trịnh Gia Ngọc không cam lòng nhưng cũng không thể nói tiếp, bị khí thế Gia Hân chặn lại không nói được, cộng thêm bà không có bất tận tay mẹ của Gia Hân trộm nam nhân, bà biết không đấu lại Gia Hân chỉ phần hận nhìn chằm chằm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Gia Hân nhép miệng mỉa mai nhìn Trịnh Gia Ngọc, con cộp giấy muốn ra oai bị ép xuống làm sao để chịu được chứ. Gia Hân mặt kệ bà ta đứng như trời trồng, quay người đỡ mẹ Trịnh vào nhà.

Rằm

Trịnh Gia Ngọc đứng trước cửa tức giận xanh mặt, bà ta đâu có ngờ mình lại bị khí thế của con nhóc con trấn trụ chứ, bà ta ảo não mình thất bại, nhưng nhiều hơn là không cam lòng, bà ta cho rằng Trâu Tâm Tâm là ngoại tình thì chính là như vậy không sai, tức giận dậm chân đi về nhà mình, lòng nghĩ phải nói hết cho em trai làm em trai bỏ Trâu tâm tâm càng tốt, còn hai đứa oác con kia nữa bỏ đi luôn thì tốt gấp trăm lần.

Mọi người thấy không còn gì xem thì giải tán, người ở đây không giống như vùng quê, người ta chỉ nghe chứ không bàn luận nhà người khác, phải biết vào được Vĩnh An ở cũng không phải hạng người dễ chọc vào, họ chỉ về nhà che cười hoặc là hội họp thì mới lấy chủ đề giải trí thôi.

Gia Hân và mẹ Trịnh vào nhà, Gia Hân để mẹ ngồi tại phòng khách rồi đi lấy ly nước cho bà. Mẹ Trịnh từ nãy giờ luôn như người mất hồn vậy, bà thật không ngờ bà đã từng tuổi này mà còn phải đeo trên lưng tiếng dam đảng ngoại tình, dù là thật hay là giả thì bà làm sao chịu được huống chi còn con của ba chúng nó không lỗi lầm gì lại bị gắn mác con hoang, vậy còn chồng bà, ông sẽ như thế nào, tin bà hay là nghĩ như người nhà ông đây, bà phải làm sao đây, làm sao đây...

Gia Hân rót nước ra nhìn thấy mẹ như thế làm sao cô không biết mẹ nghĩ gì, trong mắt hiện lên bất đắc dĩ bước tới bên cạnh mẹ ôm lấy bà nhẹ giọng giải bày với bà.

“Mẹ à, mẹ phải tin ba và cả chúng con nữa, dù có thế nào thì chúng ta là người nhà không thể có chuyện bị chia cắt được. Mẹ hãy tự tin lên, con gái sẽ lấy lại trong sạch cho mẹ và làm họ phải trả giá cho những gì họ làm với gia đình ta, mẹ hãy tin con tin gia đình chúng ta.”

Trâu Tâm Tâm nghe con gái nói mà khua mắt trong lòng được giải, bà vừa khóc vừa cười ôm Gia Hân gật đầu. Phải bà có gia đình tin bà, con bà không bỏ rơi bà, chồng bà hiểu bà như vậy làm sao lại nghĩ ngờ được đây, nghĩ thông mọi chuyện Trâu Tâm Tâm thoải mái hơn nhiều bắt đầu làm việc nhà như mọi khi.

Gia Hân lên lầu vào phòng của mình sau khi nhìn mẹ bình thường trở lại, cô cần làm gì đó nếu không gia đình cô sẽ không yên ổn như trước nữa.

.....

Kính cong... Kính cong... Kính cong

Chuang cửa vang lên vài hồi, Trâu Tâm Tâm đang làm việc dở dang chạy ra mở cửa. Nhìn thấy người ngoài cửa làm Trâu Tâm Tâm giật mình, trong lòng vừa lo vừa sợ vừa vui đủ cảm xúc quần lay bà, cô gần bình tĩnh lại nói chuyện.

— “Sao hôm nay anh về sớm vậy, công việc không có gì à?”

Người ngoài cửa là ba Trịnh Trịnh Thanh Dương, ông nhìn thấy vợ ra mở cửa nhìn bà thêm vài lần, Trâu Tâm Tâm nghiêng người kéo cửa lớn hơn cho Trịnh Thanh Dương vào, ông vào nhà sau đó mới cười nói.

— “Ừm hôm nay chỗ làm không nhiều công việc nên được về sớm. Mà cũng không sớm lắm sắp tới giờ Kiệt Kiệt về rồi mà, hôm nay để anh nấu cơm đi em nghỉ ngơi nhà.”

Trâu Tâm Tâm bất ngờ nhìn Trịnh Thanh Dương, lúc đứng ngoài cửa thì mặt đen vừa vào đã thay mặt cười còn muốn nấu cơm, hôm nay gió đông bắc thổi sao, bà lúc đầu còn lo lắng ông biết chuyện lúc trưa nên quay về sớm, giờ xem ra là không phải rồi, ông ấy còn cười nói với bà thì không sao cả, còn nấu cơm chắc hôm nay ông ấy nóng đầu một bữa quá.

— “Bữa nay làm gì mà muốn nấu cơm, anh làm mệt rồi lên nghỉ đi, tiểu Hân nó cũng ở nhà hôm nay không biết sao về sớm nữa, hay anh lên hỏi con xem, lúc này em quên hỏi rồi.” Trâu Tâm Tâm nói rồi đi vào trong bếp.

— “Được anh lên xem con, bữa nay cứ để anh nấu cho ba mẹ con ăn, thư tay nghề của người lớn nhất gia đình xem nào.” Trịnh Thanh Dương vừa nói vừa đi theo, còn cường điệu hôm nay ông nhất định phải làm cơm cho bằng được.

— “Được được được, anh nhanh vào rửa mặt rửa tay đi rồi tính.” Trâu Tâm Tâm không thể làm khác đành đồng ý, sau đó thúc chồng nhanh tẩy rửa mặt và tay, rồi đi làm việc khác.

.....

Cóc.. Cóc... Cóc... Cóc...

Trịnh Thanh Dương đứng trước phòng con gái gõ cửa một lúc thì Gia Hân mở cửa mời ông vào. Vào phòng Trịnh Thanh Dương nhìn phòng một lượt gật đầu, con gái ông trang trí phòng rất trang nhã và thoải mái. Gia Hân để một ly trà xuống bàn, đây là thói quen của cô trước nay, chỉ cần người vào phòng để bàn công việc thì sẽ để ly trà ở trên bàn, còn bình thường là nước trái cây. Nhìn Trịnh Thanh Dương ngồi xuống Gia Hân mới lên tiếng.

— “Ba về lâu rồi à.”

— “Ừ, con nói chi tiết cho ba xem sao lại xảy ra chuyện này, lúc này nhìn mẹ con có lẽ không sao rồi, giờ thì ba muốn nghe đầu đuôi câu chuyện để còn tính nữa.”

Trịnh Thanh Dương cầm ly trà lên uống rồi mới nói chuyện, lúc ông nhận được điện thoại của con gái nói vợ ông mẹ đưa nhỏ sắp ngắt vì bị chị cả ông làm nhục trước mọi người ông đã nóng lòng đến công việc cũng làm không chuyên tâm, cấp trên thấy vậy nói ông chỉ cần làm hết phần trước mắt rồi về là được. Sau khi làm xong ông nhanh chóng về nhà xem chuyện gì đã xảy ra.

Về nhà thấy vợ ông bình thường làm việc như mọi ngày thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ông muốn gia đình vui vẻ nên đề xuất nấu cơm cho vợ ông không cần mệt mỏi mà làm cho trong lòng vợ ông yên tâm một chút. hiện giờ không có việc gì ông cấp thiết muốn biết tất cả sự thật trưa nay đã xảy ra

— “Ba, con không biết hết tất cả nhưng có thể ba sẽ suy ra được căn nguyên.”

Gia Hân chậm chậm kể lại cho Trịnh Thanh Dương nghe. Hôm trước cô có đặt một chiếc máy tính của công ty EO, hôm nay là ngày giao hàng mà cô lại không ở nhà, cô nhờ mẹ cô nhận hàng giúp cô khi về cô sẽ nộp lại công ty là cô nhận được. Ai ngờ người giao hàng lại là anh họ con của chú ba của mẹ, nhận ra người quen nên mẹ mời người ta vào nhà hỏi thăm gia đình, chỉ là trời xui đất khiến sao lại làm cho cô cả Trịnh Gia Ngọc gặp được hiểu lầm rồi lớn tiếng mắng chửi bới.

— “Chị ta thật quá đáng mà, con yên tâm ba sẽ lấy lại công bằng cho mẹ con. Ba thật không hiểu vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn phá gia đình ba như vậy.” Trịnh Thanh Dương nghe xong tức giận lớn tiếng nói.

Ông không ngờ chị ông lại như vậy, không phân biệt đúng sai đã nói khó nghe với vợ ông như thế. Ông không nghĩ ngờ Gia Hân nói dối, vì ông tin con gái ông khinh thường nói dối.

— “Con nói thì sợ ba không thích nghe, thật ra cả gia đình cô cả và chú út kể cả bà nội, hiện giờ họ điều ước gì con và mẹ điều biết mất để gia sản hiện

giờ họ được chia nhau.”

Gia Hân tiếp tục thêm một kích thích nữa, lần này cô muốn cho ba cô phải tuyệt đối mất đi tin tưởng với những nhà kia, cô không ngại cho ông nhận kích thích mạnh, chỉ có như vậy mới làm ông nghiêng về phía gia đình này gia đình của ông.

__ “Không thể nào...”

Trịnh Thanh Dương nghe xong hoàn hồn thốt lên, không dám tin tưởng những gì mình vừa nghe thấy. Ông không muốn tin, cũng không dám tin vào cái gọi là sự thật này.

__ “Ba, đó là sự thật, ba cũng thấy những năm nay họ đối xử thế nào với con và mẹ, ba không lẽ ba đợi con và mẹ rời khỏi ba ba mới nhận ra sao.”

Gia Hân nhìn ba cô mặt không dám tin bộ dáng, hết cách cô đành bồi thêm một đánh nữa nếu như ông không tỉnh thì coi như cô và mẹ phải chuẩn bị một con đường khác thôi, chỉ là ba cô cũng không làm cô thất vọng.

__ “Không thể, điều đó không bao giờ xảy ra, ba không cho phép có chuyện như vậy...” Miệng ông vẫn nói không thể, nhưng nhớ tới những gì đã trải qua thì không thể không tin được, đành cuối đầu thừa nhận và cam kết với con gái, ông chỉ hi vọng một ít vào con gái tin ông sẽ làm cho gia đình ngày càng hạnh phúc. __ “Được rồi con yên tâm ba sẽ không làm cho mẹ và các con thất vọng đâu.”

__ “Vâng con tin ba.”

Gia Hân nhìn ba nói lên 3 từ tin tưởng ba mình, cô vui mừng vì ba đã hiểu được. Còn Trịnh Thanh Dương thì ngẩn đầu nhìn con gái trong mắt là quyết tâm, ông không để gia đình này tang vớ được.

Hai ba con nói chuyện xong cũng gỡ được nỗi lo cho cả hai nên điều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Kính cong... Kính cong...

Trâu Tâm Tâm ở phòng khách xem tivi nghe chuông cửa vang lên, bà nhìn đồng hồ trên tường thì giật mình, 5h40p chiều giờ này con trai bà tan học lâu rồi mà bà quên mất. Vội vàng chạy ra mở cửa, Kiệt Kiệt đứng ngoài cửa kế bên chân cậu là cái ghế cao gần nửa người, cái này là Kiệt Kiệt nhà ta đem từ trường học về, lúc này cậu kê ghế đứng lên bấm chuông, chiều cao của Kiệt Kiệt tuy cao hơn các bạn cùng lứa nhưng với tay bấm chuông là chuyện xa vời với cậu, thấy cửa mở Kiệt Kiệt hớn hờ vội la lên rồi chạy vào trong.

__ “Con về rồi đây.”

__ “Ồi con trai mẹ về rồi à.” Trâu Tâm Tâm ngạc nhiên nói, con trai tự mình về nhà còn bấm được chuông cửa làm bà vừa lo sợ vừa vui. Lo là con trai còn nhỏ đi về một mình không biết dọc đường có gặp chuyện gì không, vui vì con bà trưởng thành thông minh biết tự lo cho mình.

__ “Con trai mau đem đồ của con vào phòng rồi ra phụ ba nhanh lên.” Trịnh Thanh Dương trong bếp lộ đầu ra nói.

Nhóc con về nhà không chào hỏi mà dám ôm vợ ta hả, ông đây là ba người đấy sao không thấy người vui như thế hờ, ta còn đang bận nấu ăn này không biết vào phụ ba người còn lo giỡn hớt. Trịnh Thanh Dương không thoải mái trong lòng muốn bắt con trai khai đao, nhưng ông quên là con trai ông cũng không phải người chịu thiệt nha.

Trịnh Gia Kiệt ủy khuất nhìn mẹ, mắt rưng rưng làm lòng Trâu Tâm Tâm mềm nhũn ra. Trâu Tâm Tâm nhăn mày ho khan hai tiếng rồi mới hướng vào bếp nói.

__ “Con mới về anh kêu nó làm gì a.”

__ “Anh hôm nay vào bếp đương nhiên con trai anh cũng phải vào chứ.” Trịnh Thanh Dương nghe tiếng vợ thì biết thằng quý tử lại làm nũng rồi vội vàng đi ra giải thích rồi trubg72 mắt con trai cảnh cáo nói. __ “Đừng không con trai.”

__ “Ba, nhưng mà ngày nào con không vào bếp hả ba.” Kiệt Kiệt gương mặt vô tội chớp chớp mắt nhìn Trịnh Thanh Dương. Đừng tưởng cậu nhỏ mà không biết nhá, hôm nay không phải 8/3 hay là lễ tết gì đâu đấy, cậu cũng không rảnh rồi không công cho ba cậu trúc giân lên người đâu.

__ “Được rồi, con mau vào cất đồ, hôm nay chị con ở nhà con mà không nghe lời thì... Hừ... Hừ...” Trịnh Thanh Dương thấy Kiệt Kiệt dầu muối không vào bèm đem con gái Trịnh Gia Hân ra dọa cậu, quả nhiên vừa nhắc tới con gái thì cái gì cũng xong.

_ “Dạ. ” Kiệt Kiệt vừa nghe chị có nhà biết không thể lười rồi đành yếu xìu mà về phòng.

.....

_ “Chị ơi.”

Kiệt Kiệt chạy lên lầu chưa về phòng mà chạy qua phòng Gia Hân, cửa phòng không khóa nên cậu đẩy vào vừa vào là la lớn lên.

_ “Ở đây này, hôm nay thế nào.” Gia Hân từ phòng tắm bước ra lên tiếng, cô vừa giặt đồ xong thì nghe nhóc gọi rồi. Gia Hân biết tính Kiệt Kiệt từ trước giờ, nếu là cô ở nhà thì việc đầu tiên cậu làm là tìm cô nên cô không khóa cửa để cậu vào, cô bận thì cậu ngồi chơi còn không thì đứng nhìn cô làm việc. Thói quen hỏi việc học của Kiệt Kiệt, Gia Hân biết trước đảm án nhưng vẫn hỏi để cậu càn cố gắng hơn nữa.

_ “Đương nhiên là tốt rồi, em của chị mà há.” Kiệt Kiệt không ngần ngại trả lời, hôm nay cậu còn được cô giáo khen tặng đầy nhà làm sao không tốt được chứ.

Nhìn khuôn mặt đắc ý của em trai Gia Hân lắc đầu cười cười, nhìn bộ dạng của Kiệt Kiệt như vậy mới giống một đứa con nít. Gia Hân lại gần tháo cặp của Kiệt Kiệt xuống mở ra kiểm tra, khi xong cô đưa lại cặp cho Kiệt Kiệt rồi chỉ chỉ đầu cậu nói.

_ “Nhóc con lanh chanh, đi vào phòng thay đồ rửa tay rồi ra phụ ba nấu cơm đi.”

_ “Vì sao a?.” Đầu nhỏ của Kiệt Kiệt nghiêng qua một bên, trong mắt đầy thất mắc và lên án.

_ “Vị hôm nay là ngày đang ông trong nhà làm việc” Gia Hân khoanh tay trước ngực nói.

Sao cô lại không hiểu cậu nghĩ gì chứ, nhưng cũng không thể để cho ba làm một mình được, trong nhà có hai nam nhân vậy thì hôm nay giao cho cả hai đi. Tự động bỏ qua ánh mắt của Kiệt Kiệt, Gia Hân hất cằm ra cửa ý bảo ra ngoài làm theo lời cô nói.

Kiệt Kiệt rũ đầu xuống đi về phòng mình, cậu là bé ngoan sẽ nghe lời, cậu phải làm việc cho chị và mẹ nghỉ ngơi, không phải còn ba sao đâu phải chỉ có cậu thôi đâu, suy nghĩ lấy tự an ủi mình kiệt kiệt dám một tiếng rồi chạy như bay về phòng.

_ “Được rồi.”

.....

7h40p hai ba con Trịnh gia đã nấu xong cơm canh dọn ra bàn, nhìn trên bàn một lược Trịnh Thanh Dương hải lòng gật đầu còn Kiệt Kiệt cau có mặt mày nhìn món ăn trên bàn không lên tiếng.

_ “Ăn cơm thôi” Trịnh Thanh Dương lớn tiếng gọi

_ “Hôm nay thử tay nghe hai ba con anh xem nào.” Trịnh Thanh Dương kéo ghế cho Trâu Tâm Tâm ngồi rồi nói.

Trên bàn ăn là 1 món rau xào, 1 món thịt kho, 1 món chả chiên và 1 canh cá. Nhìn rất bắt mắt làm người khác muốn ăn ngay, chỉ không biết mùi vị thế nào.

Kiệt Kiệt nhìn tươi cười khuôn mặt của ba mà khó chịu trong lòng, trong bếp thì luôn kêu cậu làm việc giờ thì xum xoe với mẹ thế nên cậu quyết định đánh tan khí thế của ba trả thù

_ “Ba à, không ngon có được phê bình không?.” Kiệt Kiệt hừ hừ nói, nói xong còn quay mặt đi.

_ “Cái thằng này, đây là hai ba con ta nấu con còn muốn phê bình hử.” Trịnh Thanh Dương tức giận nhìn con trai nói, tay đánh một cái vào đầu Kiệt Kiệt.

Ông rất muốn tống khứ thằng nhóc này đi cho rồi, luôn muốn chống đối ông là sao. Chỉ bảo nó làm việc nhiều chút thôi mà, ông là ba không nói được nó sao.

_ “Không cho đánh đầu con sẽ ngu mất đó.” Kiệt Kiệt ôm đầu la lên, chạy trốn sau lưng Gia Hân.

_ “Thôi nào cả nhà ăn cơm.” Gia Hân nhìn hai người lắc đầu nói, cô thật không biết sao hai ba con này lại khắc nhau thế không biết nữa, không phải nói ba con đồng tâm mẹ con đồng lòng sao.

Gia Hân vừa lên tiếng thì mọi người bắt đầu ngồi vào bàn, Kiệt Kiệt và Trịnh Thanh Dương trừng mắt với nhau rồi cả hai cùng vào ngồi.

_ “Em ăn cái này đi, món này bổ lắm” Trịnh Thanh Dương vừa vào bàn đã đem thức ăn gấp vào chén cho vợ, nịnh nọt nói lời ngọt ngào. _ “Cái này nữa.”

_ “A Hân... A Hân...”

Gia Hân và Kiệt Kiệt đồng thời ho khan vài tiếng, Trâu Tâm Tâm mặt đỏ bừng bừng chén lên ăn, Trịnh Thanh Dương ý thức được quá lỗi trước mặt con,

ngượng ngùng thúc giục ăn cơm.

__“ Ăn cơm, ăn cơm.”

Khúc nhạc đệm trôi qua êm ả, và đương nhiên người rửa chén sau khi ăn là Trịnh Thanh Dương rồi.

.....

Cóc Cóc Cóc Cóc...

Cạch.

__“ Mẹ tìm con có gì không?.” Gia Hân sắp ngủ thì tiếng gõ cửa vang lên, cô ngồi dậy mở cửa thấy Trâu Tâm Tâm đang ở trước cửa thì lên tiếng hỏi.

Trâu Tâm Tâm ngáp ngừng một chút, bước vào phòng Gia Hân đóng cửa lại rồi mới nói.

__“ À là hôm nay, người đưa hàng anh họ của mẹ, mẹ có nói cho con biết rồi đó. Chú ấy nhà có hai cô con gái làm trong ngành giải trí, một người là ca sĩ, một người là diễn viên. Chú ấy mấy hôm nay lo lắng cho hai cô con gái không biết thế nào mà một cô thì cứ nhốt mình trong phòng không ra ngoài, cứ ngồi ngu ngơ trong phòng không điểm xia tới ai. Cô còn lại thì buổi tối cứ đòi ra ngoài chơi mà không biết chơi cái gì, mỗi lần ra ngoài thì xinh đẹp gọn gàng còn khi về thì giống như ăn mỳ vậy. Chú ấy tìm thầy hay đi bác sĩ điều không có hiệu quả, hôm nay mẹ hỏi việc gia đình mới nghe chú ấy kể lại cho mẹ nghe, than thở muốn tìm cách cho hai cô con gái trở lại như xưa. Mẹ lỡ miệng nói chú ấy là mẹ biết người chữa khỏi được, con xem con giúp một chút có được không tiểu Hân.”

__“ Mẹ có hỏi hai người kia bị từ lúc nào không?.” Gia Hân trầm ngâm một lát rồi mới hỏi lại

__“ Có, là từ tuần trước.” Trâu Tâm Tâm vội vàng trả lời, bà còn nghĩ con gái không đồng ý đâu này, lúc nhìn con gái xa xăm mặt bà con lo con gái nói bà lỡ mồm đấy a.

__“ Không sao, mẹ nói với anh họ của mẹ là 2 ngày nữa con tới xem tình hình rồi mới giải quyết được.” Gia Hân mặt không biểu tình trả lời cho mẹ cô một hứa hẹn.

__“ Được, cảm ơn con tiểu Hân.” Trâu Tâm Tâm nhìn con gái nói, chỉ cần con gái giúp là được rồi.

__“ Không gì cả mẹ, mẹ nghỉ sớm đi tốt cho sức khỏe.”

__“ Được, con cũng nghỉ đi, mẹ về phòng đây, ngủ ngon con gái.”

__“ Ngủ ngon mẹ.”

Gia Hân đưa mẹ ra cửa phòng đợi mẹ cô về phòng rồi thì đóng cửa lại ngồi trên giường suy nghĩ, một lần suy nghĩ này của Gia Hân gần như là thức cả đêm.

.....

Hôm sau tại lớp học...

__“ Hôm qua vì sao bạn về giữa giờ, bạn có biết bạn làm lớp bị trừ điểm còn bị nghe mắng không.”

__“ Thật là không ra gì mà, hại chúng ta mà còn tính bơ vậy.”

Vừa vào lớp Gia Hân nhận được lời nói không xui tai rồi, cô nhìn cũng không nhìn mà vào chỗ ngồi của mình.

Nhóm của Kim Băng Băng thấy nhiều người bắt nạt một người không khỏi khó chịu, nhận được ánh mắt của Kim Băng Băng thì tiến lên nói giúp.

__“ Nè người ta có việc nên đi, liên quan gì tới bạn chứ, bạn nghe mắng à không phải hôm qua cô giáo nói để bạn ấy lên văn phòng hội học sinh nêu lý do sao, ở đâu mà bị mắng hả?.”

__“ Bạn... Bạn... Bạn...”

Gia Hân nhìn những người này là một nhóm hay tụ tập một chỗ để nói xấu người khác đây mà, Gia Hân không hiểu cô chưa đụng tới họ sao lại tìm tới cô phiền toái chứ. Gia Hân nhìn Kim Băng Băng cảm ơn, rồi cúi đầu lấy sách ra đọc tùy mấy người kia cãi nhau.

__“ Đừng cãi nhau, mấy bạn về chỗ đi.” Lớp trưởng đi tới ngăn cản mọi người cãi nhau sau đó quay ra Gia Hân nói __“ Còn bạn thì giờ ra chơi lên phòng hội học sinh làm tường trình hôm qua cúp tiết. ”

Lớp trưởng là một nam sinh có khí chất thanh nhã, trên mặt luôn là nụ cười nhẹ tên là Dương Khởi, Dương khởi có tiếng nói trong lớp rất được coi trọng trong lớp không ai cãi lại Dương Khởi.

Gia Hân sau khi nghe Dương Khải nói thì nhìn cậu gật đầu, Dương Khải cũng không nói gì nữa mà nói mọi người về chỗ

— “Được rồi mau giải tán chuẩn bị học.” Dương Khải vỗ tay, vài cái vang dội nói.

Mọi người về chỗ của mình trước khi đi có vài người còn liếc Gia Hân thật sát cảnh cáo, chỉ là cô cũng không an tĩnh được, người kế bên đột nhiên đưa qua một hộp sữa đậu bắp cô uống rồi nằm dài ra bàn bắt đầu nói chuyện giọng còn mang theo oán trách.

— “Sao hôm qua về sớm vậy, làm anh tỉnh lại tìm không thấy.”

— “Liên quan tới anh à, lo học đi tôi chỉ có chút chuyện riêng thôi.” Gia Hân cau mày nói, dù cô có hảo cảm với đồng đạo cũng không thích bị hỏi chuyện riêng của mình đâu.

— “Vậy thôi anh không hỏi nữa, anh có điều muốn hỏi em này.” Thấy Gia Hân nổi nóng hân ngồi thẳng dậy cười cười làm lạnh, hân chỉ hỏi thôi nếu biết không nên thì không hỏi rồi, hân không muốn cô bé con này giận đâu nha, đành kiếm đề tài khác nói vậy.

— “Chuyện gì.” Gia Hân nhìn nhìn Huy Nhan khó hiểu, hôm nay hân nói nhiều thế nhỉ, còn dễ nói chuyện hơn trước nữa, chỉ là Gia Hân tạm thời bỏ qua vấn đề này hứng thú với câu nói tiếp theo của Tiết Huy Nhan.

— “Anh muốn cùng em hợp tác để đối phó con cáo yêu tinh ở trường này được không?.” Hân nhìn nhìn Gia Hân nhỏ giọng nói.

— “Được thôi, tôi này đi hôm nay đúng ngày trăng tròn pháp lực của nó sẽ giảm một nửa.” Hai mắt Gia Hân tỏa sáng nhìn Tiết Huy Nhan, cô đang muốn nói chuyện này không ngờ hân thế nhưng cũng nghĩ đến thật không cần cô phí lời nữa rồi.

— “OK cứ vậy đi, anh sẽ chuẩn bị đồ.”

Thỏa mãn nhìn cô bé con này long lanh ánh mắt nhện mình, Tiết Huy Nhan tự xưng phong nhận nhiệm vụ vào mình.

— “Nhớ lấy nhiều trứng một chút đến, ta cho nó ăn.” Gia Hân khinh khách khí dặn dò.

— “Được.”

.....

23h tại sân sau trường...

Gia Hân tới trước bắt đầu vẽ khung cho trận pháp trận yêu, vừa vẽ xong thì Tiết Huy Nhan cũng tới, hai người cùng nhau bắt đầu tạo trận pháp thật thụ, dựa theo bản vẽ của Gia Hân đã tạo nên.

— “Mọi thứ đã xong, đây là 200 quả trứng non anh tìm chỉ được nhiều đây thôi.” Xong việc Tiết Huy Nhan đem đồ mà hân chuẩn bị theo yêu cầu của Gia Hân tới, cả một giỏ điều là trứng phân biệt trứng gà đỏ và trứng vịt trắng nói.

— “Vì sao là 100 gà và 100 vịt?.” Gia Hân nhìn trứng trong giỏ nhủ mảy nói, cô bảo chuẩn bị trứng nhưng không phải là đem tới hai loại trứng này, trứng gà có thể phá pháp thuật của cáo yêu nhưng trứng vịt là làm tăng lên tu vi của nó hai loại này khác nhau cùng dùng vào việc này có thể tự mình hại mình a, cô có nên tự thấy mình bê đã đập chân mình không đây.

Nhìn nhìn giỏ trứng đỏ trắng gà vịt cau mày, sư phụ nói trứng gà đỏ và vịt trắng có thể giúp trừ yêu mà, sao em ấy không hỏi vậy a, nhưng em ấy sẽ không vô duyên vô cớ mà nói thế, hay sư phụ chơi mình sao.

— “Thì em bảo đem trứng anh không biết trứng nào đánh phải lấy như vậy thôi.” Tiết Huy Nhan uể oải nói.

Gia Hân thất bại nhìn Tiết Huy Nhan, cô bó tay với hân luôn rồi, không biết hân có phải là thiên sư không nữa đây.

— “Anh không biết hai thứ này mà đem làm phép chung sẽ nguy hiểm sao?.” Gia Hân lắc lắc đầu nói.

— “Anh không biết mà, sư phụ nói cả ai có thể đối phó yêu tinh.” Tiết Huy Nhân giật mình nói, sư phụ không nói cho hân biết vấn đề này a, làm sao bây giờ phải làm sao, lỡ em ấy giận luôn thì hân làm sao đây, sư phụ ơi người hại chết con rồi, là thiên sư mà phạm lỗi này thì chết rồi.

— “Đây là cáo tinh, không phải cửu vĩ hồ ly đem như vậy thì cho nó ăn hay là mình ăn.” Gia Hân nghiêm mặt đem mẩu trót vấn đề nói ra.

— “Xin lỗi.”

— “Thôi đi mau giúp ta lựa ra, để lại trứng gà rồi xếp lên bàn, còn trứng vịt anh đem về luộc ăn đi.”

Gia Hân nghe hân xin lỗi cũng không để ý đến ngồi xuống lựa trứng vừa lựa vừa nói với hân. Hai người lựa nữa chừng thì nghe tiếng cười lớn vang lên trên không trung.

HA HA HA HA...HA HA.....

Chỉ thấy trên ngọn cây một bóng dáng màu đỏ đứng hướng mặt về phía mặt trăng, thân hình giống người, tay chân có vuốt sắt nhọn, phía sau thêm một cái đuôi lớn phe phẩy qua lại, nhờ ánh trăng sáng nên nhìn thấy khuôn mặt của nó, mắt dài gần tới tai, mũi cáo, miệng hơi nhọn, lỗ tai long lá đặc trưng của loài cáo.

Hôm nay là trăng tròn nó hút tinh hoa nhật nguyệt tu luyện lâu nay, thêm linh khí nam nhân, chỉ cần hôm nay hấp thu đủ số lượng thì nó có thể đứng đầu loài cáo cho dù tiên giới thiên cáo cũng không làm gì được nó rồi.

Đang vui sướng thì bỗng nhiên nó thấy choáng váng, trước mắt quay cuồng đau đớn tự dừng đánh úp lại cơ thể nó.

AAAaaaaaa.....

Hết lên một tiếng nó té xuống dưới, nhưng không may nó lại té ngay vào giữa trận pháp của Gia Hân và Tiết Huy Nhan bày ra. Lão đảo đứng dậy nhìn xung quanh không thấy ai, nó còn không biết tình trạng hiện giờ của mình lớn tiếng nói.

__“ Các ngươi là ai sao lại cản đường ta hả.”

Thật ra lúc nhìn thấy cáo yêu thì Gia Hân đã phóng ra Thông Linh Đồng Tử của mình vây chặt lấy nó, bùa pháp trong tay tung ra gần 10 lá đánh tới, vì Thông Linh Đồng Tử đã chặn lại giác quan của nó làm nó lúc đầu không thấy đau đớn, khi đánh pháp xong Gia Hân thu lại đồng tử nó mới bắt đầu thấy đau.

Gia Hân và Tiết Huy Nhan dùng bùa che mắt yêu trong trận pháp, nên khi nó rơi vào sẽ không thể nhìn thấy bên ngoài nhưng bên ngoài lại nhìn được bên trong.

__“ Thì ra con cáo đỏ.” Tiết Huy Nhan nhìn con cáo màu đỏ nói, loài cáo này còn được gọi là cáo lửa.

__“ Tu vi của nó không tầm thường hãy cẩn thận.” Gia Hân nhìn trận pháp nhắc nhở một câu.

Gia Hân nhìn ra được cô đã đánh giá thấp nó, tu vi của nó cao hơn cô tưởng rất nhiều nếu không cẩn thận hôm nay có thể sẽ thất bại còn tổn hại người.

__“ Các ngươi dám chặn lại đường của ta, mau trách ra ta không muốn hại con người.” Cáo đỏ phóng thích ta lực lượng của mình để thoát khỏi nơi không nhìn thấy gì này, nhưng dù thế nào cũng không được, nó lên tiếng cảnh cáo cùng ý muốn hòa giải, nó biết nó gặp phải đối thủ mạnh nhưng nó không thừa nhận nó đánh không lại người ta, nó chỉ trách người nọ quá gian xảo lại bày trận nhốt nó.

Trận pháp này bao gồm tập trung 10 nguyên tố tự nhiên trong trời đất, lại thêm Ngọc Hoàng Đại Đế trấn thủ cửa Nam, Thái Ất Trần Nhân trấn giữ của Bắc, Phán Quan trấn thủ cửa Đông, trận pháp mạnh nhất phải của thiên sư hiện nay, nó muốn thoát ra là mơ mộng hảo huyền, nhưng yếu điểm là hiện giờ Gia Hân pháp thuật không đủ nếu duy trì chưa tới sáng thì cạn kiệt sức lực cô muốn mau mau giải quyết nó.

__“ Ngươi hút tinh hoa nhật nguyệt để tu luyện ta không nói, nhưng ngươi đã hút linh khí của con người để lấy tuổi thọ thì không thể bỏ qua, ngươi còn gì để nói ngươi không hại người.” Gia Hân lên tiếng trả lời nó còn cho thêm vài lá bùa đốt vào trong trận, sau đó giải trừ bùa che mắt để cho nó nhìn thấy bên ngoài, vì như vậy trận pháp mới kích phát chế độ mạnh nhất.

__“ Ta không giết chúng thì làm sao ta làm sai chứ, hừ nhìn hai người các ngươi cũng không lạ lắm.” Cáo đỏ còn không biết gì nguy hiểm, nó xầm thấy nó không có giết người thì không sai, tự dung nhìn thấy hai người trước mắt tuy hơi sùng sốt chút nhưng nhìn kỹ lại thì thấy quen nó không ngần ngại hỏi.

Gia Hân và Tiết Huy Nhan buồn cười nhìn nó, hiện giờ nó còn quan tâm cái này nên nói nó là ngây thơ không biết gì hay là ngu ngốc đây.

__“ Để ta nói cho, bọn ta là học sinh lớp ngươi dạy hai hôm nay đó” Tiết Huy Nhan nhép, miệng nói cho nó biết.

__“ Là hai ngươi, hừ oác con không lượng sức mình.” nó khinh thường nói

Khi nghe được là học sinh trường này ý nghĩ đầu tiên là nhai ranh uống sữa chưa sạch làm sao bắt nó được chứ, sau câu nói này nó phải hối hận vì Gia Hân và tiết Huy Nhan cũng không cho nó cơ hội nói nào nữa.

__“ Thử thì sẽ biết.”

__“ Long Kiếm.. Lên” - “Phụng Kiếm.. Lên”

Gia Hân và Tiết Huy Nhan cùng lấy kiếm ra một lúc té kiếm rồi phát lệnh, hai thanh kiếm quán lấy nhau một vòng rồi bay thẳng vào trận pháp một thanh nhắm ngay mi tâm, một thanh nhắm vào giữa ngực.

Khi xuất ra hai thanh kiếm cả Gia Hân và Tiết Huy Nhan điều giật mình nhìn nhau, trong nháy mắt lại đè nén lại ý nghĩ hỏi cho rõ vì lúc này không thích hợp, hai người chăm chú nhìn vào kiếm đang đi trong tay bùa chú không chậm trễ phóng tới trên thân kiếm, tăng thêm uy lực.

__“ Nghĩ muốn diệt ta, không có cửa đâu.”

Nó nhìn hai thanh kiếm khinh thường, phóng thích ra pháp thuật của bản thân, nó được gọi là cáo lửa cũng không sai vì trong người nó lửa như là một phần cơ thể nó có thể phóng thích lửa theo ý muốn hướng chỉ tu vi của nó rất cao, lửa cũng lợi hại theo.

Một đầu lửa cháy, một đầu thêp bùa chú, bắt phân thắng bại. nhưng trong nháy mắt hai thanh kiếm hợp lại thành một trong lửa đỏ uy lực tăng lên rất nhiều vượt qua lửa đâm thẳng vào giữa ngực của cáo yêu khiến nó trọng thương hét lên ngã xuống đất nằm

AAaaaaa.....

__“Không thể nào... làm sao có thể...” Cáo yêu mắt không thể tin nhìn thanh kiếm cắm vào ngực mình nói.

Khó tin không phải là một mình nó còn có hai người chủ của hai thanh kiếm này cũng kinh hãi nhìn, hai thanh kiếm theo sức nóng của lửa tan chảy hòa làm một trong nháy mắt khí trắng mạnh mẽ phóng thích ra ngoài. Tuy là kinh hãi nhưng vẫn đề cần giải quyết bây giờ là cáo yêu nên hai người cùng hợp lực đẩy mạnh cho kiếm bay về phía trước đến khi kiếm đâm vào cáo yêu mới giật mình nhìn nhau, cả hai đều thất sắc vì sao sức mạnh lại lớn như vậy phá tan trong nháy mắt.

__“Hôm nay ta cho ngươi biết oặc con thì lợi hại như thế nào.” Tiết Huy Nhan nhìn thanh kiếm còn phát sáng kia vui vẻ chỉ vào cáo đỏ nói.

Tuy là hai người hiện giờ lòng khó chịu ngửa ngáy nhưng dần xuống nhanh giải quyết cái rắc rối này đã.

Cáo yêu tức giận không ngờ hai người nó khinh thường lại như vậy tổn thương nó, không thể như thế được dù thua ta cũng bắt các ngươi chôn cùng.

__“Thắng ta không dễ thế đâu.” nó hướng mặt về mặt trắng mà hú lên. __“Hú... u...u... Hú... u... u...”

Gia Hân và Tiết Huy Nhan biến sắc, nó đây là muốn đồng vu quy tận cùng bọn họ sao, nó muốn họ làm dẽm lưng.

__“Nguy rồi nó đang tế tu vi của mình.” Tiết Huy Nhan khẩn cấp nó.

Gia Hân cũng biết một khi yêu tinh tế tu vi của mình thì trời đất đảo lộn sấm chớp nổi lên phá tan cả một vùng, nếu để nó thành công thì cả ngôi trường này cũng thành tro chứ nói gì hai người bọn họ đây, Gia Hân quay suy nghĩ vài giây lại đưa ra quyết định.

__“Năm trứng gà vào nó, hộ pháp cho ta.” Gia Hân đưa trứng gà vào tay Tiết Huy Nhan nói, nói xong cô đi tới đối diện cáo đỏ hai tay bắt khẩu quyết.

__“Được.” Nhìn Gia Hân như vậy hân thấy hân thật vô dụng trước cô, đồng ý hộ pháp cho cô trong lòng thầm nghĩ nếu như cô vẫn chưa pháp quyết xong thì hân sẽ dùng máu của hân để tế thiên mà giết chết con cáo yêu này.

__“Tam Thanh hiệu lệnh tróc quỷ hàng yêu, xuất nhập âm ti, lên gặp thượng đế, mượn uy thái ất, chân hỏa tam muội, kinh côn phạt đà, diệt yêu hàng ma..... Xuất Lệnh Hỏa.”

Hiệu lệnh vừa phát ra khỏi miệng Gia Hân trận pháp bắt đầu xoay chuyển nhanh, các vị trấn giữ cửa Đông Nam Tây Bắc đồng loạt ra tay đánh về phía cáo Yêu.

AAAAaaaaa.....

Cáo hết tế tu vi chưa thành công bị đánh hiện về nguyên hình cáo, nó cố chạy thoát nhưng lại đụng phải các công kích của nguyên tố linh khí trời đất bị đánh tới chết và xác hóa thành bụi trắng chỉ lộ ra một viên ngọc màu đỏ lớn bằng nắm tay trẻ em.

Phụt... Gia Hân nhìn cáo yêu chết nhện không được phun ra một ngụm máu, pháp quyết mạnh nhất mao sơn khởi động toàn bộ trận pháp cùng lúc làm cô bị tổn thương và mất đi 3 năm tuổi thọ. Sự phụ từng nói pháp quyết này chỉ cô mới sử dụng được cũng căn dặn không phải hết cách không được sử dụng nó, mỗi lần sử dụng là phải lấy thân mà giữ pháp còn phải lấy thọ tại vị, cô hầu như không dụng tới mà đây là lần đầu sử dụng pháp quyết này.

__“Em có sao không, thế nào rồi.” Thấy Gia Hân phun ra máu Tiết Huy Nhân lo lắng đỡ cô ngồi qua một bên hỏi thăm

__“Không sao, thương tổn không đáng ngại, mau lấy ngọc trong người nó lại đây.” Gia Hân trấn an hân rồi bảo hân đem ngọc của cáo yêu lại cho cô.

Tiết Huy Nhan không nói tiếng nào đi tới lấy ngọc thuận tay cầm thanh kiếm mang theo tới chỗ Gia Hân.

__“Khoan đã, em không thể làm phép nữa để anh tới đi.” Hân đưa ngọc tới trước mặt cô, thấy cô muốn lấy lại nắm chắc nói.

__“Được, dùng nó trả lại linh khí cho người bị mất sau đó đập nát nó đem bột phần rải quanh trường giải trừ mị thuật.” Gia Hân nghĩ nghĩ quả thật không đủ sức làm phép nên đáp ứng hân, cô nói cho hân biết cần làm gì rồi dựa vào thân cây.

__“Anh hiểu rồi, em ngồi nghỉ đi, anh làm ngay đây.” Tiết Huy Nhan xăm ngọc dặn dò Gia Hân nghỉ ngơi còn hân thì đi làm phép.

Mọi truyện xong hết hai người thu xếp chuyển bị về, tới khi ra về mới khó xử, hai thanh kiếm hợp một bây giờ chính là một cây kiếm biết ai giữ kiếm, kiếm thuộc về người nào. Sau khi quyết định kiếm do Gia Hân giữ sau này đi làm gì cả hai sẽ cùng đi, Quyết định này là của Tiết Huy Nhan hân không cho cô phản đối mà đi nhanh về phía trước, Gia Hân nhìn kiếm trong tay bắt đầu đi lác đầu nhận rồi cũng bước nhanh ra về.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Gia Hân về nhà trước tiên là đi nhanh về phòng tẩy rửa bản thân, cô không muốn người nhà nhìn thấy cô chật vật trở về nên lần nào cũng chọn đêm để làm việc, một là thuận tiện hai là khỏi lo bị nói ra nói vào, nếu là ban ngày thì cô ra chỗ nào đó rồi đợi đêm mới về.

Hôm nay thật không may cho Gia Hân, Kiệt Kiệt buổi tối đi ra ngoài kiểm đồ ăn đêm do cậu học bài quên thời gian, vừa xuống tới bếp thì thấy bóng đen đi nhanh vào nhà lên lầu, Kiệt Kiệt nhìn thấy bóng người vào phòng chị cậu, cậu thiếu chút nữa la lên nhưng nhìn hình dáng giống chị nên câu chậm rãi đi lên lầu, cửa phòng vừa đóng lại cậu lập tức đi tới mở khi chưa kịp khóa chốt.

—“Chị.” Nhìn người trong phòng là Gia Hân thì Kiệt Kiệt rha3 tâm, nhưng thấy chị như là vừa đánh nhau xong miệng còn dính máu làm cậu hốt hoảng vừa định nói gì thì bị Gia Hân bịt miệng lại.

—“Um... Um... Um.....”

—“Im lặng tí đi.”

—“Um... Um... Um... Um.....”

—“Em muốn ba mẹ thức dậy nhìn chị thế này sao hả?.”

Gia Hân nhìn thấy Kiệt Kiệt thì bất ngờ sau đó thì sợ cậu la lên, nhanh chóng đi tới bịt miệng cậu lại không cho cậu nói rồi cảnh cáo cậu, thấy Kiệt Kiệt im lại cô từ từ thả tay ra.

—“Chị muốn giết em hả?. Bịt luôn mũi sao em thở được a.” Kiệt Kiệt được thả thở hỗn hển nói, lúc này thấy là ngạt chết cậu, tính ra cậu không phải muốn la lên mà là cậu muốn hỏi vì sao chị lại như vậy, ai ngờ chị vị phòng ngủ mà ra ra tay trước làm cậu hết hồn.

—“OK, chị xin lỗi được chưa, mai chị bồi thường con chip mới mua của chị được chứ nhóc.” Gia Hân bắt đầu dụ dỗ nhóc con này.

—“Em không đầu lại chị em thua, nhưng phải cho em biết chị như thế này là thế nào mới được?.”

Kiệt Kiệt không chịu thua kém, nó muốn biết nguyên nhân, cũng như công việc của chị có nguy hiểm gì không a.

—“Thôi được chị kể, nhưng nghe xong thì về phòng ngay chị chị.”

—“Em biết rồi a”

Gia Hân không còn cách nào khác đành phải kể lại cho Kiệt Kiệt nghe một lần, cô biết nếu không nói hôm nay sẽ không yên thân với cậu đâu.

.....

Cùng lúc đó tại một ngôi nhà gỗ trong rừng Tiết Huy Nhan mang theo một bụng nghi hoặc mà đi nhanh vào bên trong. Trong nhà vắng vẻ không một bóng người, Tiết Huy Nhan nóng nảy lớn tiếng gọi

—“Sư Phụ người mau ra đây a.” Thấy gọi to không hiệu quả ánh mắt hắn lè lên bắt đầu ngồi trên ghế để đồ mua được lên bàn chậm rãi nói. —“Sư phụ người không ra thì coi như rượu và thịt này con đem đi vậy.”

Vừa nói xong thì bóng người vọt vào từ cửa, may mà hắn tránh kịp nếu không phải là ngồi dưới đất rồi.

Khi nhìn được, chỉ thấy một lão già râu tóc trắng xóa ngồi ngay tại ghế lúc này hắn ngồi tay vừa xé đùi gà miệng vừa nói.

—“Thằng nhóc thối tha, muốn sư phụ đánh mông người không, mau đem cả rượu ra cho ta nhanh lên.”

—“Sư phụ người thật là con sâu rượu đó.” Hắn lắc đầu nói, vừa nói vừa lấy hai bình rượu để lên bàn rồi ngồi đối diện sư phụ hắn.

—“Ta là sư phụ người người dám nói thế hả.” Thẹn quá hóa giận ông lão ném cái xương gà ra ngoài mắng lên vì bị nói trúng tim đen của lão.

Cũng không thể trách ông được, nếu không có rượu ông không thể say mà không thể say ông sẽ không thể quên được chuyện năm đó ông làm ra cho huynh ấy.

—“Sự thật không chối cãi được mà.” bữu môi một cái, hắn tiếp tục nói.

Thấy không biết sư phụ làm sao làm được thiên sư nữa, thật phải gọi là lão sâu rượu mới đúng nha. Nhớ tới chuyện cần nói, hắn nghiêm túc lại nhìn thẳng sư phụ hắn lên tiếng.

— “ Sư phụ con có chuyện hỏi người đây.”

— “ Chuyện gì nói đi.” Nhìn thẳng nhóc trước mắt bộ dạng nghiêm túc làm ông cũng không thể nào đùa được trầm giọng lại kêu đệ tử của mình nói cho ông nghe.

— “ Con từng kể cho sư phụ nghe một cô bé đồng đạo như con ở trường sư phụ còn nhớ a.”

— “ Thế nào thích con bé đó rồi hử.”

Hắn vừa nói thì ông lão đâm cho một câu làm hắn hắc tuyến đầy đầu rồi, sư phụ a người không thể nghĩ chuyện khác được hả. Ông lão cười cười đất ý nhìn thẳng nhóc đệ tử thay đổi sắc mặt.

— “ Sư phụ đó không phải chuyện chính, mà là thanh kiếm Long Thanh Kiếm không còn a.” Hắn tức giận giọng cũng lớn hơn.

Chỉ là khi nghe xong ông lão cười cười, sau đó mới nắm được mấu chốt của câu nói ông mới gần như hết lên.

— “ Con nói cái gì?.”

Tiết Huy Nhan hết nói nổi với ông ấy, sau lại chậm rãi nói hết chuyện hôm nay cho ông lão nghe.

.....

Sau khi Gia Hân kể xong cho Kiệt Kiệt nghe thì cậu thất thần, cậu không ngờ chuyện như vậy thật quá nguy hiểm, rồi còn những gì trước kia chị phải làm sao a, vì sao chị lại gánh chịu một mình hết thảy như vậy.

— “ Kiệt Kiệt em nhớ chị làm việc là theo đạo chị học, chị là thiên sư trách nhiệm phải bắt quý hàng ma em hiểu không?.” Nhìn ra Kiệt Kiệt suy nghĩ Gia Hân nắm lấy vai cậu nghiêm túc nói

— “ Em hiểu, nhưng mà chị bị thương. Chị, sau này Kiệt Kiệt lớn chị cho Kiệt Kiệt theo nha.” Kiệt Kiệt gần như bất lực sau đó như quyết định gì nhìn Gia Hân nói.

— “ Kiệt Kiệt hiện giờ điều mà em cần làm là học và chơi, để cho ba mẹ không phải buồn phiền, nếu sau này chị thấy được sẽ đưa em theo.”

Gia Hân không thể nói gì nữa vì cô nếu nói thêm nữa sẽ làm Kiệt Kiệt suy nghĩ tới phương án cực đoan đành đồng ý sau này lớn sẽ dẫn cậu theo cùng.

— “ Kiệt Kiệt hiểu.”

— “ Còn bây giờ em mau về phòng ngủ sáng mai còn đến trường.”

— “ Vâng ạ.”

— “ Ngoan.”

Thấy Kiệt Kiệt hiểu được ý của mình Gia Hân dặn dò đôi câu rồi để cậu về phòng ngủ, còn cô thì cũng tẩy rửa rồi nghỉ ngơi.

.....

— “ Con là nói hai thanh kiếm hợp làm một.” Sau khi nghe xong chuyện Tiết Huy Nhan kể thì ông lão đờ người nói lên được một câu.

— “ Dạ, sư phụ.” Hắn mờ mịch trả lời

— “ Thanh kiếm khác kia tên gì?.”

— “ Phụng Hòa Kiếm.”

Nghe tên kiếm ông lão đứng bật dậy làm hắn hết hồn, từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ hắn phản ứng lớn đến vậy.

Long Thanh Kiếm, Phụng Hòa Kiếm trong đầu ông lão điều là tên của hai thanh kiếm này, là huynh ấy phải không, là huynh ấy tới sao, huynh ấy xuống núi rồi sao, huynh ấy đến làm gì đây tới tìm bắt ông sao, không không thể nào, người dùng kiếm là một bé gái, không lẽ huynh ấy nhận nữ đệ tử, chắc là như vậy rồi không khác được chắc là như vậy.

— “ Sau này con phải theo cô bé kia không được tách ra, con nhớ không được để mất con bé đó nghe không.” từ trong suy nghĩ tỉnh lại ông lão nghiêm túc nhìn Tiết Huy Nhan nói.

nếu thật là đệ tử huynh ấy chắc chắn sẽ biết huynh ấy ở đâu chỉ cần theo con bé sẽ gặp lại huynh ấy, huynh ấy từng nói Long Phụng Kiếm một khi hợp thể sẽ là ngày chấn hưng mao sơn.

— “ Dạ, nhưng mà sư phụ.....” Tiết Huy Nhan thất mất muốn hỏi nhưng bị cắt ngang.

— “Đừng hỏi ta nguyên do, sau này con sẽ hiểu.”

lấy lại thái độ cả lạ phát phor ông lão nói nhẹ nhàng với hân. Chỉ là câu tiếp theo của Tiết Huy Nhan làm ông lão phải dựng tóc gáy.

— “Dạ, còn một chuyện con muốn hỏi, sư phụ con có nói với người là con đi bắt cáo yêu, hỏi người cách trừ nó người lại chỉ sai cho con ha.” Tiết Huy Nhan nhớ tới mình bị lừa lập tức hỏi.

— “A, buồn ngủ quá, buồn ngủ quá ta đi ngủ đây, tạm biệt.”

Ông lão lập tức giả đồ hồ đồ nói rồi chạy biến, Hân nhìn thấy thì tức giận hét lên.

— “SƯ PHỤ...u.u.....”

.....

Gia Hân trị thương một ngày tại nhà, may mà cô học được cách từ sư phụ nếu không thì khó mà nói a. Gia Hân nhìn ngày cuối tuần hôm nay lác đác, cô phải đi làm nữa rồi đến ngày hứa hẹn với mẹ cô không thể bỏ lỡ được àiiii.

Như thường lệ cả nhà ăn sáng xong thì ai làm việc nấy, Trâu Tâm Tâm thường thường liếc nhìn Gia Hân làm cho Gia Hân phải rùng mình một cái bất đắc dĩ nói.

— “Mẹ à con biết mẹ sốt ruột nhưng hiện giờ là buổi sáng nha, chúng ta phải đợi chiều mới có thể đi được a.”

Trâu Tâm Tâm cười trừ với Gia Hân ngượng ngừng cuối đầu làm tiếp công việc. Trâu Tâm Tâm nhận hàng về làm tay ở nhà, bà không thích ra ngoài nhiều với lại nếu bà đi làm trong nhà không còn ai thì com nước ai lo đây, Trâu Tâm Tâm không muốn cả nhà ăn com tiệm, cũng không muốn ở không không làm gì nên dù kiếm ít tiền chút cũng muốn ở nhà làm.

Lay hoay qua lại thì tới 4h30 hai mẹ con bắt đầu chuẩn bị lên đường, và đương nhiên com nước điều nấu xong mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hai mẹ con Gia Hân đi xe khoả hơn 1 tiếng là tới nơi, nhìn nơi này Gia Hân nhủ mày lại thật chặt.

Khu mà anh họ của Trâu Tâm Tâm ở nơi rất cao cấp, phải nói là nơi dành cho người giàu có trong thành phố này. Nơi này gọi là Khánh Tung ngụ ý là người ở đây nhiều tiền nhiều của để tung ra hàng tỉ đồng trong một lúc.

Anh họ mẹ cô khi nào giàu như vậy đây, Gia Hân nhớ kiếp trước cho đến lúc cô chết cũng không thấy người nhà của mẹ cô tới một người xuất hiện, lúc nghe mẹ nói có anh họ thì Gia Hân giật mình trong nháy mắt, lúc trước không thấy một ai hiện giờ nghe mẹ nói có nhà ngoại cô cũng không biết là thế nào nữa.

Tới trước cửa lớn Trâu Tâm Tâm bấm chuông cửa rồi đứng ngay cái hộp hình vuông bên hông.

Kính Cong...Kính Cong...Kính Cong...

Tĩnh.

— “Xin chào, nhà Lý Sáng xin hỏi tìm ai vậy?”

— “Chúng tôi tìm Lý Sáng.”

— “Xin đợi một chút.”

10p sau...

Rèm Két.....

Gia Hân và mẹ Trịnh bước vào trong, đầu tiên là bãi sân rộng trồng hoa cỏ và cây lớn. bước đi trên đường đá vào nhà chính, ngôi nhà hai tầng lầu được xây theo phong cách châu âu. vừa tới cửa đã thấy một trung niên khoản 50 tuổi bước ra đón, theo sau là một phụ nhân trang điểm đậm bước ra.

“Muội đến rồi à.” người trung niên hướng về Trâu Tâm Tâm cười chào hỏi, còn phụ nhân kia thì hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu vào nhà. Nhìn là biết người trung niên này chính là Lý Sáng còn người kia là vợ ông ta.

“Xin lỗi, muội cũng biết tính của bà ấy là vậy muội đừng trách móc làm gì nhá.” Lý Sáng ngượng ngùng xin lỗi.

“Không sao, không sao mà, muội nhìn quen rồi không gì cả.” Trâu Tâm Tâm hơi mất tự nhiên trả lời, bà biết chị ta không thích bà vì khinh thường nhà bà nghèo khó, bà nhẫn nhục nhiều lần chỉ riêng lần này bà thật sự là chút nữa không nhịn được rồi, nếu anh họ không lên tiếng thì có thể bà làm ra hành động không nên mất. Trâu Tâm Tâm quay sang Gia Hân giới thiệu. “Đây là con gái muội Trịnh Gia Hân.”

“Chào cháu, bây giờ lớn quá đi mất.” Lý Sáng nhìn Gia Hân cười thân thiện chào hỏi.

“Chào bác, cháu có nghe mẹ nói về bác, bác Lý Sáng rất tài giỏi ạ.” Gia Hân khách sáo đáp lại Lý Sáng, tất cả điều là kiểu khách sáo với khách chứ không giống nói chuyện với người nhà.

“Mẹ cháu quá khen thôi” Lý Sáng ngượng ngùng nói.

Ông không ngờ cô cháu gái này nhìn như vậy nhưng rất khó đối phó, lúc này vợ ông làm thế có lẽ chạm đến chỗ cô bé này rồi.

Trâu Tâm Tâm thấy con gái như vậy cũng không nói gì, bà cho rằng lần đầu gặp mặt khó tránh khỏi xa là một chút từ từ sẽ quen thôi.

Gia Hân nhìn ra được vợ của ông bác này vẫn còn đứng ở mép cửa rình nghe họ nói chuyện, khi nghe thấy cô trả lời xong thì mới quay chính thức vào trong. Gia Hân hiểu rõ bà ta cho rằng hai mẹ con cô đến lạ để bám vào nhà bà ta, nhưng bà ta lầm to rồi, nhà cô có khi còn hơn nhà bà ta thì bám lấy làm gì chứ, do người nhà của cô không muốn pho trương thôi.

“Hai người vào nhà đi rồi ngồi xuống nói chuyện.”

Lý Sáng thấy đứng ở ngoài không tốt lắm nên mời hai người vào nhà, dù sao trong nhà vẫn hơn dù mẹ vợ ông có làm gì cũng không quá xấu hổ.

“Được.”

Trâu Tâm Tâm đáp một tiếng rồi kéo Gia Hân đi theo Lý Sáng vào nhà trong.

Vợ Lý Sáng thấy hai người đi vào sùng sốt một chút rồi đen mặt ngồi đực ra tại phòng khách mở tivi lên hết cỡ.

Ba người còn chưa ngồi xuống thì nghe tiếng tivi lớn phát ra muốn nổ nhà, mẹ con Gia Hân hai mặt nhìn nhau không nói gì, Gia Hân lấy máy tính ngồi tại ghế đơn cách cửa ra vào không xa, tay bay múa trên bàn phím.

Lý Sáng Giận tái mặt, đang bà ngu ngốc này muốn làm gì đây, ông nhờ người tới cứu con gái bà ta là muốn đuổi người đi sao, con gái phải làm sao đây, đồ đảng bà ngu ngốc. Ông định tiếng lên tắt tivi thì thấy động tác của Gia Hân, cả ông và mẹ Trịnh điều khó hiểu, nhưng rất nhanh họ hiểu ra được.

Trong vọng chưa đầy 2p toàn bộ điện của ngôi nhà điều cúp một cách bất ngờ, không khí chìm vào im lặng. Vợ Lý Sáng thấy tự dưng cúp điện thì giật mình ngồi im tại chỗ, Lý Sáng và Trâu Tâm Tâm thì không dám tin nhìn vào số liệu trên màn hình vi tính của Gia Hân vẫn đang sáng còn ngôi nhà đã chìm vào âm u.

Gia Hân dừng tay lại ngược nhìn Lý Sáng và mẹ cô cười cười, rồi nhắm vào một cái nút trên máy điện của ngôi nhà toàn bộ được bật lại.

“Yên tĩnh rồi, giải quyết công việc chứ hả bác?” Gia Hân làm xong hết thấy thì ngồi nhìn Lý Sáng nói, còn không đợi cho Lý Sáng nói gì Gia Hân đã nói tiếp. “Bác nên lên lầu mời hai cô con gái của bác xuống đây được chứ, con không dám lên lầu như trong nhà thiếu thứ gì thì con phải chịu oan rồi sao.”

Câu thứ hai là nói cho vợ Lý Sáng nghe, bà ta từ này giờ vẫn ngồi im nhìn Gia Hân như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, bà ta biết chuyện hồi này là Gia Hân làm ra để áp chế bà ta lại, bà ta không ngờ con oác con này có thể làm được như thế, bà ta tức giận hiện giờ nghe Gia Hân nói như vậy thì càng tức hơn, ý của nó là bà vu oan cho nó hả, đồ quỷ nghèo sao bà lại đi vu oan cho nó chứ, tức giận mất trí bà ta không nghe lọt tai Gia Hân nhắc đến con gái mình mà xông lên muốn đánh Gia Hân.

“Tiểu tiện chân, mày dám nói tao vu oan cho mày, nếu nhà tao mà mất thì chỉ hai mẹ con mày lấy, đồ quỷ nghèo nhạ tội mày cũng đòi tới nhà tao, còn dám phá điện của nhà tao, mày chán sống rồi hả.” Bà ta đánh không được Gia Hân vị cô tránh rất nhanh nên bà ta chống nạnh chỉ vào Gia Hân mà mắng, rất ra dáng nông thôn phụ nhân ngày xưa chửi đồng.

Lý Sáng xấu hổ tức giận không thôi, ông cả người cũng run lên chỉ vào mặt bà ta không nói lên được lời. Hai mẹ con Gia Hân lại càng không nói, Trâu Tâm Tâm muốn cãi lại nhưng bị Gia Hân nắm tay lắc đầu ý bảo bà không cần lên tiếng nên Trâu Tâm Tâm im lặng mặt trầm xuống đứng bên cạnh con gái.

Gia Hân nhìn đồng hồ đã 6h, nhắm lại cũng gần tối rồi, sắp hành động được rồi.

Vợ Lý Sáng chửi một lúc lâu cũng không thấy ai cãi lại tự cảm thấy cổ họng kho rát thì ngừng lại nhìn vào hai mẹ con Gia Hân trừng mắt.

“Bà thật là quá lắm rồi, bà còn muốn cứu con gái nữa không hả?. Tôi nhờ muội ấy mời người đến cứu con gái nhà ta bà lại làm như thế là thế nào, nhà

muội ấy hiện giờ ở khu Vinh An rồi còn cần vào nhà này lấy đồ của bà sao, bà tự nghĩ đi.” Lý Sáng tức giận chỉ vào bà ta mà nói.

Lý Sáng thấy vợ ngưng chửi rửa mà lại trừng mắt nhìn hai người, ông tại sao lại có người vợ như vậy chứ thật ngu ngốc mà.

Vợ Lý Sáng sừng sốt không dám tin vào tai mình, bà ta bắt đầu thấy hối hận, nhưng lại cần mặt mũi không hướng hai người nói xin lỗi mà lầm bầm “Thật như vậy còn đến đây làm gì chứ.” rồi đi nhanh lên lầu về phòng.

“Ta xin lỗi thay bà ấy, già rồi nên đầu óc không dùng được, muội với cháu đừng trách nhá, thật xin lỗi.” Lý Sáng cúi người xin lỗi hai mẹ con Gia Hân.

“Không có gì đâu, hiện giờ hai cháu ra sao, đang ở đâu vậy a.” Trâu Tâm Tâm theo con gái bình tĩnh đáp, chỉ là giọng điệu đã xa cách hơn nhiều, trước bà còn mong được tình cảm gia đình nhà mẹ để nhưng xem ra ba mơ mộng hào huyền rồi.

Trâu Tâm Tâm là con út trong nhà trên có hai chị gái và một anh trai, Lý Sáng là con của anh trai ba Trâu Tâm Tâm, bà nội Trâu chỉ có hai người con trai, trong nhà của Trâu Tâm Tâm hiện giờ do người anh duy nhất ở, còn bà và hai chị gái đi xem như là một nửa người dung rồi, nhà bà lúc trước nghèo nên luôn bị những bà con trong dòng họ khinh thường, từ lúc sanh Gia Hân thì ba mẹ Trâu Tâm Tâm mất, bà cũng không qua lại nhiều lâu lâu gửi quà mà thôi, hiện giờ khá giả nên muốn qua lại nhiều hơn nhưng có lẽ bà nghĩ quá đơn giản rồi.

Trâu Tâm Tâm không chìm vào ký ức quá lâu đã tỉnh lại, cười cười với Lý Sáng rồi lui một bước về sau để Gia Hân nói chuyện chính.

Lý Sáng cũng nhận ra Trâu Tâm Tâm đã lạnh tâm rồi chỉ lắc đầu cười khổ không thôi, ông không nghĩ lại đến nước như vậy a.

“Bác Lý, con nghĩ bác nên cho con lên lầu xem hai người con của bác, Nhanh nhanh nếu không không kịp đâu”

Lý Sáng sừng sốt một hồi mới phục hồi tinh thần, ông vừa xấu hổ, ngượng ngùng với hai mẹ con cộng thêm không biết làm sao nữa, đành quay người bước lên lầu vừa đi vừa quay đầu nhìn hai mẹ con nói. Ông không nghĩ ngờ Gia Hân gì cả lúc trước ông có nghe ngóng biết được Gia Hân con gái của em họ theo người ta học đạo, ông ôm may mắn mà tìm tới cứu để nhờ vả.

“Chúng nó điều ở trên lầu, hôm nay cả hai đứa điều ở chung với nhau cũng không biết làm gì nữa.”

Gia Hân im lặng đi theo, còn Trịnh Tâm Tâm thì chỉ đứng ở dưới nhà không lên cùng dù cho Gia Hân kéo thế nào cũng không đi.

Nghe xong Lý Sáng nói thì Gia Hân đã biết mình nắm chắc được 5 phần rồi, theo cô nghĩ không khác mấy, 15 hàng tháng chúng nó sẽ họp lại với nhau, Gia Hân lựa ngày hôm nay tới cũng vì điều này hôm nay là ngày 15.

Tới cửa phòng Lý Sáng muốn gõ cửa nhưng Gia Hân ngăn lại, Lý Sáng khó hiểu nhìn Gia Hân muốn lên tiếng hỏi, nhưng Gia Hân đặt tay lên miệng làm động tác yên lặng.

Gia Hân nhìn đồng hồ trên tay 6h20p còn 10p nữa là tới thời gian cô suy đoán, Gia Hân ở trước cửa lấy ra bốn lá bùa tím dán lên trên cửa, quay đầu dặn dò Lý Sáng.

“Bác đi xuống dưới đi cho dù nghe tiếng gì cũng không được lên, cũng tuyệt đối không cho ai lên đây, hết thấy cháu sẽ làm, còn nữa bác tìm vôi sống rải ở xung quanh nhà và cầu thang, nhớ là vôi sống còn nữa không được đập nơi rải vôi. Nhắc bác nếu muốn có thể bịt tai lại để khỏi nghe gì là tốt nhất, còn vợ bác thì cháu sẽ không quản đâu, vậy thôi nhanh đi.”

“Được.” Lý Sáng đáp một tiếng sau đó vội vàng xuống dưới nhà, dù khó hiểu nhưng ông không hỏi gì làm theo, lòng ông chỉ muốn cứu con gái cho dù kêu ông làm gì ông cũng chịu hết.

Mọi thứ xong hết Gia Hân bắt đầu thi pháp cho hơn 30 lá bùa, Gia Hân nhẹ nhàng mở cửa bằng chìa khóa vạn năng mà cô mang theo rồi vào phòng. Trong phòng bùa bột hết cả lên, quần áo, giày dép, cả đồ nhỏ và đồ dành cho phụ nữ hàng tháng cũng có nữa, Gia Hân lắc đầu cảm tảo mộ kiếm trong tay bước tới phía trong, cô không dùng thanh kiếm khi giết cáo yêu lúc trước vì cô cảm thấy một mình cô không cách nào triệt để xử dụng nó dành lấy tảo mộ kiếm theo.

Gia Hân đi vào trong chỉ thấy trên giường hai người con gái giống nhau như đúc nằm im ở đó không nhúc nhích, Gia Hân đoán được là hai cô con gái của Lý Sáng, cẩn thận lại gần nhìn, mặt hai cô gái đã không còn huyết sắc môi tái nhợt cả người không mặt đỏ, vội bắt mạch cho từng cô, mạch đập vẫn còn Gia Hân thở ra một hơi may mắn còn kịp cứu, Gia Hân lấy hai lá bùa tím gấp hình hạc sau đó để lên cổ của hai người, Gia Hân đọc pháp quyết hai lá bùa nhạt dần rồi biến mất trên vai trắng nõn xuất hiện hình một con hạc nhỏ cỡ móng tay.

Làm xong hết thấy Gia Hân đắp chăn cho hai người, cô bắt đầu nhắm mắt im lặng ngưng thần lắng nghe.

Tòn Tòn Tòn.....Tòn Tòn Tòn.....

Gia Hân mở mắt nhìn vào phòng tắm, tiếng vừa rồi như thể từng giọt nước rơi xuống mặt nước lớn vậy, Gia Hân bước cẩn thận lại gần phòng tắm, còn chưa tới gần quá 3 bước thì cửa phòng tắm mở ra, bên trong là hai đứa trẻ đang ngấm mình tắm trong bồn nước còn đứng ở phía trên là một người đàn ông bà rất xinh đẹp đứng mỉm cười nhìn hai đứa bé đó, cũng không biết tới sự có mặt của Gia Hân người đàn ông ấy ôm lên từng đứa nhỏ quần lấy trong khăn để vào giỏ đem ra ngoài, người đàn ông bà đứng trước giường của hai cô con gái Lý Sáng rồi thả giỏ trong tay xuống, hai đứa bé trong giỏ bò ra tiếp bò tới bên cạnh hai cô gái thân thể trong suốt dần khi chạm vào cả hai bên chạm vào nhau.

Gia Hân kinh ngạc nhìn hình ảnh trước mắt, cô đón đúng là mẫu tử chết oan tìm tới trả thù còn gọi mẫu đức, người mẹ và người con đồng thời bị hại chết

khi đưa bé gần sanh, oan hồn sẽ tìm người gieo thù oán mà trả hết nợ, không giống những mẫu tử quỷ khác, loại này sẽ không giết con người mà chỉ hút linh khí trong trời đất, chỉ có con của chúng nó phải sống nhờ thân thể người khác nếu không sẽ phải hồn phi phách tán. Nhưng như thế người bị nhập thể sẽ phải mất dần đi sinh mạng của mình, thường thì bọn họ sẽ tìm kẻ đã hại chết mình mà cho con mình nhập vào con của họ.

Aaaa.....

Aaaa.....

Hai tiếng hét vang lên khiến Gia Hân ngừng thở, cô biết bọn chúng đã bị bùa chú của cô đánh bay ra ngoài rồi.

“Ai... phá... đám... chúng... ta.....” Người đàn bà rống lên quay đầu tìm khắp căn nhà, sau đó đôi mắt khóa lại Gia Hân đang ở bên hông tú quần áo. “Ra... đây... cho... ta...”

oa... oa... oa...

oa... oa... oa....

Hai đứa bé khóc lớn nằm gần chỗ Gia Hân đang đứng, Gia Hân lấy bùa xanh thu hai đứa bé vào rồi bỏ vào trong túi xách. Nhìn thấy người đàn bà nhìn cô hận thù, giận giữ hết lên.

“Trả... Con... Cho...Ta....”

Gia Hân sau khi làm xong thì bước ra ngoài đối diện với người đàn bà ấy hỏi.

“Người vì sao lại hại hai cô ấy?”

————— ✕ o> ———

Tác Giả: gặp phải thứ dữ à nghe, Hân Hân phải cố lên đánh bại bỏ con có thể lên gặp vị đồng đạo cùng sư phụ rồi

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Người... thì... biết... cái... gì, hân... là... súc... sinh, là... cầm... thú, hân... mời... người... tới... diệt... ta... sao, đừng... có.. mơ...” Nữ quỷ tức giận rống lên, âm phong quanh người bắt đầu nổi thành vòng xoáy, nữ quỷ nhìn Gia Hân chăm chăm chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng xuất thủ.

“Người hại con người là không thể tốt được, người nghĩ có thể đầu thai được sao hả, còn con của người người nghĩ chúng sẽ thế nào.” Gia Hân vừa nói vừa cầm tảo mộc kiếm trên tay hướng về nữ quỷ, Gia Hân không biết những gì Lý Sáng làm với người khác, cô chỉ biết thân là thiên sư gặp quỷ dữ phải trừ, trách nhiệm của cô không đơn giản là cả gia đình mà còn môn phái mao sơn mà sư phụ giao cho cô.

Nữ quỷ nghe Gia Hân nói xong càng tức giận, âm phong trong tay đánh mạnh về phía Gia Hân. Gia Hân nhảy qua một bên tránh thoát âm phong đồng thời cũng lấy ra hai lá bùa tím đánh về nữ quỷ.

“Ta...không... cần... biết... nhiều... như... vậy, bây... giờ... người... mau... thả... con... ta... ra, nếu... không... ta... không... khách... sáo... với... người...” Nữ quỷ nhìn Gia Hân tránh né được mình công kích thì vừa chuẩn bị lần hai vừa nói chuyện uy hiếp Gia Hân.

Nữ quỷ khinh thường bùa phép mà Gia Hân ném tới, chỉ cho rằng Gia Hân là thầy pháp không ra gì, chỉ là con nhóc miệng còn hôi sữa. Nữ quỷ dùng âm phong đánh về phía bùa, làm nữ quỷ kinh ngạc chẳng những bùa phép không sao mà còn nhanh hơn tới chỗ mình, nữ quỷ không kịp tránh hứng chịu hai lá bùa của Gia Hân.

Aaaaa.....Nữ quỷ hét lên một tiếng đau đớn, oán khí toát ra như thủy triều tự chữa thương cho nữ quỷ, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng bị đánh văng ra góc phòng.

“Ta tin người chắc, nên biết người đánh không lại ta.” Gia Hân đi tới gần nữ quỷ vừa đi vừa nói.

Nữ quỷ tự cho mình sợ ý nên bị thụ thương, nó bắt đầu phóng ra oán khí màu đỏ bao lấy người đứng lên.

Gia Hân kinh ngạc, không ngờ nó đã luyện tới mức này rồi, oán khí mạnh nhất từ người nữ quỷ phóng thích ra làm cô hơi rùng mình. Lần đầu cô phải đối phó với loại này quỷ, phải gọi là xích quỷ không nó còn mạnh hơn xích quỷ, trên người nữ quỷ này kết hợp giữa mẫu quỷ và xích quỷ nó là quỷ trong quỷ, lần này cô không thể khinh xuất như lúc nãy nữa, không giết được nó thì không những nhà này mà nhiều nhà khác cũng vậy, loại này thích chuyển cừu hận qua từng người hợp với nó.

“Không... lượng... sức... mình, người... oác... con... ta... cho... người... biết... thể... nào... là... sống... không... bằng... chết...” Nữ quý không dám khinh thường Gia Hân, nữ quý nhanh chóng phóng thích oán khí vừa đánh về phía Gia Hân vừa nói.

“Tôi đi.”

Gia Hân nhìn nữ quý phóng tới cầm chặt tảo mộc kiếm cắn lấy máu ở ngón trỏ và ngón giữa bôi lên kiếm, Gia Hân biết nữ quý mạnh cũng không lo, kiếm vừa nhận máu đã lóe lên ánh sáng đỏ hướng tới phản kích.

“Không biết sống chết.” Nữ quý nhìn Gia Hân vung kiếm tới kinh thường trên mặt lần nữa hiện ra, nữ quý chỉ cho là Gia Hân bản sự bùa tốt còn thực lực thì là óc con.

Oán khí của nữ quý và kiếm của Gia Hân chạm nhau tạo lên từng đợt kích phong, một người một quý đánh nhau ở trong phòng căn phòng ngăn nắp thành hỗn độn. Kiếm vung lên chặn lại công kích của oán khí, Gia Hân lấy bùa trong túi cũng không nhìn mà trực tiếp niệm khẩu quyết đốt cháy thả ra.

Lá bùa Gia Hân lấy ra sau khi cháy hết một sợi tơ theo tựa khói trắng đánh vào nữ quý, Gia Hân lợi dụng thời cơ cầm kiếm đâm thẳng tới mi tâm, sợi tơ trắng thể nhưng theo đường kiếm chui vào cơ thể nữ quý hút đi oán khí.

Áaaaa..... Nữ quý không chịu được công kích của Gia Hân và sợi tơ bùa hết lớn thân bay ra ngoài tới cửa phòng.

Gia Hân cầm kiếm đi tới gần, trong tay thêm một lá bùa tím, tuy cô không muốn hủy đi nó, nhưng làm điều ác cần phải trả giá cho những gì mình đã làm dù người là ma hay quý.

“Ta tiễn người một đoạn.” Vừa nói cô vừa phóng bùa trong tay đi.

Đột nhiên ngoài dự liệu của gia hân, trên người nữ quý thể nhưng lại nhiều thêm một đạo khí đen quấn lấy người của nữ quý, sợi tơ màu trắng bị tổng ra ngoài tan biến trong không khí, bùa phép của Gia Hân vừa mới phóng cũng bị bắn ngược trở về.

“Ha... Ha... Ha... Cùng nhau... chết đi...” Nữ quý mỉm cười quý dị, đạo khí đen quanh quần bên người bắt đầu đậm hơn, nữ quý nhìn Gia Hân hận thù và lửa giận cùng bốc lên muốn đồng quy vu tận cùng Gia Hân ở một kích cuối cùng của mình.

Khí đen tụ tập quanh tay của nữ quý càng lúc càng lớn, tiếng cười của nữ quý vẫn vang lên trong không khí quanh phòng.

Gia Hân rất ngạc nhiên, cô chưa từng nghe qua sự phụ nói loại khí đen của quý này là gì, không nắm chắc phần thắng với nó nên Gia Hân càng thêm thận trọng phòng thủ.

Nữ quý nhanh chóng ra tay, chỉ thấy luồng khí đen đó bay thẳng đến Gia Hân bên người, nữ quý miệng nở nụ cười nhìn xem Gia Hân phản phát như thấy cảnh bại trận. Gia Hân cũng cảm thấy áp lực từ khí đen rất mạnh mẽ, ẩn ẩn cảm giác quen thuộc không biết từ đâu tới. Còn không đợi Gia Hân ra tay thì một trận âm phong nổi lên cuốn lấy khí đen tan biến trên không trung, cả Gia Hân và nữ quý điều giật mình kinh ngạc và sợ hãi, sợ hãi là nữ quý, theo âm phong quét qua nữ quý xuống không thể nào kháng cự, miệng lâm bầm.

Tuy Kinh ngạc nhưng Gia Hân cũng không quá để ý đến hướng nữ quý vung kiếm lên.

“Sao... lại... như... vậy... Không... thể... nào.....” Nữ quý hoảng sợ nói.

“Người nghĩ ta dễ chết dưới tay người thể sao, ta thiên sư mao sơn hôm nay trừ người.” Gia Hân kiếm muốn chém xuống nhưng lại bị nữ quý hét lên, ánh mắt vừa thống hận, vừa oan ức, vừa đau khổ, tuyệt vọng, rất nhiều cảm xúc trong mắt nữ quý.

“Ta... Không... Phục...”

“Hại nhân phải trả giá không có gì không phục.” Gia Hân tuy không hiểu lắm nữ quý thể nào lại như thế, nhưng nữ quý này phải trừ nên cô tiếp tục chém xuống.

“Tiểu thiên sư dừng tay lại.”

Tiếng nói âm trầm vang lên tại góc phòng, theo tiếng nói là thêm một trận âm phong ngăn lại kiếm của Gia Hân, ánh sáng lóe lên hiện ra một con đường một người cầm giây câu hồn và rơi đi từ trong con đường đó ra.

“Bạch Vô Thường.” Gia Hân nhìn rõ người tới là ai thì cười reo lên.

Từ đạo trước đánh Bạch Vô Thường bị thương thì chỉ gặp được Bạch Vô Thường thêm hai lần nữa, Điều là Gia Hân bắt quý còn Bạch Vô Thường đi thu hồn quý, gặp nhiều vẫn là Hết Vô Thường.

“Thiên Sư Mao Sơn Trừng Gia Hân xin nhẹ tay tha cho nữ quý này.” Bạch Vô Thường không nhìn tới Gia Hân mắt vẫn nhìn nữ quý đang run sợ ngồi kia, hazz coi như tới kịp lúc nếu không thì tiêu rồi, vụ này là Hết đệ nhưng lại giao cho ta thật là không công bằng tí nào, thấy ta sống tốt thì muốn bắt chết ta à.

Gia Hân bĩu môi nhìn Bạch Vô Thường, không phải là cô nghĩ xấu cho Bạch Vô Thường nhưng mà làm như lần nào Bạch Vô Thường đến cô cũng phải giao ra ma quý mà mình bắt được, còn làm giọng điệu nghiêm túc cho ai xem, không phải chỉ là nữ quý à, lần trước còn cả đội quý quốc gia nữa đó sao

không nghiêm túc đi.

“Nói chuyện bình thường đi, chú Bạch làm sao lại muốn kiểm bầu bạn rồi, nhưng mà lại là phụ nữ có con nha.” Gia Hân mắt lóe lóe, nhìn Bạch Vô Thường nói làm cho Bạch Vô Thường khó chịu hết cả người phá vỡ đi hình ảnh nghiêm túc uy nghi của Bạch Vô Thường trong nháy mắt.

“Tiểu quý linh tinh đừng nói bậy, ” Bạch Vô Thường trừng trừng nhìn Gia Hân nói quay 180° khuôn mặt biến sắc. “Ta đây là đang làm nhiệm vụ của địa phủ, nhóc con nể tình ta chút đi được không”

Bạch Vô Thường thay đổi trong nháy mắt lấy lòng Gia Hân cười nói, còn tạo âm phòng quần nữ quý lại kéo tới dưới chân.

“Chú Bạch à muốn gì nữa đây, lần này muốn cướp quý hay xin quý đây a.” Gia Hân không đưa Bạch Vô Thường nữa mà vào thẳng vấn đề chính ngày hôm nay

Gia Hân làm Bạch Vô Thường giật mình, không lẽ mình dễ như vậy bị nhìn ra sao, Hắt huynh huynh này là hại ta phải không, lần nào muốn ra tay đoạt người, không là quý điều là ta phải đi thay huynh thế.

“Còn không phải Diêm Vương sao, nữ quý này là Diêm Vương nhìn trúng, quyết định đưa đi lịch kiếp thay cho con gái của ngài ấy. Chúng ta một mực không đưa nữ quý về âm phủ vì phải chờ cho nữ quý đạo hạnh tăng lên ngang với ta hoặc là Đầu Trâu Mặt Ngựa dưới kia mới có thể đi lịch kiếp thay được.”

Bạch Vô Thường bị trắng nói hết những gì mình trải qua với quyết định của Diêm Vương đại nhân. Bạch Vô Thường vô cùng vô cùng không biết làm sao cho phải, mỗi lần muốn lấy được người, không là quý từ tay nhóc con này cũng không phải dễ như mọi người thấy, phải làm sao để nhóc này cảm thấy được bù đắp tổn thất nữa a.

Nghe nói đến Diêm Vương làm Gia Hân nhớ lại khi đen vừa này, bây giờ thì cô hiểu vì sao nó lại quen thuộc như vậy rồi, không phải là vào mấy năm trước cô đánh với Diêm Vương một trận trên người Diêm Vương là khi đen này phóng ra sao.

Mấy năm trước vì muốn luyện tay nghề và thử vận may, Gia Hân lập đàn làm phép mở ra đường đến âm phủ tách hồn khỏi thể đi dạo âm phủ một vòng. Lúc xuống tới cửa của âm phủ thì gặp phán quan mặt than, không do dự cô lấy Phụng Hỏa Kiếm ra đánh cào tên phán quan trước mắt, lúc đó bởi vì lần đầu gặp thế nhưng hắn đem mặt làm lớn xuất hiện dọa cho cô nhảy dựng lên.

“Cho ngươi dọa ta nhá.” Gia Hân quy sang đáp quý phía sau nói tiếp “Ta muốn đi chơi một chút đừng có mà cản đường ta.”

Gia Hân không quan tâm đến phán quan đang nằm trên đất thối thóp, lũ quý thì sợ quá bỏ chạy hết.

Đánh xong với phán quan đương nhiên là Gia Hân đi tiếp rồi, tiếp Gia Hân đi làm sao lại lọt vào rừng Hoa Bi Ngạn, rừng hoa này là do con gái út của Diêm Vương làm chủ, thấy người lạ vào thì lập tức động thủ, hai người đánh nhau túi bụi phá nát hết 2/3 rừng hoa, cánh hoa rơi vào trong dòng Vong Xuyên đang chảy bên cạnh rừng hoa tạo nên rộn sóng. Diêm Vương hay tin chạy ngay tới thấy cảnh cả hai còn đang đánh nhau mà Hoa Bi Ngạn vì hai người rơi vào dòng Vong Xuyên khiến nước sông sắp nổi lên sóng lớn. Diêm Vương phóng thích ra năng lực của bản thân dòng khí màu đen nhanh chóng hướng cả hai trở lại, vì Gia Hân đến đây là bằng hồn phách nên không thể chống cự được với sức mạnh của Diêm Vương. Diêm Vương bước tới phát tay thu lại những cánh hoa rơi vãi, nhìn một đồng núi nhỏ trước mắt mặt mày tối lại, cô con út của Diêm Vương sợ tái mặt vội vàng quý xuống xin Diêm Vương cứu giúp, Gia Hân thì không hiểu mô tê gì chỉ biết đứng nhìn.

“Dám cả gan làm hại cho âm phủ trong mắt các ngươi còn Diêm Vương là ta không hả.” giọng Diêm Vương tức giận quát lớn

“Phụ Vương tha tội, con nóng tính đã làm sai trái, xin phụ Vương trách phạt.” Cô con út quý xuống trước người Diêm Vương cúi đầu nói.

“Về nơi ở của con đóng cửa suy nghĩ, hai năm sau chuẩn bị Lịch Kiếp 10 lần ở trần gian.” Diêm Vương nhìn con út mà nói, trong giọng nói còn hàm chứa lo lắng.

“Dạ thưa phụ Vương.” Cô con út Diêm Vương vâng dạ rồi lui ra ngoài lắc mình biến mất.

Diêm Vương nhìn sang Gia Hân, lúc này Gia Hân mới nhìn rõ được diện mạo của ông, cũng như người bình thường chỉ đẹp hơn chút ít thôi, Gia Hân bữu môi kiểm trong tay châm vào sợi khói đen đang trôi trên người thoát ra, không đợi Diêm Vương nói gì Gia Hân niệm khẩu quyết, hồn phách trở lại thân thể của mình mặt kệ Diêm Vương đơ mặt đứng đó. Trận đó làm Diêm Vương tức giận vô cùng, tạo nên dưới âm phủ hỗn loạn năng xuất làm việc tăng cao gấp mấy lần.

“Chú Bạch đừng nói là cái cô con gái lúc trước nhá, thật sự bị phạt à, qua mắt năm rồi a cũng trách không được á.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33

Vừa nghe Gia Hân hỏi, Bạch Vô Thường như là bị đánh trúng nhãn mặt mày khổ não nói.

__“Còn ai vào đây đây, công chúa nhỏ của Diêm Vương năm nay vừa tròn 1000 tuổi.”

__“Ừm nhỏ thật đấy.” Gia Hân bưng tỉnh, trợn mắt trả lời Bạch Vô Thường. 1000 tuổi làm như 10 tuổi a, cô đây còn không sống được tới đó đấy. Gia Hân thấy nãy giờ chỉ có Bạch Vô Thường ở đây, nghi hoặc hỏi. __“Mà lần này sao không thấy Hất Vô Thường vậy.”

__“Còn hỏi sao, tại ai mấy lần đánh cho huynh ấy bị thương lết về âm phủ đây chứ.” Tức giận Bạch Vô Thường quay sang đá nữ quỷ một cái, Bạch Vô Thường không dám đánh Gia Hân, Bạch gia chúng ta còn chưa quên truyện lúc trước bị đánh đâu.

__“Đâu phải, tại Hất Vô Thường không đổi màu da làm tương nhâm chứ bộ.” Gia Hân vò vô tội.

Phải nói Hất Vô Thường là xui xẻo mới gặp Gia Hân người rất là ghét da đen, lần nào gặp Gia Hân cũng trước tiên cho Hất Vô Thường vài tia sét đánh xuống, làm hiện giờ thì Hất Vô Thường không dám ra gặp Gia Hân luôn.

__“Đừng đồng kích nữa ta biết tổng hết rồi.” Bạch Vô Thường không cho Gia Hân cơ hội cãi chối mà thêm một câu. __“Bây giờ ta phải đưa nữ quỷ này về trình diện hôm nào nói chuyện tiếp.”

__“Giờ sao đây a, không thể nào cho sát quỷ này về tay không chứ Bạch Vô Thường đại nhân.” Gia Hân thấy vậy trong tay thêm hai lá bùa sét nhìn Bạch Vô Thường.

__“Có thể đi cửa sau không?.” Bạch Vô Thường cười khổ như vậy làm sao a, hiện giờ trên người Bạch Vô Thường ta không có lấy một thứ thể trao đổi

__“Không thể.” Gia Hân cương quyết làm căn nếu không sau này sẽ không còn ai trao đổi nữa mà lấy hôm nay khai đao a.

.....

Trong khi Gia Hân và Bạch Vô Thường trao đổi tình cảm thì phía dưới nhà Trâu Tâm Tâm và Lý Sáng ngồi đứng không yên, hai người đi qua đi lại không ngớt, chỉ cần phía trên có động tĩnh gì là lại như kiến vào chảo dầu vậy.

__“Sao rồi a, sao lại ầm ầm trên đó như thế đây.” Lý Sáng nghe âm thanh từ trên lầu truyền xuống nhỏ giọng nói.

__“Không cần lo lắng đâu, tiểu Hân nhất định làm được mà.” Trâu Tâm Tâm nghe được nên khuyên bảo, bà cũng rất lo cho con bà, nhưng phải giữ bình tĩnh mà khuyên anh họ bà.

__“Cũng mong mau kết thúc sớm a.” Lý Sáng ngẩn đầu nhìn lên phía trên cầu than mà lẩm nhẩm một mình.

Thời gian trôi qua mau mà cũng lâu, mau vì đối với Gia Hân còn muốn lấy thêm đồ nữa, lâu là Lý Sáng và Trâu Tâm Tâm đang lo lắng ở dưới lầu nhìn lên.

__“Mẹ. Bác Lý.”

Hai người đi đi lại lại sắp không chịu nổi thì Gia Hân như là cứu tinh bước xuống gọi, nhìn thấy Gia Hân xuống tâm treo lơ lửng đã hạ xuống rồi, hai người xúm lại hỏi han.

__“Sao rồi, con có sao không?.” Trâu Tâm Tâm lo lắng hỏi, nhìn con gái một lượt từ trên xuống dưới.

__“Con gái bác thế nào rồi a, con xem nó có ra sao không a.” Lý Sáng cũng chen vào một câu hỏi thăm con ông.

__“Con không sao.” Gia Hân trấn an mẹ xong thì quay sang Lý Sáng thần sắc xấu đi hẳn.

__“Bác Lý hi vọng bác nên lên chùa cầu xin phật tổ và làm việc thiện nhiều hơn nữa, nếu không lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu. Hai cô đang trên lầu trên, à nhớ sau khi tỉnh lại bồi bổ cho hai người họ.” một lúc sau Gia Hân lên tiếng.

Vừa nghe Gia Hân nói ông thờ ra một hơi, không biết Gia Hân làm sao chỉ cần con ông không sao là được rồi.

__“Cám ơn cháu, cám ơn cháu.” Lý Sáng quay đầu tạ ơn rồi rít.

__“Không cần, hiện giờ phải về nhà rồi.” Gia Hân mặt lạnh tanh nói với Lý Sáng xong thì quay đầu nhìn mẹ cô nói tiếp __“Mẹ, chúng ta về thôi muộn rồi.”

__“Khoan đã, cho hỏi cháy thù lao là bao nhiêu.” Thấy hai người muốn đi Lý Sáng nhớ tới thù lao ông chưa nói gì bèn gọi hai người lại.

__“Không cần đâu, bác Lý trả không nổi đâu, để lại đi xem như là thay mẹ cháu lập nhân tình vậy.” Gia Hân từ chối thẳng không nhận thù lao, thứ đấy nhận mẹ cô sẽ khó xử, thứ hai ông ta dù sao cũng là anh họ của mẹ nếu lấy tiền thì không phải chi bằng cô đem tạo cho mẹ chút nhân tình cũng tốt, nghĩ thông Gia Hân lôi kéo mẹ đi thẳng ra ngoài. __“Đi thôi mẹ.”

Hai mẹ con về nhà cũng muộn nên mạnh ai về phòng nấy ngủ sáng còn có việc, Gia Hân đương nhiên là muốn nhanh về phòng rồi, hôm nay cô chiếm thứ

tốt phải vệ phòng xem mới được.

.....

Gia Hân học trường mới đã được 5 tháng, ngày qua ngày vẫn vậy, vừa học vừa phát huy sự nghiệp của mình. Hiện giờ Gia Hân đã hòa nhập với lớp hơn trước rồi, cô cũng là một trong những gương mặt nổi bật của lớp về học tập, còn những người còn lại không ai ngoài nhóm Kim Băng Băng rồi cộng thêm Tiết Huy Nhan, thật ra Gia Hân nghi ngờ Tiết Huy Nhan chơi gian, vì cô thấy hắn toàn ngủ không thì hôn một nơi xác một ngã vậy mà lại có thể đứng vững vị trí đầu bàn mới hay a.

Tiết học đầu hôm nay là của thầy Mạnh, một người thầy khó khăn nhất trường ai cũng phải sợ. Chỉ là thầy mạnh không thấy lại thấy cô giáo chủ nhiệm vào lớp trước, ai cũng nghi ngờ, cả lớp chưa đứng lên chào thì cô giáo phát tay không cần.

__“Hôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới.” cô Danh chủ nhiệm từ tốn nói một câu làm lớp xôn xao.

__“Nam hay nữ vậy cô.”

__“Hi vọng là một anh chàng đẹp trai.”

__“Chưa biết có thể là mỹ nữ nào đó.”

__“Im lặng nào.” Thước gõ mặt bàn Cạch... Cạch..., cộng thêm cô Danh quát hơi lớn tiếng làm lớp im lặng, sau khi chỉnh lý lớp cô Danh quay ra cửa gọi. __“vào đi em”

Bước vào là một cô gái tóc đen dài ngang vai, khuôn mặt tròn trước trán là kiểu tóc ngổ úp vào trong, tạo hình nói lên hai chữ dễ thương.

__“Xin chào mình là Triệu Phấn, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.” Bước vào trước lớp bắt đầu giới thiệu về mình, còn không quên làm động tác bán mạnh.

__“Em tự tìm chỗ ngồi đi.” Cô Danh đợi nàng giới thiệu kết thúc thì kêu Triệu Phấn tự tìm chỗ rồi chính mình thì ra ngoài.

Triệu Phấn nhìn một vòng trong lớp mắt khóa lại ở bàn Gia Hân, phải nói nhìn người đang ngủ ở bên cạnh Gia Hân. Triệu Phấn cười thật tươi rồi chạy xuống tới, khi nhìn Gia Hân đang ngồi ở kế bên thì ánh mắt lóe lên một cái rồi mất.

__“Bạn ơi có thể nhường mình chỗ này không” Triệu Phấn không để ý xung quanh nữa mà đứng trước mặt Gia Hân nói như ra lệnh, còn dùng khuôn mặt tỏ ra vô cùng ngốc.

__“Phòng học hết chỗ.” Gia Hân nhìn cũng không nhìn mà lạnh nhạt nói.

Triệu Phấn sao, Gia Hân cô chưa đi tìm người người tự dẫn xác đến, oan gia ngõ hẹp mà. Triệu Phấn kiếp trước là bạn thân với cô, khi cô vừa lên đại học thì quen biết Triệu Phấn, cô ta vừa là bạn cùng lớp chung bàn và cùng chung ký túc xá với cô. Chỉ cần có việc điều giúp nhau, chủ yếu là cô giúp cô ta thôi, làm bài, chép phạt, mua đồ ăn hay là vệ sinh trường cô cũng làm luôn phần cô ta. Chỉ không ngờ người cho cô một nhát trước khi chết là người bạn thân này, xem như kiếp trước cô nhìn lầm, kiếp này gặp cô ta sớm như thế cũng đỡ phải bị lừa như kiếp trước, đợi đấy Triệu Phấn, Gia Hân cô không còn dễ bắt nạt như trước mà giờ tới lượt Triệu Phấn cô rồi.

Triệu Phấn không ngờ bị trả lời như thế, khuôn mặt khó coi trong giây lát bình thường trở lại, hai mắt rung rung nhìn Gia Hân.

__“Không phải là vì mình muốn ngồi chung với anh họ nên.....” Triệu Phấn nghẹn ngào nói, mắt hay liếc qua người bên cạnh Gia Hân sau đó cúi đầu xuống như bị úy khuất nhiều lắm.

__“Thu hồi nước mắt của cô, muốn vào ngồi nói hán đi.” Gia Hân không mảy không nhặt phung ra một câu, không thèm đếm xỉa đến cô ta nữa mà lấy sách ra đọc.

__“Bạn..... Sao bạn lại vậy chứ.” Triệu Phấn mặt tái đi, tức giận nhưng vẫn làm bộ đáng bị ức hiếp rất nhiều nói.

Gia Hân nhúc nhích không thể tập chung được, liếc nhìn Tiết Huy Nhan một cái lắc lắc đầu. Gia Hân lấy ra một lá bùa màu vàng gấp lại thành hình hạt rồi lẳng lẽ đốt dưới bàn học,

lá bùa là truyền tin thuật mao son chuyên sử dụng cho các thiên sư, thầy pháp xuất hồn mới dùng.

__“Ồn ào quá.” Tiết Huy Nhan vừa về thân thể đã nghe một trận tiếng thút thít, hắn khó chịu lớn tiếng nói.

Hắn đang làm nhiệm vụ sư phụ giao lại bị gọi về, còn chưa biết chuyện gì đã nghe tiếng khóc thật dờ hoi mà.

__“Anh họ.” Triệu Phấn nũng nịu kêu một tiếng. Triệu Phấn trước giờ vẫn luôn tự tin với bản thân chỉ cần cô ta muốn nhất định phải có bằng được.

Kiếp trước Triệu Phấn thật sự là muốn gì cũng được, Cô ta rất biết cách để câu chàng ông cho mình, hầu hết nam sinh trong lớp đều bị cô ta xỏ mũi dắt đi. Kiếp trước Gia Hân không hề biết vì sao các bạn nữ trong lớp không ai thích cô ta, chỉ có cô chơi với cô ta, theo cô ta nói thì họ ganh tị cô ta xinh đẹp và ghét do cô ta có nhiều người theo đuổi. Gia Hân lúc đó xem cô ta là bạn thân nên tin tưởng cô ta, thế nên đến chết Gia Hân còn không biết cô ta

quyển rũ nhiều bao nhiêu người.

__ “Ai vậy?” Tiết Huy Nhan mờ mịt nhìn Gia Hân hỏi, hần khi nào có em họ vậy, ở đâu đến phá đám hần làm công việc thì thôi đi còn nói chuyện nỏi hết da gà luôn rồi.

__ “Làm sao biết, người mới tự xưng em họ người, kêu ta đi chỗ khác.” Gia Hân lạnh nhạt trả lời xong thì đồng sách lại bỏ vào cặp muốn đứng lên, chỉ là còn chưa làm bàn tay nắm cặp trong ngăn bị ngăn lại, tay Tiết Huy Nhan không tiếng động mà về lên tay Gia Hân vài ký hiệu làm cô giật mình.

__ “Cô là ai.” Tiết Huy Nhan nhìn Triệu Phấn hỏi, giống như không chút để ý Gia Hân và hần trao đổi với nhau trong ngăn bàn, có ngăn cách nên không ai chú ý.

Gia Hân và Tiết Huy Nhan không ngờ vẫn có người nhìn tới hai người cử động, luôn chăm chú quan sát nơi này kể cả Triệu Phấn.

__ “Anh họ em là Triệu Phấn.” Triệu Phấn ngượng ngùng trả lời, cô ta cho là Tiết Huy Nhan muốn cô ta tự giới thiệu với hần rồi đuổi con nhỏ xấu xí bên cạnh đi, nghĩ tới lúc đó anh họ này trong mắt chỉ có cô ta thì hưng phấn cả lên.

__ “Không quen.” Tiết Huy Nhan lần này không nhìn cô ta, hần đang tập trung nghĩ cách để làm sao không buồn tay ra khỏi tay Gia Hân, nghĩ mãi không ra đành tiết nuôi mà rời tay đi.

__ “Anh họ... Anh...” Triệu Phấn không ngờ tới nhận được câu trả lời như vậy, tức giận, nhục nhã làm cô ta khó thở, đang muốn phát tác thì tiếng chuông vào tiết vang lên đành giậm chân đi về chỗ trống phía sau bàn Gia Hân ngồi xuống.

Chuông vào tiết vang lên không bao lâu thì thầy Mạnh bước vào, vừa vào đã thông báo cho lớp một tin tức rất có sức oanh động.

__ “Hôm nay lớp kiểm tra một tiết ai không làm bài đầy đủ hay sai quá nhiều thì cẩn thận thôi.” nói xong không đợi cho nghị luận vang lên thì trực tiếp đem xấp bài thi kêu phát ra. __ “Lớp trưởng phát bài, nhớ giấy nháp không làm quá 3 tờ.”

Ai không biết thầy Mạnh nổi tiếng là khó tính, trong kỳ thi hay kiểm tra điều có quy định, nếu sai phạm thì sẽ sống không bằng chết với thầy Mạnh ngay. Bại phát ra cho mọi người xong ai cũng tập trung làm bài không dám thảo luận thêm hay đi nghị gì cả, một tiết trôi qua rất nhanh Gia Hân và Tiết Huy Nhan cộng thêm nhóm Kim Băng Băng làm bại xong nhanh nhất chỉ là không nộp lên, bài thi hay giấy nháp điều để trên bàn, nói chuyện thì nói chuyện chỉ cần khi bút ngừng thì không thể chạm vào bài thi nữa, muốn làm việc riêng thì tùy ý.

__ “Hết giờ, lớp trưởng thu bài lại cho thầy.” Thầy Mạnh nhìn đồng hồ rồi giao phó lớp trưởng thu bài.

Lớp trưởng đứng lên thu bài xung quanh một lượt, chỉ là tới khi thu bài của Gia Hân thì Triệu Phấn đột nhiên đứng dậy lớn tiếng nói.

__ “Thưa thầy có bạn quay bài ạ.”

Triệu Phấn tố cáo không thể không oanh động cả lớp, đến cả thầy Mạnh cũng giật mình, phải biết thầy quan sát lớp từ đầu tới cuối không hề phát hiện người nào quay bài, trong khi đó người học sinh này lại thấy, không lẽ bài làm quá dễ hay là mất thầy mờ đây. Chỉ một câu nói của Triệu Phấn làm không ít người bất mãn, lo lắng, nghi ngờ đủ loại ánh mắt nhìn xung quanh những bạn học rồi nghị luận.

__ “Ai chán sống vậy.”

__ “Đúng đó dám quay bài trong tiết của thầy ma vương.”

__ “Kì này chết là chắc”

Thầy Mạnh đứng lên bước ra đứng trước giữa lớp nhìn quanh một vòng, lớp lập tức an tĩnh lại.

__ “Em phát hiện có bạn quay bài là bạn nào?.” Thành Mạnh nhìn Triệu Phấn hỏi.

__ “Là bạn ấy.” Không ngần ngại chỉ vào Gia Hân, Triệu Phấn trên mặt tự tin hướng thầy giáo nhìn, trong mắt quý dị ánh sáng lóe lên rồi biến mất không người nào, hay biết.

Cả lớp không dám tin tưởng vào lời Triệu Phấn nói, theo họ Trịnh Gia Hân một học sinh không hề làm sai trong học tập điều gì không thể nào quay bài trong lớp, bàn tán bắt đầu nổi lên.

__ “Không thể nào a”

__ “Bạn đó được gọi là thiên tài mà.”

__ “Ừm người ta còn nhảy lớp tận 3 năm a.”

__ “Phải đó tớ cũng không tin đâu.”

__ “Trật tự.” Thầy Mạnh lớn tiếng nói, cả lớp phải im lặng lại. Thầy Mạnh hướng về Gia Hân nhìn rồi quay đầu nhìn Triệu Phấn hỏi tiếp. __ “Em phát hiện lúc nào?.”

— “Dạ mới vừa nãy khi lớp trưởng thu bài tập bạn ấy lên nhét giấy vào cặp của bạn ấy.”

Triệu Phần nói tuy không sai, nhưng là vu oan giá họa cho Gia Hân lần này thì chính cô ta đã tính sai, không biết tự tin từ đâu mà lại chỉ Gia Hân quay bài trong lớp, cho dù là nói với hiệu trưởng người tin mới là lạ, đừng nói là thầy Mạnh dạy cho Gia Hân nhiều như vậy, cũng không ai biết thầy Mạnh quen biết với Gia Hân từ lâu rồi, coi như lần này Triệu Phần làm thành công cóc rồi.

— “Được rồi, lớp trưởng đem cặp của bạn lên đây cho thầy.” Thầy Mạnh ra lệnh cho lớp trưởng lấy cặp Gia Hân lên, dù sao cũng làm đáng một tí nên thầy Mạnh thấy Gia Hân gật nhẹ đầu thì làm luôn tại lớp.

Không biết có phải là cố ý hay vô tình, hôm nay Gia Hân mang theo đồ hơn nhiều ngoài sách vở còn linh tinh vài món đồ nghề của cô nữa, tất cả khi tới tay thầy Mạnh điều đồ ở trên bàn giáo viên.

— “HẢ.....” Khi mọi thứ được bày trên bàn giáo viên thì cả lớp đều tròn mắt há mồm mà nhìn, không biết ai tỉnh trước cả lớp bắt đầu bàn tán.

— “Đây là bùa.”

— “Phải a, bạn ấy mang theo bùa.”

— “Không phải chứ không lẽ là thần côn.”

— “Chưa biết có thể là pháp sư a.”

— “Cả lớp trật tự.” Thầy Mạnh quát lên, cái lớp này sao cứ thích ồn ào thế nhỉ. Thầy quay đầu nhìn Gia Hân rồi nói — “Em, lên đây cho thầy.”

————— ✕ o> ———
Tác Giả Tâm Sự.

Một ngày yên ổn cũng không có Hân Hân à con phải đánh cho ả ta một trận mới được dám làm thế với Hân Hân nhà ta không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

— “Em giải thích cho thầy việc này xem” Thầy Mạnh tay gõ bàn hỏi Gia Hân, bộ dáng như Gia Hân không nói được thì phải phạt thật nặng.

— “Theo thầy thấy đúng là như vậy, em là thiên sư.” Gia Hân không nặn không nhạc nói, như thể không phải chuyện của cô.

Gia Hân vừa dứt câu cả lớp đã bàn tán lên, có người tin, có người không tin đủ cả.

— “Ha, thiên sư lừa quỷ hả.” Triệu Phần lớn tiếng nói, không che dấu chút nào khinh thường trong mắt, cô ta không tin Gia Hân là thiên sư, thần côn lừa đảo thì có.

Trong lúc lớp đang suy luận, luận bàn thì một cô gái bước vào làm lớp hơi sững sờ, cô ấy rất đẹp phải nói là hoa khôi trường cũng không bằng một góc của cô gái này nữa là.

— “Chào thầy.” cô gái lên tiếng chào hỏi, không quên mỉm cười với mọi người phía dưới, nếu ai chú ý sẽ thấy đây chỉ là nụ cười tiêu chuẩn xã giao trong các con ông cháu cha thôi.

— “Em là ai, tới lớp này làm gì.” Thầy Mạnh nhìn cô gái vừa tới hỏi, thầy tuy hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

— “Em là Lãnh Nhượng Y, em tới tìm Kim Băng Băng học lớp này.” Lãnh Nhượng Y cất tiếng nói sau một lúc, cô không có thói quen nói nhiều với người lạ, chỉ ngắn gọn dễ hiểu là được.

Cái tên Lãnh Nhượng Y làm cả lớp hưng phấn cả lên, không biết là ai mở đầu trong lớp bắt đầu chụp hình, quay video hay là xin chữ ký nhao nhao hết cả, còn có cả bàn tán nữa.

— “Lãnh Nhượng Y không phải là người nổi tiếng trong giới giải trí sao.”

— “Thật không ngờ hôm nay tớ được gặp người thật a”

— “Đẹp quá đi mất.”

Thầy Mạnh bắt đất dī mà lắc đầu không biết làm sao, đợi một lát lẩn xuống mới thoáng dễ chịu chút.

“Kim Băng Băng em ra ngoài gặp bạn tí đi.” Thầy Mạnh hướng Kim Băng Băng gọi, thầy, không muốn cá thêm một đợt phang hâm mộ nữa làm lớp nháo lên đầu.

“Vâng.” Kim Băng Băng chỉ đáp một tiếng rồi đứng lên ra ngoài.

“Khoan đã.” Gia Hân lên tiếng ngăn lại hai người đang một trước một sau ra khỏi phòng học, tay quơ một cái lá bùa, màu tím đã vào tay Gia Hân, chỉ thấy Gia Hân tay nhanh như chớp xếp lại lá bùa thành hình thoi rồi lấy chỉ đỏ xỏ vào làm thành một sợi dây đeo cổ, Gia Hân làm chỉ trong mấy giây, rồi cầm nó đưa vào tay Lăng Nhược Y nhỏ giọng nói “Cái này tặng chị.”

“Được, cảm ơn em” Không nghi ngờ hay dò hỏi mà cầm lấy đeo vào cổ mình, Lăng Nhược Y thành công lấy thiện cảm của Gia Hân, cô ấy không biết vì hành động này sẽ cứu cô ấy một mạng.

Sau khi Lăng Nhược Y đi, Gia Hân quay lại đứng ở phía dưới bàn giáo viên nhìn thầy Mạnh, hiện giờ cô sẽ nói cho rõ mọi chuyện nếu không họ thấy cô dễ bắt nạt như thế thì không được đâu.

“Thưa thầy, từ nhỏ em đã theo thầy học đạo trong người có những thứ này không lạ, với lại em chưa từng ở trường truyền bá với bạn nào, không tin thầy cứ hỏi ạ.” Gia Hân chậm chạp nói từng chữ một, Gia Hân không hề có quan hệ quá sâu với lớp nên nếu lớp làm chứng thì rất công bằng.

“Bạn ấy nói đúng á thầy, em làm chứng a.”

“Em cũng làm chứng, bạn ấy như là một sách vậy không hề nói nhiều.”

“Đừng vậy thầy.”

Cả lớp đa phần số đông ủng hộ Gia Hân, lên tiếng vì Gia Hân. Lớp người thi nhau nói, ồn ào như chợ.

“Tất cả trật tự.” Thầy Mạnh quát lên, quay lại Gia Hân nói tiếp. “Được truyện này cho qua, xem như thầy không nói tới, nhưng, còn truyện quay bài em nói thế nào.”

“Thưa thầy, em bị vu oan, em không quay bài trong lớp, bạn ấy nói dối.” Gia Hân không lo lắng tí nào, cô biết trong cặp không có mà trên người cũng không nên cô không sợ, nhưng nếu người hăm gài cô thì sẽ thảm rồi.

“Không thể nào, bạn dám nói bạn không nhét đồ vào cặp khi lớp trưởng thu bài không.” Triệu Phấn không tin lớn tiếng nói, cô ta không con nhỏ ấy lại không có quay bài, đề là do cô ta bỏ vào làm sao lại không có chứ, nghĩ vậy Triệu Phấn ánh mắt hơi lóe rồi biến mất.

Chỉ là cô ta quá tự tin rồi, Gia Hân không phải lần đầu gặp cô ta hay thấy thủ đoạn của cô ta, trò này Gia Hân đã phòng bị từ sớm, cô ta không hề hay biết gì cả.

“Đúng là như vậy, mảnh giấy còn trong cặp, lúc nãy thầy đồ đồ nó văng vào dưới chân thầy rồi.” Gia Hân quay đầu nhìn Triệu Phấn ánh mắt lạnh không độ ẩm nào nói, triệu Phấn bị ánh mắt của Gia Hân làm lạnh xương sống, cảm giác bất an, nhưng nghĩ lại lại loại bỏ ra sau đầu. Gia Hân nhìn không lâu thì quay đầu nói với thầy Mạnh. “Nhờ thầy mở đọc cho các bạn ở đây ạ.”

“Được.”

Thầy Mạnh đáp một tiếng rồi cầm tờ giấy dưới chân lên, thầy Mạnh than một tiếng nhỏ, thấy là cô bé kia muốn chết sớm rồi mới đựng vào người được tung xung thiên tài trong mấy năm qua, nếu nói thiên tài quay bài chỉ bằng nói các thầy cô giao luôn kết quả cho là được.

“Ngày mai nhớ đem theo đồ để đi tế bái, hôm nay chuẩn bị cho kĩ vật cần thiết, làm xong liên lạc sư huynh nhờ đem lên cho thầy, đi tế bái không cần thiết nhiều người con hoặc thêm hai người là được. Sự Phụ Diệt Kim Quang” Thầy Mạnh đọc lớn cho cả lớp nghe rồi nhìn xuống Triệu Phấn.

“Không thể nào, rõ ràng là đề thi...” Triệu Phấn không dám tin này sự thật, làm sao có thể là thư được, không phải cô ta bỏ vào là đề thi sao.

“Là sư phụ dặn làm việc không tiện cho người khác thấy, lúc nãy lớp trưởng đến theo thói quen nên cất đi, hiện giờ không đem ra chứng minh sẽ có người nói thêm nói bớt. Hiện giờ đã rõ, nhờ thầy làm chủ giúp em.” Gia Hân hướng về thầy Mạnh mà hơi cúi đầu, đáng về hiện giờ của Gia Hân ai nhìn cũng nghĩ Gia Hân uy khuất.

“Em học sinh kia, em tên là gì.” Thầy Mạnh nhìn Yieu65 Phấn hỏi

“Em... Em tên Triệu Phấn.” Triệu Phấn giống như kinh sợ lắp bắp trả lời.

Mặt kẻ đáng vẽ của Triệu Phấn ra sao, đối với thầy Mạnh không thể thay đổi được gì cả, Thầy Mạnh không chỉ có cái danh để ngấm cho vui đâu.

“Vu cáo cho bạn học, hành vi không đúng hạ một bậc hạnh kiểm trong kỳ này.”

“Thưa thầy...” Triệu Phấn định nói gì nhưng không nói ra được, cô ta là không thể nói điều gì biện minh cho mình.

Trong lớp không ai nói gì im lặng hơn hết, hạ hạnh kiểm là vết nhơ rất lớn trong học bạ của mỗi học sinh, không ai dám xin cho Triệu Phần ai cũng sợ mình bị dính vào chung

__“Thưa thầy, em nghỉ ngờ lớp có người quay bài nên bạn ấy mới nói thế, bằng không thầy cho tra xét hết tất cả mọi người đi thầy.” Lớp trưởng đứng lên nói.

Lớp trưởng vừa nói xong Triệu Phần cảm giác bất an lại càng mạnh, cô ta không thể không cho người ta xét cặp rồi, nhưng nếu nó bị lộ ra cô ta không biết cô ta có thể làm gì nữa, không thứ đó sẽ không ai nhận ra, nhưng lại thấy lo là thế nào đây

__“Được, giờ ra chơi này không cần ra làm cho rõ ràng rồi nói sau, lớp trưởng và lớp phó học tập hãy đi kiểm tra cho thầy.” Thầy Mạnh dứt khoát ngồi tại lớp phân phó làm rõ, thầy cũng không hi vọng có người sau lưng thầy quay bài điều đó có nghĩa thầy nên về hưu rồi

__“Dạ.”

Lớp trưởng và lớp phó học tập bắt đầu tra xét đi tới đi lui không ngừng, Gia Hân cặp ở bàn giáo viên, đồ của Gia Hân được thầy Mạnh cho phép đang dọn lại đồ bỏ lại vào cặp của mình, lớp tra xét không kém bao nhiêu chỉ còn vài người trong đó có cả Triệu Phần.

__“Mời bạn lấy cặp ra cho mình kiểm tra.” Lớp phó học tập tới bàn Triệu Phần kêu cô ta lấy cặp để lên bàn.

__“Được rồi.” Không tình nguyện làm theo, Triệu Phần nghiến răng mà kéo cặp ra, chỉ là khi kéo cặp ra thì một mảnh giấy rơi ra rớt xuống chân bàn.

Triệu Phần hốt hoảng nhặt lên nhưng tay còn chưa chạm đã bị người khác lấy mất, là lớp phó học tập này giờ đứng đợi xét cặp, giấy vừa rơi ra theo phản xạ nên cúi người xuống nhặt lên, khi mở ra mảnh giấy thì mỉm cười với Triệu Phần để tờ giấy ngan mặt cô ta cười cười.

__“Không thể nào như thế, nó không phải của tôi.” Triệu Phần không thể tin vào mắt mình nhìn thấy, đây không phải là cô ta đem tờ giấy thả vào cặp cho con nhỏ kia sao, sao giờ lại ở đây chứ.

__“Trong cặp bạn không lẽ của tôi hả.” Lớp phó học tập nói chuyện cùng không khách sao, cùng là con gái nhưng lại không thích nhau, Lớp phó học tập tay đưa lên cao lớn tiếng thông báo. __“Thưa thầy bắt được phao ạ.”

Mảnh giấy được đem cho thầy Mạnh xem, xem xong thầy tức giận, kiềm nén lại tính tình, ông rất không thích học sinh quay bài, hôm nay là lần đầu tiên có người dám quay bài trong lớp của thầy mà qua mặt được, còn tố giác người khác vô oan cho người ta, học sinh như vậy để ban giám hiệu nhà trường giải quyết đi.

__“Em còn gì để nói, dám quay bài trong lớp, còn vu oan cho bạn chung lớp, thầy sẽ đưa em cho ban giám hiệu giải quyết.” Thầy Mạnh liếc mắt nhìn Triệu Phần nói.

__“Thưa thầy... em... em...” Triệu Phần muốn giải thích nhưng chưa được nói hoàn chỉnh thầy Mạnh đã cắt ngang.

__“Được rồi, em không cần nói nữa đâu.”

Nói xong thầy đi ra ngoài, mọi người thở phào một cái, Gia Hân về chỗ ngồi của mình lấy sách ra đọc, mặt kệ xung quanh bàn tán.

Triệu Phần âm thầm nhìn Gia Hân, tay cầm một hình thù kì quái xiết chặt lại, lần đầu là tao kinh thương mảy, lần sau không chỉ thế đâu đợi đó Trịnh Gia Hân.

.....

Hai hôm sau lớp học vẫn bình thường như mọi ngày, người tám chuyện thì tám, người chơi thì chơi, đột nhiên một cậu bạn chạy ủa vào lớp thở hổn hển nói.

__“này các cậu có nghe gì chưa a.”

__“Chuyện gì a?” Nhóm người đầy mặt thắc mắc.

__“Hôm trước cô Lăng Nhược Y đến lớp chúng ta tìm Kim Băng Băng á...”

__“Chuyện đó ai mà không biết chứ. xì.” Một nữ sinh cắt ngang chuyện mở đầu của cậu bạn.

__“Không phải đâu nha, là chuyện Lăng Nhược Y sau khi gặp người xong, ra về không biết có chuyện gì xảy ra mà báo chí chụp được ảnh của cô ấy thế thâm không nở nhìn luôn.” Cậu ta không giận còn tuôn ra một hơi dài.

__“Thật á hả, không lừa chúng tớ chứ.”

__“Lừa các cậu làm gì, hôm nay nhà tớ là tớ lấy báo, này các cậu xem đi.” Thấy không ai tin cậu rút tờ báo trong cặp ra cho mọi người xem, chưa kịp mở thì bị lấy đi mất.

— “Á cậu làm gì thế.”

Kim Băng Băng nhìn tờ báo trên người khí lạnh càng phát ra nhiều hơn, trong ảnh là một người con gái mặt mày lem lúa tóc tai không chỉnh tề, hai tay khuỷa loạn xung quanh như đang đuổi thứ gì đó, trên người có vết máu và cánh tay lộ rõ ra một hàm răng con nít. Nhìn vào đầu tiên sẽ không nhận ra là ai nhưng nhìn lại thì giống Lăng Nhục Y vô cùng, Kim Băng Băng vứt tờ báo trả lại cho cậu bạn kia chạy ra khỏi trường.

— “Điền thật, cái tăng băng này.” Cậu bạn rửa thăm một câu rồi cầm tờ báo xem cùng mọi người xung quanh.

Gia Hân và Tiết Huy Nhan liếc nhau một cái rồi lấy cặp quai lên đuổi theo Kim Băng Băng, khi đuổi tới thì Kim Băng Băng ra gần tới cổng trường rồi, Gia Hân lớn tiếng gọi Kim Băng Băng lại.

— “Băng tí.”

— “Đừng đi theo, nguy hiểm.” Kim Băng Băng giật mình rất nhanh tinh táo phân tích tình hình, giều ý của Gia Hân nên không muốn cô theo, Kim Băng Băng không dám chắc là mình bảo vệ được cô bé.

— “Em giúp được mà, cho em theo đi.” Gia Hân nào không nhận ra ý tốt, nhưng cô cần phải đi đó là trách nhiệm thiên sư phải làm.

Với sự năn nỉ i ôi của Gia Hân cuối cùng Gia Hân cũng được đi theo, Kim Băng Băng liếc sang kẻ bên đang đứng Tiết Huy Nhan hất cằm nói.

— “Hắn.”

— “Yên tâm Băng tí, hắn chỉ giúp phụ cầm đồ thôi à.”

Gia Hân nói cũng không sai thật ra hắn đúng là cầm đồ cho người ta mà, không nói gì nữa Kim Băng Băng khoác tay rồi đi trước, ra tới xe thì chui vào ghế phụ lái, tài xế đã chờ trong xe từ lâu, Gia Hân và Tiết Huy Nhan lên xe ngồi ở phía sau.

— “Đi thôi.” Gia Hân nói với Kim Băng Băng ngồi trước rồi tự thắt dây an toàn vào người, còn Tiết Huy Nhan thì không thắt mà Gia Hân cũng mặc kệ hắn.

— “Về nhà.” Kim Băng Băng gật đầu với Gia Hân rồi quay qua tài xế phân phó.

.....

Xe chạy trên đường ước chừng hơn một giờ vào sâu trong núi chạy thêm một đoạn nữa, phía trước hiện lên ngôi nhà duy nhất ở khu rừng này, nhà lấy chủ tông màu trắng, xung quanh trồng rất nhiều hoa kể cả lối đi tới ngôi nhà hai bên đường cũng được trồng vài loại tương tự.

— “Mở cửa.” Vừa tới cổng Kim Băng Băng đứng trước cửa cảm loa nói lớn.

Trong nhà tức tốc chạy ra một đám người hầu, nhìn thấy Kim Băng Băng thì hoảng sợ hoặc là kinh ngạc hay là không thể tin, hoàn toàn không hề có kính ở trong mắt họ.

— “Cô hai đã về.” Một bà lão bước ra ngay sau lưng đám hầu cung cung kính kính chào hỏi, ngoài bà ta ra còn lại điều cúi đầu không lên tiếng.

— “Nhục Y đâu.” Kim Băng Băng không để ý mà tiếp hỏi.

— “Dạ cô cả còn chưa về, hôm nay cô cả có việc lên công ty nên nói đến tối cũng không biết có về không.” Vẫn là bà lão trả lời.

— “Đi.” Không một chút ý muốn vào nhà xem hoàn toàn là đứng trước nhà, Kim Băng Băng kêu Gia Hân một tiếng rồi đi ra khỏi cổng.

— “Đến công ty Ánh Sáng.” Lên xe cũng chỉ nói một câu rồi im lặng.

Gia Hân nhìn ra được Kim Băng Băng không vui, hình như có phiền muộn, nhưng không tiện hỏi dù gì hai người cũng không thân lắm trong quan hệ.

Xe chạy không ngừng mất 2h mới đến được công ty Ánh Sáng, xuống xe Kim Băng Băng không nói gì đi thẳng tới quầy tiếp tân.

— “Xin hỏi cô tìm ai.” Tiếp tân nhìn thấy Kim Băng Băng đến tự giác mà hỏi trước.

— “Lăng Nhục Y” Phung ra 3 chữ rồi im lặng.

Phong cách của Kim Băng Băng y như tên của cô ấy chỉ một chữ Lạnh mà thôi.

— “Mời đợi một lát ạ.” Tiếp tân thấy không phải gấp sắp cấp cao thì trực tiếp dùng điện thoại gọi, xong quay ra nói với Kim Băng Băng chờ.

Chờ không tới 15p đã thấy người cần gặp, Lăng Nhục Y bước từ thang máy ra, nhìn bộ dáng như đang vội, Lăng Nhục Y nhìn một vòng công ty rồi dừng ở chỗ của Kim Băng Băng, hai mắt sáng lên chạy tới bên cạnh.

— “Tiểu Băng, em đến tìm chị.” Lăng Nhục Y cười thật tươi nói với Kim Băng Băng.

__ “Tôi đưa người tôi giúp, sau này đừng phiền tôi.” Nhìn cũng không nhìn Kim Băng Băng từ tốn nói, mấy chữ cuối cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

__ “Tiểu Băng em...” Lăng Nhược Y trong mắt hiện lên thất vọng rồi, biến mất.

Gia Hân quan sát hai người, nhú mày lại, cô nhìn qua Tiết Huy Nhan cũng như vậy, Tiết Huy Nhan nhìn lại Gia Hân trong mắt là mấy chữ không đơn giản.

__ “Chị không mang lá bùa tôi đưa cho chị à.” Gia Hân nhìn cổ của Lăng Nhược Y không có đeo đồ cô tặng thì phải nói Gia Hân cảm giác không bình thường.

__ “A, là cô bé.” Lăng Nhược Y nhìn sang Gia Hân nhận ra cô bé ở trường học, nhớ tới vật cô bé tặng không biết đi đâu rồi thì luôn cuống nói với Gia Hân __ “Xin lỗi bé, lúc đi tắm chị đã tháo ra rồi để đâu cũng quên mất rồi, bé không trách chị nhà.”

__ “Không thể nào trách chị, chỉ là tôi cho dù muốn cứu cũng nắm chắc không được mấy phần.” Gia Hân trận này thật không có lòng tin thắng được nó, nó là muốn báo thù.

__ “Ý em là sao?..”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Gia Hân im lặng đi quanh người Lăng Nhược Y một vòng rồi dùng chân đứng trước mặt Lăng Nhược Y hai tay kết ấn phức tạp, mọi người điều tò mò nhìn nhưng tay Gia Hân quá nhanh không nhìn được động tác của cô, chỉ thấy khi kết thúc thao tác Gia Hân đẩy tay về phía ngực Lăng Nhược Y, một giọt máu lạnh lẽ mà ra ngoài theo tay Gia Hân di động mà tới gần, Gia Hân lấy ra bình thủy tinh tự chế đựng vào vôi đầy nắp lại.

Lúc này ai cũng thần thờ không hiểu mô tê gì hết mà nhìn Gia Hân, Gia Hân mỉm cười với họ.

__ “Chị nên về nhà đừng ở ngoài quá lâu, còn nữa khi về nhà nhớ mua những thứ này” Gia Hân cầm bút viết lên giấy đưa cho Lăng Nhược Y rồi nói tiếp __ “Nhớ chuẩn bị nhiều vào nha, chiều nay tụi em sẽ đến nhà chị giúp chị, bây giờ mau mau về nhà.”

Lăng Nhược Y thất thần không biết làm gì chỉ đứng yên nghe Gia Hân nói, kể cả đưa giấy cũng không để ý. Trợ lý thấy vậy, mắt lo lắng đi lên nhận lấy giấy xem một lượt rồi kéo lấy Lăng Nhược Y đi thật nhanh.

__ “Cám ơn nhiều.” Chỉ nghe được câu cuối của trợ lý thì đã không thấy người nữa

Gia Hân chỉ cười nhìn theo, cô đem bình thủy tin bỏ vào túi của mình sau khi xong thì nghe được Kim Băng Băng lên tiếng.

__ “Tính làm gì.” Kim Băng Băng nhìn hai người kia đi quay sang Gia Hân hỏi, như thế nào cô ấy cũng khó hiểu chuyện cô bé làm.

__ “Chiều nay Băng ti sẽ biết thôi, nhớ đến đón chúng em nha.” Cô làm dáng vẻ bí ẩn mà nói, Gia Hân không nắm chắc được có phải là như vậy không dù sao trường hợp này rất ít.

Tiết Huy Nhan và Gia Hân cùng nhau đi chuẩn bị thêm thứ cần thiết cho việc làm, Kim Băng Băng thì về trường buổi chiều đi cùng với hai người, thật ra đâu ai biết nơi ở của Lăng Nhược Y đâu, trừ Kim Băng Băng nên cô ấy không thể không đi theo.

.....

Trợ lý đưa Lăng Nhược Y về nhà dặn dò chú ý vài chuyện rồi lái xe đi, anh cần chuẩn bị một vài thứ và những thứ cô nhóc kia kêu nữa, anh không muốn nghệ sĩ của anh có gì dù là một chút.

Chỉ là trợ lý không biết anh vừa đi thì Lăng Nhược Y ngắt đi tại chỗ, một lúc sau mới tỉnh lại, chỉ là có điểm khác, nụ cười nhẹ trên môi nhìn thấy âm trầm, đôi mắt ánh lên hung ác như ta la, tay vuốt tóc, tay sờ mặt uống ếu thân mình đi lên lầu vào phòng ngủ đứng trước tấm gương lớn trong phòng.

__ “Ha Ha Ha... Không bao lâu nữa thân thể này sẽ là của ta mãi mãi rồi, ừm, thật là xinh đẹp làm sao a. ”

Xuất phát từ Lăng Nhược Y miệng nói nhưng giọng lại non nớt rất nhiều, còn có thể nghe được là giọng của trẻ con chưa trưởng thành.

Không ai phát hiện quanh nhà tụ tập rất nhiều khí xám đen, cây cối xung quanh không gió vẫn lay động, tạo5 nên một cảnh âm trầm.

.....

Kim Băng Băng còn chưa tan học đã nhận được tin của Tiết Huy Nhan và Gia Hân có việc khẩn cấp, không chần chừ cô ấy chạy ngay đến nơi hẹn.

Tiết Huy Nhan vừa thu thập xong đồ tòi tìm Gia Hân, còn chưa đi Gia Hân đã tìm tới, trong tay cầm theo bình thủy tinh đang phát sáng nhanh chóng hồi thức gồm đồ gọi cho Kim Băng Băng tới nhà Lăng Nhược Y gấp nếu không không kịp.

Khi Kim Băng Băng tới nơi thì Gia Hân và Tiết Huy Nhan lập tức lên xe tốc hành chạy.

__“Băng tỉ, hiện giờ không thể nói trước được gì, em sợ chị Lăng Nhược Y không thể chờ, trong thời gian ngắn nhất phải đến nơi, còn nữa chị liên lạc với trợ lý của chị ấy đừng để chị ấy một mình, hãy theo chị ấy mọi lúc cạm không được để chị ấy bị chảy máu.”

Gia Hân nói liền miệng với Kim Băng Băng, tay cô không ngừng ấn thủ quyết trước bình thủy tinh, Tiết Huy Nhan cũng không nhàn rỗi, dùng chu sa vẽ bùa trên không đánh tới trợ giúp cho Gia Hân, không gian trong xe không lớn lắm nhưng đủ hai người làm phép không cần lập đàn.

Kim Băng Băng cũng im lặng làm theo những gì Gia Hân nói, nhìn cả hai người mồ hôi chảy như mưa xuống không biết làm sao.

Được 10p sau bình thủy tinh trở lại bình thường, chỉ thấy giọt máu bên trong hơi ngả màu đen, Tiết Huy Nhan im lặng đưa cho Gia Hân lá bùa, Gia Hân huy động lá bùa tự động cháy lên tro tàn rơi vào miệng bình hòa với máu, một lát sau giọt máu trở lại đỏ tươi, cả hai mới thở phào một cái.

Định thần lại sau trận căng thẳng vừa rồi, đột nhiên trước mặt cả hai xuất hiện hai mảnh khăn tay, nhìn lên là Kim Băng Băng đưa cho hai người, Gia Hân cười cười nhận lấy còn Tiết Huy Nhan thì mặt vẫn lạnh tanh nhận khăn phụng ra hai chữ “Cám ơn.”

Xe chạy gần nửa tiếng nữa mới tới nơi, Tới nhà Lăng Nhược Y thì ngoài Kim Băng Băng ra còn lại Gia Hân và Tiết Huy Nhan điều giạt mình nhìn căn nhà.

__“Nhà này làm sao xây nên a, thật không hiểu là muốn chết sớm sao?.” Gia Hân không kìm được mà nói, cô không thể tin được ai lại xây nhà trên đất đỏ chứ, còn có đất đỏ mà trồng hai hàng liễu vàng lên trên.

Tiết Huy Nhan cau mày lại, hẳn từng nghe sư phụ nói, đất đỏ là nơi nuôi thi tốt nhất, nếu chôn người ở đó từ 10 năm thì sẽ biến thành Cuồng Thi, 30 năm sẽ là Lục Cuồng Thi, 50 năm sẽ là Bạch Cuồng Thi, còn trên nữa sẽ là Huyết Cuồng Thi, còn muốn thành vua cuồng thi trên trăm ngàn năm mới thành một con.

Kim Băng Băng im lặng nhìn hai người, chờ đợi hai người lên tiếng ra hiệu.

Gia Hân nhìn Tiết Huy Nhan, hẳn hiểu ý nhảy lên cây phóng qua tường cao nhảy vào nhà, đất là thể thuật mao son nhằm tăng tính linh hoạt, ai biết bị dùng thành trò trộm đạo, lão tổ tông mà biết thì sẽ ra sao đây.

Gia Hân đứng kế bên Kim Băng Băng, thấy Hân vào rồi thì quay đầu dặn Kim Băng Băng vài điều.

__“Băng tỉ, tỉ nữa tỉ nhớ vào xe ngồi không nên ra ngoài, khóa hết cửa lại dù ai kêu cũng không mở ra, cho dù người đó là em cũng không được tỉ nhớ nha.”

__“Được.” Kim Băng Băng biết cô ấy không giúp được gì nên dứt khoát đồng ý.

Nhìn Kim Băng Băng đồng ý cô mới giao cho cô ấy một xấp bùa, toàn bộ là bùa tím.

__“Lên xe tỉ dán nó ở cửa kính của xe, còn lại thì tỉ cầm lấy không được để rời tay.”

Gia Hân không còn chờ Kim Băng Băng đồng ý thân mình nhanh chóng nhảy lên phóng vào trong nhà, Kim Băng Băng nhìn theo lo lắng cũng không nói gì, mắt ngấn nước mà đi vào trong xe ngồi làm theo lời dạy của Gia Hân.

.....

Phía trong nhà Tiết Huy Nhan đã bố trí xong các loại trận pháp, Gia Hân đi vào nhìn cũng không nhìn mà trực tiếp nhảy vào nhà chính đẩy cửa ra.

Đầu tiên cảnh mà Gia Hân thấy không phải là gì khác mà là trợ lý của Lăng Nhược Y bị treo cổ ở giữa nhà, cô biết nó đã tiến tới bước cuối cùng rồi, cô không hiểu người như Lăng Nhược Y sọ lại tham gia vào trò quái ác này chứ.

Khi vào nhà Gia Hân đã nhận ra cái gì đang muốn hại Lăng Nhược Y rồi, chỉ là cô không biết vì sao Lăng Nhược Y lại nuôi quỷ, đúng vậy là nuôi quỷ, thường người ta nuôi là quỷ anh khi sơ sinh, còn Lăng Nhược Y lại nuôi là quỷ anh đã mở trí thức, hai loại này khác nhau hoàn toàn không thể trùng, nuôi quỷ anh sơ sinh nó xem người nuôi là mẹ sẽ không hại người nuôi nó với điều kiện là không cho nó đụng tới máu thịt sống, còn nuôi quỷ anh đã mở trí thức thì khác, phải cung cấp theo yêu cầu của nó không được sai nó sẽ giúp người nuôi thực hiện ước muốn, nhưng nếu nó nổi lên tà niệm thì người nuôi sẽ bị nó ám cả đời tới khi nó lấy được thân xác người nuôi mới thôi.

Lăng Nhược Y tại sao lại nuôi quỷ, câu hỏi xung quanh đầu Gia Hân còn chưa tìm được đáp án thì Lăng Nhược Y từ trên lầu đi xuống.

__“Chào mừng đến nhà ta chơi, cô pháp sư.” Lăng Nhược Y vừa bước xuống vừa nói, nhưng giọng nói lại khác.

Gia Hân chưa làm gì, nghe tiếng nói cô biết hiện giờ không còn Lăng Nhược Y nữa mà là một quý anh linh trí.

“Ngươi tên gì, vì sao nổi tà niệm hại người chứ.” Gia Hân nhìn chăm chăm bóng dáng đang đi xuống kia.

(Lăng Nhược Y) nhìn người tới khinh thường hừ lạnh trong lòng, nó đợi lâu như vậy mới có thân xác như ý, muốn trục xuất nó cũng không phải dễ như vậy dựa vào nhóc con này, nó sẽ không tha cho ai tới phá hỏng kế hoạch của nó.

“Ta là ai, ngươi không có tư cách biết đến, nhanh chóng rời đi nếu không ngươi sẽ giống như tên không biết tốt xấu kia, bị ta rút đi linh khí mà chết.” Nó không muốn hao tổn công sức với con nhóc này, đêm trăng tròn sắp tới không thể làm mình không đủ lực lượng được.

“Ngươi sợ sao, chỉ là một quý anh đã mở ra linh trí mà thôi, để ta xem ngươi khác gì với lũ quỷ thông thường.” Gia Hân bị quỷ hăm dọa quen rồi, chúng không việc gì gặp cô cũng hăm dọa nữa là.

Gia Hân vừa dứt lời thì tay đồng thời cũng phóng tới lá bùa hướng trợ lý đang treo kia đánh, (Lăng Nhược Y) không kịp đề phòng để Gia Hân đất thủ, lá bùa vừa tiếp xúc lập tức cháy dây bị cháy đứt trợ lý rơi tự do xuống, may mắn lúc đó Tiết Huy Nhan vừa vào tới phóng lên đỡ lấy, cả hai cùng ngã đè lên nhau thuận thế lăn ra tới mép cửa.

Nhìn thấy người đã không việc gì Gia Hân lập tức cắt máu trên tay bôi lên Long Phượng Bích Tuyền Kiếm, máu của cô không thải loại thiên sư bình thường có mà từ Đồng Tử cung cấp thêm vô nên rất khác uy lực cũng không thể khinh thường.

Không thể nghi ngờ hành động của cả hai đã chọc giận (Lăng Nhược Y) trong phút chốc hai mắt của nó đã đổi thành màu đỏ như máu căm giận hết lên.

“Dám đấu với ta, các ngươi muốn chết sao, để ta tiếng các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Gia Hân khổ đấu với (Lăng Nhược Y) người chết ta sống, bên ngoài Kim Băng Băng lại trải qua tra tấn tâm lý nặng nề.

Kim Băng Băng nghe theo Gia Hân đi vào xe, nhưng cô ấy chưa vào được bao lâu chỉ vừa dán bùa lên các cánh cửa của xe thì dị biến nổi lên, xung quanh xe toàn một màu đen, cửa xe bị đập Bình...Bình... không dứt.

Lái xe hoảng sợ run rẩy nắm lấy vô lăng, ông ta lần đầu gặp trường hợp này hoảng sợ không dứt.

“Có chuyện gì vậy?.” Kim Băng Băng nhạc nhiên mở to mắt nhìn về cửa kính xe.

Trong màn đêm dần dần thấy một bóng người đang đi lại xe, bóng người vừa tới Kim Băng Băng nhận ra ngay là Lăng Nhược Y.

“Em gái mau mở cửa cho chị, mau lên mở cửa cho chị.” Lăng Nhược Y tay đập lên cửa kính vờ nói

“Cô chủ, tiểu thư Nhược Y đang gọi có mở cửa không ạ.” Lái xe thấy Lăng Nhược Y thì bốt run lại quay đầu hỏi Kim băng Băng.

“Không, dù như thế nào cũng không mở.” Kim Băng Băng lên tiếng, tiếng nói lạnh như băng làm lái xe im miệng nuốt vào lời muốn nói.

Tiếng gọi một lúc sau ngưng lại, bóng dáng Lăng Nhược Y biến mất theo tiếng gọi kia, Kim băng Băng thờ phào nhẹ nhõm một cái, cô ấy không ngờ Gia Hân nói điều gì hiện giờ cô ấy đang trải qua điều mà Gia Hân đoán trước, nếu không cũng không kêu cô ấy không được mở cửa.

Kim Băng Băng hoàn hồn không được bao lâu thì tiếng gõ cửa kính lại vang lên, lần này lái xe thậm chí ngất luôn khi thấy người đập cửa kính, Kim Băng Băng thì đôi mắt đã ước, phá bỏ lớp vỏ lạnh lùng thường ngày nhìn người bên cửa kính.

Bên cửa kính là một người đàn bà xinh đẹp, Đang không ngừng mắt máy mời gọi Kim Băng Băng.

“Băng nhi, mở cửa cho mẹ đi Băng nhi.”

Là mẹ của Kim Băng Băng, Người vợ thứ hai của cha Kim, đã mất khi Kim Băng Băng vừa lên 4 tuổi, hiện giờ không hiểu sao lại đứng bên cửa kính gọi Kim Băng Băng mở cửa.

“Mẹ... M.ẹ.... Không không phải mẹ, không phải.” Kim Băng Băng vừa khóc vừa nói, giọng nghẹn ngào đưa tay đặt lên cửa kính xe, nhưng nhớ tới điều Gia Hân nói cô ấy lập tức lui lại cách ra cửa kính của xe.

“Băng nhi nhanh mở cửa cho mẹ, mẹ sợ lắm, mau đi con.” Giọng nói của bà Kim vẫn vang lên bên cửa, giọng mang theo tun rẩy gọi.

Lái xe lúc này đã tỉnh lại, nhìn Kim Băng Băng kêu lên một tiếng, tay muốn mở ra cửa xe để xuống xe, vì Kim Băng Băng ngồi phía sau nên ông muốn đi ra sau xem cô ấy ra sao rồi.

“Cô chủ.”

“Ngồi im đó, không được động, không được mở cửa.” Nhận được động tác của tài xế Kim Băng Băng hét lên ngăn cản ông.

Tiếng hét của Kim Băng Băng làm không gian im lặng lại, cô ấy thở gấp ngã người ra sau, nhưng tin thần còn chưa ổn định lại đã phải căng thẳng vì lần này tới là Trịnh Gia Hân.

“Băng tỉ chị mở cửa cho Hân Hân vào với, Hân Hân tới giúp chị nha.” Trịnh Gia Hân khuôn mặt và cả người đều dính máu, chật vật không ngừng mà đập cửa kính xe kêu Kim Băng Băng.

“Tiểu Hân.” Kim Băng Băng thì thào, cô ấy quay đầu nhìn Trịnh Gia Hân như cọng rom cứu mạng, muốn nhào tới mở cửa ngay lập tức nhưng khựng lại, giọng nói lúc trước khi đi của Gia Hân vang lên trong đầu cô ấy. “Dù là ai cũng không được mở cửa xe, cho dù là em cũng không thể nhớ kĩ không được mở cửa.” Tay vươn ra run lên rồi hạ xuống, Kim Băng Băng nhắm mắt lại tự người ra sau ghế.

Trong tai Kim Băng Băng bắt đầu vang lên từng tiếng nói của mọi người, khiến cho cô ấy không thể lặng tâm.

“Băng tỉ mau cho Hân Hân vào với chị đi.”

“Băng nhì mẹ sợ quá, ở đây tối quá, con mau cho mẹ vào với.”

“Em gái chị lạnh và sợ lắm cho chị vô với em nha, chị không làm gì cả mà.”

“Im hết đi, các người điều không phải AAaaaaaa.....” Kim Băng Băng hét lên, đầu cô ấy đau căng thẳng không ngớt.

“Cô chủ không sao chứ.” Lái xe lo lắng mà nhìn Kim Băng Băng không dám cãi lại lệnh cô chủ chỉ có thể ngồi phía trước nói vọng ra sau.

Một lúc sau đầu bớt đau, Kim Băng Băng hai tay nắm chặt băng ghế, tay đụng vào mấy lá bùa lúc hoảng loạn cô ấy làm rơi tung ra khắp nơi trên xe, Kim Băng Băng cầm lấy bùa, lòng lắng lại từng chút một, cô ấy cầm lên bùa dán lên người và trên người cả lái xe, còn lại cô ấy dán hết lên cửa kính xung quanh xe.

“Không sao, yên lặng mà ngồi trong xe không có lệnh ta không được mở cửa xe.” Kim Băng Băng im lặng làm xong thì nói với tài xế, cô ấy cũng lặng lẽ mà ngồi lại ghế sau.

“Vâng cô chủ.” Lái xe đáp một tiếng rồi cũng im lặng làm theo.

.....

Hiện giờ Gia Hân và (Lăng Nhục Y) đánh nhau không phân cao thấp, người đánh ta một chưởng ta trả người một kiếm.

(Lăng Nhục Y) tung người nhảy lên hướng về Gia Hân mà phóng tới tay mở ra trào, mười ngón tay dài hơn 3 tấc nhắm ngay ngực Gia Hân mà trào tới.

Gia Hân hơi lên kiếm mà đỡ, nhưng không thể chặn hết cong kích, giống như là chờ chỉ có vậy, đôi mắt đỏ của (Lăng Nhục Y) nhìn thẳng mắt Gia Hân phóng tới tia sáng màu đỏ vào mắt cô.

“Người không đầu lại ta, chịu thua đi.” Thấy Gia Hân chống lại thì (Lăng Nhục Y) khinh thường nói.

“Phải không.” Gia Hân cười lạnh nói.

Cô bắt đầu chuyển đổi màu mắt, màu mắt tím đậm chống lại không chút yếu thế nào, Gia Hân dùng sức cắn bẻ ngón tay máu chảy ra cô lập tức đánh lên mắt của (Lăng Nhục Y)

AAaaa.....

(Lăng Nhục Y) hét lên cả người văng ra sau, không may là nơi nó bay ra lại trúng ngay ngoài cửa.

Trận pháp mà Tiết Huy Nhan bày ra nhốt lại nó trong đó, lúc Gia Hân đánh nhau Tiết Huy Nhan tham gia được lúc đầu nhưng tay không không thể đánh được không bao lâu hân trọng thương mà bị đá ra cửa làm tổn hại trận pháp, Gia Hân kêu hân làm lại trận pháp hân biết không kham nổi chỉ đành nhận mệnh.

“Người tưởng có thể nhốt được ta sao?.” (Lăng Nhục Y) bị nhốt lại hân dữ nói, tay bắt đầu công kích trận pháp bắn ra từng trận ánh sáng.

“Ta không tin không cho người xem cái gì lợi hại.” Gia Hân không muốn cho nó cơ hội thoát ra, kiếm trong tay cắm xuống mắt trận thay thế cho mắt trận.

Trận pháp được gia cố không tưởng, kiếm khí đánh lên người (Lãng Nhược Y) không ngừng mà đánh từng đạo sát bén.

—“AAAaaa... Kh..ôn..g thể nà..o...” (Lãng Nhược Y) bị công kích không kịp ngời tay, bị đánh trúng không biết bao nhiêu lần vào người, nó không tin nổi trông lớn mắt nhìn Gia Hân ở bên ngoài.

(Lãng Nhược Y) không cam tâm dừng tất cả sức mạnh mà nó tích góp được giải phóng ra, máu trong người bắt đầu chảy ra không ngừng.

Gia Hân nhìn thấy vậy thì hơi lo lắng, cô không ngờ nó đã hút cả máu người để tu luyện, không chừng trận pháp không thể diệt được nó rồi.

—“ngươi muốn thoát ra là mơ mộng hảo huyền. ” nhìn trận pháp lung lay, Gia Hân biết nếu tiếp tục sẽ để nó thoát được, cô không thể để nó xuất ra.

—“Ta sẽ không tha cho ngươi.” (Lãng Nhược Y) cảm nhận trở buộc ít đi thì hướng Gia Hân hét lớn.

—“Ta chờ.”

Gia Hân để lại cho nó hai chữ, đang muốn gia cố trận pháp thì tiếng của Tiết Huy Nhan vang lên làm cô cả kinh.

—“Không xong rồi, cửa Bắc không đỡ nổi nữa.” Hân nhìn cửa Bắc lo lắng không thôi.

—“Ha ha ha... muốn diệt ta sao, nằm mơ đi...” Nhận ra trời buộc càng lúc càng lỏng thì (Lãng Nhược Y) tin thần hưng phấn mà cười hướng Gia Hân nói.

—“Ta chơi với ngươi tới cùng.” Gia Hân nhìn phía Bắc bị phá chỉ cần thêm một cửa thì trận pháp hoàn toàn sụp đổ, cắn răng nói.

Gia Hân ngồi xuống ngay cửa Bắc, cầm lấy con dao nhỏ trong túi ra cắt ở cổ tay hai bên, máu chảy xuống trận pháp tuông ra thật nhiều, miệng bắt đầu đọc tay bắt đầu vung theo máu chảy mà kết ấn.

Tiết Huy Nhan Kinh sợ nhìn Gia Hân hân không ngờ cô lại dùng tới nó, cả hân còn chưa dám chắc thành công sao cô lại.

.....

Ở trên núi, tại ngôi nhà gỗ nhỏ.

—“Nhóc con sao lại sử dụng nó chứ, không lẽ con gặp chuyện gì sao.”

Diệp Kim Quang nhìn trời mà nói thầm trong miệng, ông đã từng tính ra Trịnh Gia Hân có một nạn kiếp, nhưng lần này cũng không phải là nạn kiếp mà là trùng Kiếp, ông không ngờ con bé lại dùng tới Thân Quyết Huyết Ấn, con bé gặp phải truyện gì đây.

Diệp Kim Quang đang trong thời gian chế bùa đặc biệt là để cứu Gia Hân trong lúc nạn kiếp tới không thể đi ra, chỉ cầu nguyện trong lòng, ông bước vô nhà quý trước linh vị, tay làm pháp quyết trên giấy, miệng lầm bầm

—“Lão tổ tại thượng cầu người giúp cho trưởng môn tiếp theo của mao sơn ta, đệ tử Diệp Kim Quang xin phép một lần tổ giáo.”

.....

Cùng lúc đó bên Gia Hân nổi lên dị biến một trận kim quang từ bốn phương tám hướng vọt về phía trận pháp, trận pháp tỏa ra ánh hào quang, ngăn cách Gia Hân ra ngoài bên trong nổi lên phong ba, không bao lâu sau (Lãng Nhược Y) không còn một chút sinh khí ngã xuống đất, trên người một luồng khói đen bay ra tụ thành hình đứa bé chừng 9 tuổi ngơ ngác đứng giữa không chung.

Gia Hân mỉm cười tựa vào người Tiết Huy Nhan phía sau lúc này đã nhanh chóng đỡ cô, cô làm được rồi, cô không làm mao sơn mất mặt.

—“Đáng chết em muốn chết sao?.” Tiết Huy Nhan tức giận hướng Gia Hân gầm lên, cũng mặt kệ tình huống gì bé cô lên đi về phía cửa nơi đó có một cái ghế dựa hân để cô ngồi lên đó, mắt tức giận nhìn cô mím lại môi.

—“Không sao.” Gia Hân trấn an hân lại, cô biết hân lo cho cô, nhưng cô không thể không làm vậy được, nếu không thì Lãng Nhược Y còn tất cả mọi người điều gặp nguy hiểm.

Cô vịn tay lên thanh ghế muốn đứng lên làm việc còn dang dở. thì bị hân ngăn lại ấn cô xuống ghế không cho đứng lên mặt âm trầm, Gia Hân cũng ngồi xuống nhìn hân.

—“Đề anh.” thấy cô ngồi yên hân mới nói

—“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36-2

Cuộc chiến chấm dứt, cứu được Lăng Nhược Y nhưng lại bị hôn mê bất tỉnh đưa vào bệnh viện, còn về Kim Băng Băng thì khi Gia Hân bên này giải quyết xong, bên cô ấy cũng trở lại quang mây tạnh.

Kim Băng Băng bị kinh hoảng một thời gian ngắn không thể đến trường, còn tài xế của cô ấy cũng được cho nghỉ đại hạn lấy lại tinh thần.

Nửa tháng sau tại bệnh viện Lâm Giang.

Gia Hân và Tiết Huy Nhan sau khi Lăng Nhược Y được thông báo có dấu hiệu tỉnh lại thì hai người điều tức trực chờ đợi ở bệnh viện.

Gia Hân đang rót nước uống thì nhìn thấy Lăng Nhược Y đang dần mở mắt, tay cũng nhút nhút, miệng còn phát ra tiếng nên tới gần xem, vừa nhìn thấy Lăng Nhược Y tỉnh lại thật thì lên tiếng.

— “Chị tỉnh rồi à?.”

— “Chị làm sao vậy?.” Lăng Nhược Y mở miệng cau mày hỏi, tay chân Lăng Nhược Y bần rần không nhấc lên nổi chỉ thì thảo nói bằng miệng, cả người không có sức chỉ muốn ngủ thật lâu thôi.

Gia Hân nhìn liền biết đây là di chứng để lại sao khi quý xuất ra, cô nhẹ nhàng đắp chăn lại cho Lăng Nhược Y rồi nâng lên đầu giường, cô ra phía bàn lấy nước đưa cho Lăng Nhược Y uống cho tỉnh táo một chút, nhìn Lăng Nhược Y đã có tinh thần đôi chút mới lên tiếng trấn an.

— “Không sao cả, yên tâm đi.”

Nghe Gia Hân nói Lăng Nhược Y cũng yên tâm phần nào nhưng Lăng Nhược Y nghĩ lại thời gian đó, cô nàng chỉ nhớ được khi về nhà rồi đi ngủ hoàn toàn không nhớ được chuyện tiếp theo.

— “Chị nhớ chị về nhà rồi mà, chị đi ngủ sao giờ lại ở đây?.” Lăng Nhược Y nói ra thắc mắc trong lòng, nhìn Gia Hân chăm chăm đôi mắt là cầu xin Gia Hân nói cho biết mọi chuyện.

Gia Hân cũng thật tình kể hết cho Lăng Nhược Y nghe từ chuyện phát hiện Lăng Nhược Y gặp nguy, tới đánh nhau và cứu người như thế nào, còn nói thêm tình trạng của mọi người lúc đó cho Lăng Nhược Y biết.

— “Sự thật là vậy sao?, Vậy trợ lý của chị có sao không?.” Nghe xong Gia Hân kể câu đầu tiên của Lăng Nhược Y là hỏi ngược lại, lại hỏi về trợ lý của mình.

Không phải Lăng Nhược Y không tin mà là lo lắng cho mọi người, Lăng Nhược Y biết nuôi quý hại thân nhưng vẫn nuôi vì lo cho sự nghiệp, lại không biết mình là một người bình thường không sánh bằng những thứ không thể kiểm soát kia.

— “Anh ta chỉ bị thương nặng không sao hết không nguy hiểm tánh mạng đâu.” Gia Hân chậm rãi nói.

Cô cũng không giấu gì mà kể cho Lăng Nhược Y nghe về trợ lý của mình, Gia Hân đúng là có tâm riêng, cô nhận ra trợ lý này thích Lăng Nhược Y đến nỗi dù bỏ mạng cũng không tiết, chỉ là còn xem Lăng Nhược Y nghĩ thế nào thôi.

— “Tốt rồi, tốt rồi...” Lăng Nhược Y lẩm bẩm trong miệng chỉ hai chữ lập đi lập lại, trên mặt cũng xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi.

— “Chị nghỉ ngơi đi, khỏe một chút thì xuất viện đi làm lại.” Gia Hân không tiếp tục ở lại xin cáo từ, những gì cần nói đã nói nên cô không cần thiết lưu lại nữa.

— “Cảm ơn em nhiều.” Lăng Nhược Y nghe đến cũng không phản ứng gì nhiều gật đầu cảm ơn với Gia Hân.

Gia Hân tạm biệt sớm, còn một người đang đứng ngoài cửa đợi cô, chỉ là trong lòng cô không muốn hán đợi lâu nên muốn ra sớm thôi.

— “Không có gì, bây giờ em phải đến trường hôm khác đến thăm chị nha.”

— “Ừ tạm biệt.”

— “Tạm biệt.”

.....

Trong một ngôi nhà kính, bóng tối bao phủ. Tọa căn phòng không ánh sáng chỉ có ngọn lửa của vài ngọn nến đang cháy ở gần tường chiếu sáng cả căn phòng.

Hai bóng người một đứng một ngồi, nhìn kĩ là một nam một nữ.

— “Đã ổn thỏa rồi chứ?.” Nữ cất giọng rất đáng yêu nhưng lại khiến người ta lạnh sống lưng.

— “Yên tâm đi, chỉ cần nó tới trường sẽ không thể đi ra.” Người nam ngồi bên trầm trầm lên tiếng, không nghe ra được giọng rõ ràng nhưng lại nghe hiểu được nam nhân kia nói gì.

— “Vậy thì tốt.” Người nữ nhận được câu trả lời hài lòng quay người đi hướng ra ngoài.

— “Cô tự lo cho tốt, muốn nó làm việc cái giá cũng không rẻ đâu.” Người nam tốt bụng nhắc nhở nhưng trong giọng nói không có một ý gì cảm nhận được nhắc nhở của nam nhân kia

— “Tôi tự biết, không cần ông quan tâm.” Nữ khó chịu lên tiếng rồi bước đi sau lưng còn vang lại giọng nam nhân kia.

— “Tùy cô.”

.....

Gia Hân và Tiết Huy Nhan trên đường về trường thông thả mà tán dóc với nhau, thật ra thì là Tiết Huy Nhan nói còn Gia Hân nghe thôi, nhưng chuông điện thoại lại vang lên đúng lúc họ sắp tới cổng trường.

— “Con gái mau về nhà một chuyến đi, em trai con không biết sao lại sốt cao quá.” Mẹ Trịnh máy điện thoại vừa kết thì nói không ngừng giọng còn run run.

Tiết Huy Nhan đưa điện thoại cho Gia Hân nói chuyện, điện thoại Gia Hân toàn để ở nhà không mang theo, trong máy cô có lưu lại số điện thoại của hân trong danh bạ, mẹ Trịnh đang gấp nên cầm máy gọi cũng không biết là người nào nghe mà cứ nói chuyện.

Hai người gần nhau đương nhiên điện thoại âm thanh lớn nên cũng nghe không lọt chữ nạo, Gia Hân nóng lòng may mà hân đưa nhan tay nếu không thì cô sẽ đưa tay mà đành lấy rồi.

— “Mẹ con sẽ về ngay.”

Cô nói xong cúp điện thoại rồi trả lại cho hân, nhìn hân một chút rồi mới lên tiếng.

— “Nhà tôi có chuyện, anh đi học đi nhớ xin phép giúp tôi luôn, tôi phải đi về ngay.”

— “Cùng đi đi.” Hân đưa ra quyết định không chần chờ, giờ còn bảo hân quay về trường sao, cô đi về một mình hân cũng không yên tâm, cô còn chưa khỏe hân đâu, với lại trong trường không có cô chán lắm.

Gia Hân loong biết suy nghĩ của Hân, cô do dự, đây là chuyện gia đình cô cô không muốn ai nhúng tay vào, nhưng cô không biết nói thế nạo với hân.

— “Nhưng...”

— “Cùng đi.” Hân không cho cô cơ hội nói lý do thoái thác, lời như đinh thép mà nói với cô, cuối cùng cô đành bất lực lên tiếng đồng ý.

— “Được.”

Hai người cùng nhau chạy nhanh về nhà Trịnh gia, vì cả hai điều đi bộ nên nhanh tới đâu cũng phải 20p chạy bộ cấp tốc tuy là nhà gần.

Gia Hân về tới nhà cũng không gõ cửa hay bấm chuông mà lấy chìa khóa mở luôn cửa chạy vào trong, Hân theo sát cô đi vào thuận tay đóng cửa chốt lại.

Ba mẹ Trịnh thì đang tại phòng Trịnh Gia Kiệt không ra ngoài, Gia Hân về nhanh chóng chạy tới phòng Trịnh Gia Kiệt cô đoán cả ba mẹ đều ở đó, đúng là cô đoán không sai chút nào, mẹ Trịnh Trâu Tâm Tâm bừa nhìn thấy Gia Hân nước mắt không giữ được nữa rơi xuống ôm chầm lấy Gia Hân mà khóc.

Gia Hân ôm mẹ tay vỗ vỗ an ủi mắt nhìn chằm chằm người tte người, Trịnh Gia Kiệt toàn thân đỏ bừng, run rẩy không ngừng, miệng thì thảo than vãn nhưng không biết là cậu nói gì, hai mắt nhắm chặt lại không chịu mở ra, trên đầu còn toát ra khói trắng rất quý dị.

— “Là mươn dương, linh tự.”

Tiết Huy Nhan vừa lên tiếng cả nhà quay quắt qua nhìn hân, be mẹ Trịnh ngạc nhiên người này là ai tại sao ở trong nhà họ, tự nầy giờ không chú ý tới hân đứng ở phòng con trai hai người khi hân hỏi chuyện mới phát hiện được, không đợi be mẹ Trịnh lên tiếng hỏi Gia Hân đã nói trước.

— “Ba, mẹ đây là Tiết Huy Nhan, cũng là thiên sư cùng học chung lớp với con, anh ta cũng không thua kém con là bao.”

Ba mẹ Trịnh lúc này mới thả lỏng tâm, lại quay lại lo lắng nhìn con trai, ông bà biết nghề mà Gia Hân làm hiểm gặp cùng người giống vậy nên cũng không hỏi nhiều lắm gì, ông bà tin con mình sẽ không quen với loạn thất bát tao dẫn cả về nhà, bây giờ hai người chỉ mong sao con trai nhanh khỏe lại mà thôi.

“Anh biết mụon dương, linh tụ này là gì sao?”. Gia Hân quay qua hỏi Tiết Huy Nhan, cô chưa được sư phụ dạy cho cái này nên mù tịt không biết làm gì, thấy hân nói được chừng bệnh thì không khỏi nóng lòng mà hỏi thêm.

Tiết Huy Nhan cũng không đầu, hân từng được học qua nhưng còn chưa thử, sư phụ nói nó rất tà ác, một khi dính phải thì không khác gì phải mất mạng, không chỉ mạng mà linh hồn cũng bị khóa lại không thể xuống địa phị được, hân không ngờ có người có thể làm điều tà ác đến thế với một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Mụon dương, linh tụ, cũng như tên lấy mụon dương thọ của người sống này chuyển hoán qua cho người khác sắp hết dương thọ, linh tụ là lấy đi vận khí thậm chí là lấy đi căn cốt của người này, hai thứ kết hợp lại rất tà ác, người bị hạ mụon dương, linh tụ Có thể nói sống không bằng chết, ở hai thái cực của linh hồn sẽ trải qua băng lửa thiêu đốt không ngừng, thời khắc băng lửa giao nhau cũng là lúc linh hồn bị xé ra từng chút một, khi lấy hết tinh nguyên cũng không dừng lại mà hành hạ cho tới khi chết mới thôi, tổng thời gian phạt bệnh cho đến khi chết là 10 ngày, trong 10 ngày mỗi một ngày sẽ trải qua một lần băng lửa giao nhau, đến ngày thứ 10... Ngày thứ 10 trên người không có một giọt máu biến thành thầy khô.”

Tiết Huy Nhan lời vừa rơi xuống xong đã làm không khí càng thêm trầm trọng, ba mẹ Trịnh thì gần như chết đứng, Gia Hân thì mặt trầm xuống nghiêm trọng, không nghĩ ngờ gì là một cú đâm mạnh cho nhà Gia Hân.

Không ai biết Kiệt Kiệt là mệnh cách đế vương, xôn là trung long đế vương, ngoại trừ Gia Hân, cô không ngờ có người đánh chủ ý tới Kiệt Kiệt, còn muốn cả mạng nó, điều này cô không cho phép xảy ra được, Gia Hân một lúc sau mới mở lời.

“Cách giải đâu.”

“Anh về hỏi lại sư phụ người, người không chỉ anh cách giải phá.” Tiết Huy Nhan ảo não nói.

Tiết Huy Nhan không biết cách giải chỉ chờ mong sư phụ có thể làm được, Hân còn chưa nói hết, khi người nọ thành thầy khô vẫn còn chưa chết hẳn, mà giống như cái xác không hồn, đòi ăn côn trùng không chỉ vậy, còn gặp người liền cắn xé, phải đợi 5 ngày sau mới ngã xuống thân thể mà hóa thành bụi, toàn thân mục nát đọng vào là vỡ ra ngay. Không muốn tạo thêm cho Gia Hân lo lắng bất an nên hân đành nghẹn lại những câu này, may là hân không nói nếu không Gia Hân không nổi điên mới lạ.

“Được.” Gia Hân nhìn hân như xác định rồi đồng ý.

“Đợi anh.”

Tiết Huy Nhan bỏ lại một câu rồi đi mất, hân phải nhanh chóng tìm sư phụ giúp đỡ, hân không nỡ nhìn cô trong trạng thái bây giờ, nó như muốn bóp hân ngạt thở, tìm không hiểu cô rút lại.

Tiết Huy Nhan vừa đi mẹ Trịnh không kiềm được nữa khóc nức lên bên cạnh ôm ba Trịnh.

Gia Hân bước tới giường ngồi xuống cạnh mép giường nhìn Trịnh Gia Kiệt, im lặng không nói gì.

Mẹ Trịnh nhìn qua, bà bất lực mà gần như tuyệt vọng, nhìn hai đứa con mình, bà quay qua ôm lấy Gia Hân nước nờ mà nói với cô.

“Tiểu Hân, bây giờ làm sao đây, em con...nó...”

“Không việc gì mẹ, con sẽ không để Kiệt Kiệt có chuyện, bằng bất cứ giá nào.” Gia Hân vỗ lưng mẹ, ánh mắt kiên định mà nói với mẹ cô.

“Ba mẹ tin con làm được.”

Ba Trịnh lúc này lên tiếng nói, giọng nói khàn khàn, nghe đã biết là đánh kiềm chế cảm xúc của mình, cả ba người vây quanh giường nhìn Kiệt Kiệt của họ.

.....

Tiết Huy Nhan vừa về đến cấp tốc chạy đi tìm sư phụ, vừa chạy tìt vừa gọi không ngừng.

“Sư phụ, người mau ra đây, có chuyện rồi.”

Hân gọi tới gần như tắt tiếng mới thấy sư phụ hân bước ra tới trước mặt, thở hổn hển một hồi mới lấy lại hơi sức, sư phụ hân nhìn tình trạng này nhủ may lại khó chịu lên tiếng.

— “Ai chết mà người lại là làng um hết lên thế hả thằng nhóc.”

— “Con không thời gian với người, mau chỉ con cách phá giải mụn dương, linh tụ đi.” Hấn gấp gấp mà nói còn kéo áo của sư phụ hấn.

— “Xảy ra chuyện gì?” Vừa nghe tới mụn dương, linh tụ thì cảm giác không ổn dâng lên trong lòng, nghiêm túc hỏi lại hấn.

Tiết Huy Nhan không do dự mà nói hết, từ đầu tới đuôi hoàn toàn không dấu bất cứ chi tiết nào cả, không thể nghi ngờ sao khi nghe xong hấn sư phụ mày nhủ càng chắc, hai tay nắm chặt trong đầu xoay quanh bốn chữ mụn dương, linh tụ lại chìm vào suy nghĩ.

Hấn không dám quấy rầy, không một lúc sau thì sư phụ hấn mới thở dài chận rãi nói.

— “Ta cho con nghe một câu chuyện liên quan tới mụn dương linh trận.”

“Hơn 60 năm trước tại núi Thanh Vân Mao Sơn, phía trên núi là tòa tháp được xây dựng lâu năm của mao sơn, thuật sĩ mao sơn sau khi tròn 20 tuổi phải xuống núi lịch lãm, sư huynh Diệp Kim Quang đại đệ tử mao sơn năm đó vừa đứng xuống núi, còn ông nhị đệ tử Quách Tùng Long kém hơn 2 năm mới có thể đi, không nhận được tò mò với bên ngoài mà lên xuống núi dạo chơi.

Khi đó không chỉ có mao sơn còn không động, diễm long...v...v..... Và nhiều thuật sĩ môn hạ khác xuống núi lòng ma bất quỷ trừ yêu, Quách Tùng Long đi xuống sau gặp được Kim Thiên Thanh là một cô gái cũng học thuật sĩ, nhưng thiên về cấm thuật, lúc đầu không ai biết cô gái đó từ đâu xuất hiện, trong tay lại là những thuật pháp mao sơn bị cấm chế liên tiếp đấu với cách môn hạ khác nhau, không chỉ thế mà còn hạ luôn vào linh hồn của người thua một bữa chú lấy đi dương thọ và số mệnh của họ là mụn dương, linh tụ.

Hiếu thắng Quách Tùng Long khiêu chiến với cô ấy, không ngờ lại bị thua thảm hại, không chỉ bị hạ mụn dương, linh tụ mà còn bị hạ khế linh hồn, khi ông chết linh hồn sẽ bị cô ấy lấy đi giam giữ lại, trừ khi cả hai yêu nhau nếu không thì không thể phá giải.

Cùng lúc trận đấu kết thúc thì Diệp Kim Quang xuất hiện mang Quách Tùng Long đi, hướng ngược lên núi Thanh Vân tìm sư phụ cứu người, vị cứu Quách Tùng Long hai vị sư thúc và sư phụ ông phải rút hết tinh hoa mà tu luyện bao lâu nau đổ vào Quách Tùng Long, không ngờ được Quách Tùng Long như cái xác không hồn mà ở mao sơn tùy ý đánh người sau này vì ngăn lại cảnh thảm giết đồng môn mà nhốt Quách Tùng Long lại.

Đem trắng tròn hằng năm Quách Tùng Long phải chịu giày vò như ngàn dao cắt thịt, sư phụ nhìn không được mà ra tay, đêm hôm ấy sư phụ dùng mạng của mình đổi lấy Quách Tùng Long thần trí quay lại, cả núi Thanh Vân vừa hay tin điều lộ về khó tin sau đó là trách mắng thậm chí còn đánh vào người Quách Tùng Long, Sư Phụ của Diệp Kim Quang và Quách Tùng Long là chương môn của mao sơn lúc đó, từ khi đó Quách Tùng Long bị cả núi hờ hững phải bỏ đi biệt tích.”

— “Sau này tất cả mọi thuật sĩ khắp nơi điều lòng bất cho bằng được cô gái tên Kim Thiên Thanh kia nhưng không thành, thuật pháp mụn dương, linh tụ cũng chìm theo tung tích cô ấy mất tích, Ngày nay lại xuất hiện ta e rằng không đơn giản là như con nói mà...” nói tới đây Quách Tùng Long không nói nữa mà im lặng trầm mặt.

Tiết Huy Nhan không nghe sư phụ nói nữa, hơi nghiêng đầu khó hiểu nhưng cũng không nhiều lời, ngẫm lại một chút, sư phụ tại giờ khắc này nói ra có lẽ còn dụng ý khác.

— “Sư phụ, nói vậy thì thuật cấm của mao sơn lạ có phương pháp giải thoát.” Hấn bắt đầu không suy nghĩ mà hỏi vào vấn đề chín.

— “Không sai.” Trả lời xong cho hấn thì Quách Tùng Long im lặng, một lúc sau mới lẩm bẩm trong miệng. — “Đã muốn ra tay sao”

— “Sư phụ người nói gì thế?” Hấn nghe không rõ sư phụ nói gì thắc mắt hỏi lại.

Không để ý tới hấn nói gì lập tức phản phó cho hấn đi thông tri lời không được chậm.

— “Lập tức đi nói với con bé, thỉnh mời sư phụ của con bé xuống núi, cùng ta hợp lực lập đàn may ra có thể giải trừ. Còn nữa nói con bé nói với vị sư phụ đó giúp thầy lời.

Dường dài mòn bước mao sơn tới.

Vì đắc thành tâm trăm yêu ma.” Quách Tùng Long bây giờ cần nhất là lúc này gặp sư huynh, hi vọng điều gửi cho cái tay nhỏ của Gia Hân chuyển đến sư phụ con bé.

— “Dạ, con đi đây.” Hấn đáp một tiếng rồi chạy ra ngoài.

— “Sư huynh hi vọng là huynh.” Lẩm bẩm theo hướng Tiết Huy Nhan rọi đi rồi ông cũng vào trong căn phòng mật thất chuẩn bị đồ.

Tiết Huy Nhan không bao lâu trở lại nhà Gia Hân nói hết cho cô, kêu cô làm theo mới mong cứu được em trai cô, nghe xong hấn nói Gia Hân ngăn người một chút rồi bắt điện thoại đánh Trương Thành.

.....

Tại nhà Diệp Kim Quang...

Trương Thành nhận được Gia Hân nhún nhủ tức tốc chạy tới nơi ở trên núi của Diệp Kim Quang ở, vừa tới nơi đã thấy muốn Diệp Kim Quang ngay tại cửa đứng đó chờ chờ...

“Trương Thành sao con tới đây?.” Nhìn thấy người tới là Trương Thành ông sững sờ, không nghĩ ngợi mà bật thốt lên.

Nói xong mới cảm thấy không đúng, ông đoán được có người lên tới đây nhưng còn người nào thì không ông đoán được đành phải xem thời thế nhân hòa hành thổ như thế nào đã.

“Sư phụ, sư muội nhờ con thỉnh người xuống núi cứu giúp.” Trương Thành Gấp rút tới không kịp thở mà nói.

Thật sự là muốn chết anh ta mà, sư muội chuyện tình không đi được anh ta đành phải chạy lên này nơi sư phụ ở một chuyến, anh ta còn bỏ cả khối công việc tại cảnh sở không chừng về phải bù với công văn a.

“Là chuyện gì nghiêm trọng tới nỗi con bé kêu con mời ta a.” Diệp Kim Quang cả lợ phát phơ bộ dáng không thể nghĩ ngờ ông cho rằng là chuyện hời ý này nó không cần ông xuống núi xem.

“Sư phụ thật trọng đại a, người đi giúp sư muội đi.” Trương thành đỏ mặt hỏi nhìn sư phụ, ra sức năn nỉ ông đi xuống dưới núi.

“Nói nhiều, không phải con bé có pháp khí và trận pháp ta truyền cho sao, cái gì làm khó nó được chứ hử.” Diệp Kim Quang nhướng mày không tin làm gì có chuyện con bé phải bó tay mà ông không biết chứ.

Sư phụ dầu muối không ăn, Trương Thành vỗ vỗ ngực thở dốc, tay vỗ ngay túi áo trên mới nhớ ra sư muội viết thư tín kêu anh ta đưa cho sư phụ đọc là được không cần nói gì, anh ta đúng là bị lú lẫn nhanh chóng lấy ra thư đưa cho Diệp Kim Quang nói.

“Con quên mất, sư muội nhờ con chuyển cái này cho người, người tự xem a.”

Nhìn thư trong tay Diệp Kim Quang thu lại về mặt lúc này đi vào nhà, ngồi trên ghế mà mở ra đọc.

“Sư phụ, đồ nhi gặp hạn, còn thỉnh sư phụ cứu cấp nhất thời, trong cái bình nhỏ là máu được con lấy từ người Kiệt Kiệt, Kiệt Kiệt không có nhiều thời gian để chờ, con chỉ có cách đút máu của con cho Kiệt Kiệt giảm bớt đau khổ trong cơ thể.”

“Chuyện gì làm con làm tới bước này rồi.” Diệp Kim Quang kinh ngạc bật thốt lên không thể tin nhìn vào dòng chữ Đút Máu Cho Kiệt Kiệt mà tay hơi run lên.

Ông trấn tĩnh đọc tiếp.

“có thể sư phụ mắng con nhưng con không thể không làm, Kiệt Kiệt dính phải mụn dương, linh tỵ, chỉ có thể qua nổi 10 ngày không không biết tới, con không cách nào đành thỉnh sư phụ giúp con một lần.”

BỘP...

“Mụn dương, linh tỵ, người nào cả gan sử dụng thuật cấm của mao sơn ta.” Diệp Kim Quang tay đập xuống bàn mà gằn như tức giận che lý trí, mụn dương, linh tỵ, cấm thuật mao sơn bị chôn vùi mấy chục năm nay không xuất hiện hiện giờ có kẻ dùng nó đối phó nhà của đồ nhi ông làm sao có thể như thế được.

“Sư phụ người xem xong đã hãy tức giận a.” Trương Thành vội vàng ngăn lại cảm xúc của Diệp Kim Quang lên tiếng khuyên một câu.

Hít sau một hơi ông ngồi xuống cầm lên đọc tiếp.

“Sư phụ hãy giúp con cách giải này mụn dương, linh tỵ, con ở đây kiểm chế không thể kéo dài, còn nữa có người cùng là đồng đạo muốn cùng sư phụ tác pháp, nhờ con chuyển cho sư phụ hai câu.

Đường dài mòn bước mao sơn tới.

Vĩ đắc thành tâm trăm yêu ma.

Con chờ sư phụ xuống núi.

Trịnh Gia Hân nhị đệ tử.”

Hai câu cuối là sư phụ của Tiết Huy Nhan nhún nhủ, cũng là hai câu làm Diệp Kim Quang vừa lo vừa sợ vừa mừng đang xem, không thể nói lên được bây giờ cảm xúc của ông, tức thì ông đứng dậy đi vào trong phòng kế bên, trước khi vào còn ngoái lại kêu Trương Thành.

“Lập tức xuống núi, nhanh phụ ta thu thập đồ, phải đủ không thiếu, thà thừa ra chứ không quên bỏ lại nhớ không”

“Dạ, con biết sư phụ.” Trương Thành cười khổ mà đáp lời, biết ngay anh ta trốn không thoát mà...

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Tại Trịnh gia.

Ba mẹ Trịnh túc trực bên cạnh con trai không rời, mỗi ngày đứng giờ lại nhìn con gái uy máu cho con trai, tìm hai người không khỏi bóp chặt lại từng chút một, nhìn nhìn lại hai ông bà không thể làm được gì ngoài cổ mà bồi bổ cho con gái và chăm lo cho con trai bên giường bệnh.

Lúc Trương Thành được nhờ đi cũng đã qua ngày thứ hai, tuy biết không thể gặp nhưng không nhận được mà lo lắng.

Hai thầy trò Tiết Huy Nhan đã qua nhà Trịnh gia ở hai ngày, cũng nhìn thấy những gì Trịnh Gia Hân làm không khỏi khiến hai người vừa đau lòng vừa sợ.

Lo lắng đương nhiên là Tiết Huy Nhan, hấn lo cô không cầm cự được sẽ ngã xuống, bởi vậy lúc nào cũng theo cô 20/24h thật sự có su thể thể nô.

Sợ đương nhiên là Quách Tùng Long ông sợ hãi khi nhìn thấy Gia Hân là thân Thông Linh Đồng Tử, càng là sợ hãi con bé thể nhưng sử dụng máu để ngăn cản những thứ kia, trình độ không thể xem nhẹ được.

Cho dù mọi người như thế nào đối với Gia Hân bây giờ cô quan tâm không tới được, bây giờ cô chỉ lo đệ đệ đang nằm kia, cô biết nếu tiếp tục thì cho dù là thuốc tiên cũng cứu không được đệ đệ, chỉ mong sư phụ mau đến.

“Thầy con bao giờ mới đến.” Quách Tùng Long Ngồi chờ không yên lên tiếng hỏi Gia Hân, trong lòng ông rất là lo lắng, với tình trạng huệ giờ còn không biết là Trịnh Gia Kiệt có thể kiên trì trong bao lâu nữa, ông cũng nôn nóng muốn gặp sư huynh của mình nên trong giọng nói bất giác lộ ra tâm trạng.

Gia Hân nhìn lịch tường im lặng một lúc lâu mới lên tiếng đáp lại.

“Con không rõ lắm.”

Mọi người ai cũng im lặng đến đáng sợ, không bao lâu chuông cửa vang lên, tất cả đồng loạt nhìn ra cửa, sau đó không hẹn mà nhìn Tiết Huy Nhan.

Hấn nhúng nhúng vai, nhận mệnh đi ra mở cửa, còn chưa thấy người đã nghe tiếng của Trương Thành ngoài cửa vang lên.

“Sư muội chúng ta tới rồi.”

“Đến rồi, đến rồi.” Ba mẹ Trịnh kích động mà nói, mẹ Trịnh vui mừng tới khóc lên.

“Sư phụ.” Gia Hân nhanh chân bước ra ngoài vừa nhìn thấy người đã nghẹn ngào nói, hốc mắt cũng đỏ lên, bởi vì thường xuyên mất máu mà da của cô hơi tái nhợt nhìn qua rất dọa người.

“Không cần nói, vào trong xem đã.” Diệp Kim Quang nhìn thấy cảnh này lòng khó chịu vô cùng, đồ đệ yêu quý của ông lại thành ra như vậy, ông nhất định không tha cho người làm sự việc này.

Vào trong Diệp Kim Quang nhìn thấy mọi người, gật đầu với ba mẹ Trịnh, sau đó mới nhìn thật rõ người ngồi trên ghế đang kích động nhìn ông, không nghi ngờ ông hiện giờ đã xác định đây là sư đệ ông .

“Sư huynh.” Quách Tùng Long vội lên tiếng gọi, không thể giấu được tia tưởng niệm dâng lên trong lòng, nhớ lúc trước hai người cùng sư môn làm nhiều việc bây giờ một mái đầu hoa râm tóc bạc.

“Thật là đệ, thật sự là đệ.” Diệp Kim Quang cũng kích động không kém, ông tìm bao nhiêu năm không thấy người sư đệ này bây giờ gặp lại không khỏi quá kích một chút.

“Là đệ, sư huynh.” Quách Tùng Long Vừa nói vừa tiến tới ôm lấy vai của Diệp Kim Quang.

“Tốt tốt rồi, là đệ thì tốt rồi.” Diệp Kim Quang đưa tay vỗ vỗ lưng cho .

Một lúc sau hai người tách ra, Quách Tùng Long nhìn Diệp Kim Quang một lúc sau mở miệng nói.

“Huynh không hận đệ... Đệ...”

“Chuyện không trách đệ được, hôm nay đến đây không tâm sự, lo chính sự trước đã.” Diệp Kim Quang phát tay ngăn lại lời của sư đệ ông rồi nói tiếp, ông cũng không quên chính sự còn mang đầu.

“ Sư phụ, này những đồ để ở đâu đây a.” Trương Thành đứng lúc chen vào, hai tay ôm một đồng đồ không biết là gì chậm rì rì đi vào hỏi

“Đưa cho tiểu Hân là được con bé biết làm thế nào.” Diệp Kim Quang không nhìn Trương Thành mà nói vọng lại.

“Dạ được.”

Đáp một tiếng rồi Trương Thành lại vác đồ ra tìm Gia Hân.

“Đi cùng sư huynh vào xem người.” Diệp Kim Quang Lúc này nói lên tiếng, cũng nhận được lời đáp rồi bước đi lên lầu.

“Được.”

Vào phòng thì thấy mẹ Trịnh đang lau mặt cho Trịnh Gia Kiệt, Tiết Huy Nhan đứng một bên hỗ trợ. Thấy hai người vào mẹ Trịnh đứng dậy nhường chỗ cho họ vào xem con trai mình, Diệp Kim Quang vừa nhìn thấy đã nhíu mày lại, cẩn thận nhìn Trịnh Gia Kiệt.

“Làm sao lại như vậy nghiêm trọng” Diệp Kim Quang trầm giọng mà nói, câu nói trực tiếp nhượng mẹ Trịnh rơi nước mắt.

“Sư phụ, phải làm sao.” Cùng lúc Gia Hân bước vào nghe được, cô đi tới nhìn Trịnh Gia Kiệt mà nói.

Cô biết Kiệt Kiệt không thể là nhẹ nhàng như vậy trước mắt nhìn thấy, cô cũng đã kiểm tra tất cả cách có thể nhưng chỉ nhận được đáp án là thất bại mà thôi.

“Ta không nắm chắc lắm.” Diệp Kim Quang im lặng chút rồi lên tiếng.

“Sư huynh, máu của con bé...” lúc này Quách Tùng Long đột nhiên lên tiếng.

“Không thể.”

Diệp Kim Quang quát lên một tiếng, cẩn thận nhìn Gia Hân, nhưng ông đành thất bại Gia Hân đã nắm được mấu chốt.

“Sư phụ, người gạt con những gì?.” Gia Hân nghi ngờ lên tiếng, cô hi vọng sư phụ sẽ không dấu cô chuyện gì quá lớn, hiện giờ cô không thể chịu được kích thích lớn nữa nếu không cô điên lên mất.

“Sư phụ... Tiểu Hân, ta không thể để con gặp nguy hiểm.” Diệp Kim Quang thật lâu mới buồn ra được một câu.

Không nghi ngờ câu này đã làm cho Gia Hân thở ra, cô biết sư phụ không muốn cô phải chịu khổ hay thương tổn, nhưng đây là chuyện không thể nào, cô không thể không để mình gánh chịu, cô không muốn người nhà cô phải gánh lấy tất cả.

“Sư phụ, đó là người thân con, con nguyện ý.” Gia Hân nhìn thẳng Diệp Kim Quang kiên định lên tiếng.

Câu nói này không nghi ngờ gì như ngũ lôi mà xuống, hiện giờ tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ trong này, cũng nghe được Gia Hân nói ai cũng mờ mịt mà nhìn hai sư đồ, Diệp Kim Quang trước tiếp nhắm lại mắt không nhìn Gia Hân.

“Sư thúc, người nói cho con biết đi.” Gia Hân quay sang Quách Tùng Long ánh mắt cầu xin mà nói.

“Tiểu Hân, con...” Diệp Kim Quang vừa định nói gì nhưng nhìn mắt Gia Hân nhìn lại đây thì im lặng nuốt lời muốn nói vào bụng.

“Sư huynh, tình trạng không thể kéo dài.” lúc này Quách Tùng Long đứng ra lên tiếng, một câu trấn định lại Diệp Kim Quang.

“Ta biết, nhưng...” Diệp Kim Quang ngập ngừng không nói được tiếp theo, phát tay với sư đệ mình xem như cam chịu.

Quách Tùng Long thấy thế thì im lặng một chút mới lên tiếng nói, giọng mang theo sự trấn an và một chút khó xử.

“Ta sẽ nói cho con biết, muốn giải này bí thuật, cần máu và thân của con, máu làm thuốc dẫn, thân làm trụ, con phải đòi mượn dương, linh tỵ qua thân thể con, mà con phải vận dụng tất cả khả năng chống lại này mượn dương, linh tỵ trong cơ thể, một khi này vào cơ thể con không khác gì hai hổ ở chung con cần phải chung hòa nếu không là loại bỏ. Một khi loại bỏ đó là khả năng nguy hiểm không thể nói trước, các bước phải theo trình tự không được gián đoạn, quan trọng nhất là bước cuối cùng, con phải dùng một hồn phách để hấp thu tất cả vận khí đối không phải là của con, chuyển lại vào người khác nên là cho nó sở hữu. Chúng ta ở ngoài lập trận đàn phụ giúp con, chỉ là phải do con làm, con... nghĩ sao.”

“Con làm”

“Tiểu Hân. / Em/ Sư muội.”

Không ai ngờ tới sau khi nghe xong không hề có một chút suy nghĩ lại mà động ý ngay tại chỗ, lời Gia Hân hạ xuống cũng làm biết bao người có mặt lại đây phải kinh hoàng mà nhiều hơn là sợ hãi, ai ngờ được một cô bé chưa đủ 13 tuổi lại dám quyết định không chần chờ gì nhảy vào cái gọi là không đường lui này để cứu người.

Chương 39

Ở nơi Gia Hân sống to không yên, một nơi khác lại bắt đầu gió lớn. Ngôi nhà cổ kính nhưng không kém phần hiện đại, nằm ngay tại bên trên sườn núi.

Khung cảnh yên tĩnh nhưng tiếng hét lớn làm sợ chim non muôn thú phải giật mình.

“Vì sao.”

Tiếng hét không xa lạ là tiếng của Lăng Nhựt Y, một bí mật được mở ra ngay tại giây phút này.

“Nhựt Y đừng như vậy.” Hai người một nam một nữ trung niên vội vàng muốn tiến lên ôm lấy Lăng Nhựt Y nhưng lại không cách nào làm được, chỉ nói ra lời nói không mấy ý nghĩa.

“Tôi làm sao a, hai người cho tôi nói, cho tôi nói đây không phải thật, không phải thật.” Lăng Nhựt Y như mất đi lí trí, hoảng loạn mà ôm lấy đầu.

“Lăng Nhựt Y, tí nào đủ chưa.” Kim Băng Băng từ trên lầu đi xuống phía trên cao nhìn thẳng Lăng Nhựt Y, trong mắt mang theo đồng cảm, nhưng rất nhanh áp chế xuống chỉ lạnh lùng nhìn hất cằm lên tiếng

“Băng Băng.” Lăng Nhựt Y đình chỉ lại tất cả động tác, nhỏ giọng kêu lên.

“Đây là sự thật không thể nào khác, cho dù tí muốn thay đổi cũng đổi không được có biết không.” Kim Băng Băng lạnh giọng lên tiếng.

Câu nói này làm Lăng Nhựt Y kích động, một cô gái diệu dàng từ trước tới giờ trong mắt chỉ một màu hồng bây giờ lại nhiều thêm một khuôn mặt giận dữ và trong mắt lóe lên một mạc hận ý.

“Không! tí không tin, vì sao chứ, vì sao.” Lăng Nhựt Y kích động tới run cả người rống hỏi Kim Băng Băng.

“Bởi vì giấy không gói được lửa.” Kim Băng Băng vẫn lạnh tanh giọng nói phát ra, nhưng trong mắt lại có tia đồng tình và thương cảm, Nhìn thấy Lăng Nhựt Y kích động như vậy cô lên tiếng nói tiếp. “Tí hãy bình tĩnh mà chấp nhận thôi, cũng như tôi, tôi không phản bác, tôi không náo lên, tôi hiểu được phía sau màn là gì, tí nên hiểu đi.”

Nói xong lời muốn nói Kim Băng Băng trực tiếp quay mặt không nhìn Lăng Nhựt Y nữa.

Lăng Nhựt Y mò mịch trong đầu phát đi phát lại câu Kim Băng Băng vừa nói. “Tí hãy bình tĩnh mà chấp nhận thôi, cũng như tôi, tôi không phản bác, tôi không náo lên, tôi hiểu được phía sau màn là gì, tí nên hiểu đi.” Là sao đây vì sao gia đình này lại như vậy vì sao đâu.

“Là vậy sao, vì sao, vì sao bây giờ lại nói ra, vì sao không cho cái gọi là sự thật kia chôn vùi đi, vì sao vì sao.” Lăng Nhựt Y lẩm bẩm tới cuối cùng hét lên chạy ra ngoài.

ẦM... ẦM...ẦM...RÀO RÀO...

Lăng Nhựt Y vừa chạy ra ngoài, trời bắt đầu mưa lớn, trong nhà bắt đầu hoảng hốt lên

“Nhựt Y, Nhựt Y...” mẹ Lăng Nhựt Y nước mắt chảy không ngừng kêu tên con gái của bà, chân không khống chế muốn chạy ra ngoài, nhưng chồng bà ôm lại.

Ba Lăng Nhựt Y nhanh chóng phân phó người chạy theo, chính ông cũng muốn chạy ra ngoài nhưng bị ngăn lại.

Người ngăn cản ông không ai khác là Kim Băng Băng, trong nhà cũng chỉ có Kim Băng Băng dám làm thế, không ai lên tiếng nói gì chỉ đợi cô lên tiếng.

“Con sẽ đi theo, mọi người ở nhà đợi đi.” Kim Băng Băng lạnh giọng nói, giọng mang theo khí thế không thể khản cự mà lên tiếng.

“Cám ơn con Băng Băng.” Mẹ Lăng Nhựt Y ân cần nói, bà không ngờ con bé chịu giúp, chỉ có con bé ra mặt mọi chuyện bà yên tâm hơn nhiều.

Kim Băng Băng không liếc nhìn bà ta lấy một lần bỏ lại một câu rồi nhận ô của người làm đưa bước ra ngoài.

“Không cần, xem như con trả ân tình nuôi dưỡng của hai người, cám ơn thì khỏi đi.”

“Con...”

Cả hai ông bà cùng lên tiếng nhưng nói không nên lời, hai người cũng biết, cũng hiểu được Kim Băng Băng ám chỉ là cái gì, họ không ngờ con bé đã sớm biết, tuy không phải lỗi lớn nhưng cũng không nhỏ, con bé sẽ hận họ sao, sẽ oán họ sao, làm sao đây hai cô con gái của họ phải làm sao đây.

Quay lại với Gia Hân, trong nhà vì sự kiên trì của cô mà buồn tay, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, không dám làm sai dù một chút, sợ họ làm sai gì thì con Gia Hân cả Gia Kiệt cũng không bảo toàn.

Sau gần một giờ không sai biệt lắm đã xong hết, ba mẹ Trịnh ôm lấy Gia Hân, mẹ Trịnh nước mắt rung rung lưng trông nhìn Gia Hân khuôn mặt nhỏ trắng kia nghẹn ngào.

“Gia Hân con thật sự phải làm sao.” Ba Trịnh lo lắng hỏi một câu.

Câu hỏi của ba Trịnh cũng là tiếng lòng của mọi người, không ai muốn Gia Hân gặp nguy hiểm, nhưng họ thất vọng khi nghe Gia Hân trả lời.

“Ba mẹ yên tâm, con sẽ không sao.” Gia Hân trả lời không do dự mà kiên định nhìn mọi người một cái.

“Chuẩn bị xong.” Diệp Kim Quang hô lên một tiếng.

Gia Hân không do dự mà đẩy ra ba mẹ, Kiệt Kiệt tí ti sẽ cứu được đệ, Kiệt Kiệt đợi tí được không?, tí không muốn mất Kiệt Kiệt.

“Cẩn thận.”

“Cẩn thận.”

Gia Hân bước vào trận pháp, Diệp Kim Quang dùng khẩu hình miệng nói với cô người thứ hai là Tiết Huy Nhan hần cũng nói như thế, Gia Hân cười đáp trả sau đó bắt đầu ngồi xuống trung tâm trận pháp khai trận.

Trịnh Gia Kiệt đã được mang vào trong trận lúc trước, hiện giờ nằm đối diện Gia Hân, Gia Hân hai tay không ngừng kết ấn, gió nổi lên mây đen kéo tới trên bầu trời mưa như trút nước, nhưng không một giọt mưa nào rơi vào bên trong trận.

“Thiên địa càn khôn, nhật nguyệt thất pháp. MỒ.” Thủ ấn kết thúc Gia Hân quát lớn lên.

Máu từ người cô chảy ra không ngừng tràn vào khe của trận pháp, trận pháp phát sáng lên ánh sáng vàng rất đậm phát ra trực tiếp làm cho người ta đui mù đôi mắt. Khuôn mặt cô càng ngàu càng trắng ra, máu không ngừng chảy từ lỗ chân lông chảy ra, ngoài cô còn có những người khác đang rất lo lắng cho cô

Thời gian trôi qua một nửa khắc ánh sáng của trận pháp thấy rõ đổi thành màu đỏ yêu dị, ở giữa Gia Hân trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng nước đang lớn dần lên.

Diệp Kim Quang và Quách Tùng Long vội vàng thi phép không ngừng nghỉ, họ sợ nếu dừng một chút sẽ có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, mà đó lại là điều không ai muốn.

Tiết Huy Nhan không biết từ khi nào tới gần trận pháp, vì ai cũng chú ý tới tình trạng của Gia Hân mà không để ý tới, hần đi tới dần dùng dao phá da thịt cho máu chảy ra, máu của hần không phải màu đỏ bình thường mà còn có màu vàng lẫn vào.

Máu vừa chảy hần nhanh chân nhảy vào trận pháp, đúng lúc bóng bước sắp vỡ ra, hành động của hần khiến ai cũng hoảng hốt kêu lên, sư phụ hần lớn tiếng kêu gọi.

“Huy Nhan con định làm gì.”

Nhưng hần không chú ý nhiều như vậy, hần nhìn bóng dáng nho nhỏ lưng lay sắp đổ kia mà ngồi kế bên, hai tay kết thủ ấn máu của hần hòa làm một với máu của Gia Hân chảy cho trận pháp, dần dần thay thế cho máu của cô.

Trịnh Gia Kiệt lúc này sắc mặt đã trở lại bình thường, có thể mở mắt nhìn, cậu thấy xung quanh mình chỉ toàn màu đỏ, nhìn một chút cậu phát hiện tí của cậu cũng ở đây, bên cạnh còn một anh trai kì quái cả hai máu không ngừng chảy, cậu muốn mở miệng nói nhưng không thể chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn tí của cậu, dần dần mặt cậu nhắm lại hai mắt.

Lúc này lại phát sinh dị biến ánh sáng của trận pháp đổi thành màu trắng, đúng lúc này Trịnh Gia Kiệt bị trận pháp đẩy ra ngoài, Diệp Kim Quang nhanh tay tiếp được cậu, giao cậu cho ba mẹ Trịnh còn mình tiếp tục thi pháp.

Gia Hân sau khi thấy Trịnh Gia Kiệt được an toàn ra ngoài, bây giờ là bước cuối cùng, cô nhìn Tiết Huy Nhan, hần luôn theo cô rất lâu, dù nguy hiểm cũng bước theo cô, đứng sau lưng cô trong thời gian vừa qua, hiện giờ lại đi cùng cô, nói không cảm động là giả nhưng cô biết cô có rất nhiều chuyện phải làm đành phải cho hần chờ thôi, nếu như còn sống ra ngoài cô sẽ đáp ứng hần một điều kiện.

“Cùng nhau.” Tiết Huy Nhan nhìn Gia Hân lên tiếng, hần biết máu chốt đã tới không thể ngừng lại.

“Được.” Gia Hân mặt tái nhợt khẩu hình miệng đáp lại, cô mất máu quá nhiều, bấu không phải do Tiết Huy Nhan vào thể máu cho cô có lẽ cô không chịu được tới giờ phút này rồi.

Hai người ẩn ý mà tay kết thủ ẩn miệng râm râm đọc chú ngữ, ánh sáng phát ra của trận pháp ngày càng mạnh, bóng nước cũng vỡ tung ra dòng khí bên trong vây quanh hai người.

Đúng lúc này một dòng khói xám đen bay ra từ túi của Gia Hân nhưng không ai chú ý tới, đám khói cứ lượn quanh hai người hết lần này tới lần khác, trong lúc không hay biết khí mà bong nước toát ra đã làm thức ăn cho nó.

Phía bên ngoài, Diệp Kim Quang và Quách Tùng Long đang làm phép bỗng nhưng bị phản hệ.

“Không thể làm phép nữa.” Diệp Kim Quang trầm mặt lên tiếng.

Diệp Kim Quang trầm mặt suy nghĩ, ông khobgo hiểu chuyện này ra sao, nhưng chắc chắn có liên quan tới đồ đệ của sư đệ ông.

“Chúng ta bị đẩy ra ngoài, pháp lực không thể khống chế bên trong.” Diệp Kim Quang tiếp tục quay qua nói với những người đang lo lắng nhìn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ở nơi Gia Hân sống to không yên, một nơi khác lại bắt đầu gió lớn. Ngôi nhà cổ kính nhưng không kém phần hiện đại, nằm ngay tại bên trên sườn núi.

Khung cảnh yên tĩnh nhưng tiếng hét lớn làm sợ chim non muôn thú phải giật mình.

“Vì sao.”

Tiếng hét không xa lạ là tiếng của Lăng Nhược Y, một bí mật được mở ra ngay tại giây phút này.

“Nhược Y đừng như vậy.” Hai người một nam một nữ trung niên vội vàng muốn tiến lên ôm lấy Lăng Nhược Y nhưng lại không cách nào làm được, chỉ nói ra lời nói không mấy ý nghĩa.

“Tôi làm sao a, hai người cho tôi nói, cho tôi nói đây không phải thật, không phải thật.” Lăng Nhược Y như mất đi lí trí, hoảng loạn mà ôm lấy đầu.

“Lăng Nhược Y, tí nào đủ chưa.” Kim Băng Băng từ trên lầu đi xuống phía trên cao nhìn thẳng Lăng Nhược Y, trong mắt mang theo đồng cảm, nhưng rất nhanh áp chế xuống chỉ lạnh lùng nhìn hất cằm lên tiếng

“Băng Băng.” Lăng Nhược Y đình chỉ lại tất cả động tác, nhỏ giọng kêu lên.

“Đây là sự thật không thể nào khác, cho dù tí muốn thay đổi cũng đổi không được có biết không.” Kim Băng Băng lạnh giọng lên tiếng.

Câu nói này làm Lăng Nhược Y kích động, một cô gái điệu dàng từ trước tới giờ trong mắt chỉ một màu hồng bây giờ lại nhiều thêm một khuôn mặt giận dữ và trong mắt lóe lên một mực hận ý.

“Không! tí không tin, vì sao chứ, vì sao.” Lăng Nhược Y kích động tới run cả người rống hỏi Kim Băng Băng.

“Bởi vì giấy không gói được lửa.” Kim Băng Băng vẫn lạnh tanh giọng nói phát ra, nhưng trong mắt lại có tia đồng tình và thương cảm, Nhìn thấy Lăng Nhược Y kích động như vậy cô lên tiếng nói tiếp. “Tí hãy bình tĩnh mà chấp nhận thôi, cũng như tôi, tôi không phản bác, tôi không náo lên, tôi hiểu được phía sau màn là gì, tí nên hiểu đi.”

Nói xong lời muốn nói Kim Băng Băng trực tiếp quay mặt không nhìn Lăng Nhược Y nữa.

Lăng Nhược Y mò mịch trong đầu phát đi phát lại câu Kim Băng Băng vừa nói. “Tí hãy bình tĩnh mà chấp nhận thôi, cũng như tôi, tôi không phản bác, tôi không náo lên, tôi hiểu được phía sau màn là gì, tí nên hiểu đi.” Là sao đây vì sao gia đình này lại như vậy vì sao đâu.

“Là vậy sao, vì sao, vì sao bây giờ lại nói ra, vì sao không cho cái gọi là sự thật kia chôn vùi đi, vì sao vì sao.” Lăng Nhược Y lầm bầm tới cuối cùng hét lên chạy ra ngoài.

ẦM... ẦM...ẦM...RÀO RÀO...

Lăng Nhược Y vừa chạy ra ngoài, trời bắt đầu mưa lớn, trong nhà bắt đầu hoảng hốt lên

“Nhược Y, Nhược Y...” mẹ Lăng Nhược Y nước mắt chảy không ngừng kêu tên con gái của bà, chân không khống chế muốn chạy ra ngoài, nhưng chồng bà ôm lại.

Ba Lăng Nhược Y nhanh chóng phân phó người chạy theo, chính ông cũng muốn chạy ra ngoài nhưng bị ngăn lại.

Người ngăn cản ông không ai khác là Kim Băng Băng, trong nhà cũng chỉ có Kim Băng Băng dám làm thế, không ai lên tiếng nói gì chỉ đợi cô lên tiếng.

“Con sẽ đi theo, mọi người ở nhà đợi đi.” Kim Băng Băng lạnh giọng nói, giọng mang theo khí thế không thể khản cự mà lên tiếng.

“Cám ơn con Băng Băng.” Mẹ Lăng Nhược Y ân cần nói, bà không ngờ con bé chịu giúp, chỉ có con bé ra mặt mọi chuyện bà yên tâm hơn nhiều.

Kim Băng Băng không liếc nhìn bà ta lấy một lần bỏ lại một câu rồi nhận ô của người làm đưa bước ra ngoài.

“Không cần, xem như con trả ân tình nuôi dưỡng của hai người, cám ơn thì khỏi đi.”

“Con...”

Cả hai ông bà cùng lên tiếng nhưng nói không nên lời, hai người cũng biết, cũng hiểu được Kim Băng Băng ám chỉ là cái gì, họ không ngờ con bé đã sớm biết, tuy không phải lỗi lớn nhưng cũng không nhỏ, con bé sẽ hận họ sao, sẽ oán họ sao, làm sao đây hai cô con gái của họ phải làm sao đây.

Quay lại với Gia Hân, trong nhà vì sự kiên trì của cô mà buồn tay, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, không dám làm sai dù một chút, sợ họ làm sai gì thì con Gia Hân cả Gia Kiệt cũng không bảo toàn.

Sau gần một giờ không sai biệt lắm đã xong hết, ba mẹ Trịnh ôm lấy Gia Hân, mẹ Trịnh nước mắt rung rung lưng trông nhìn Gia Hân khuôn mặt nhỏ trắng kia nghẹn ngào.

“Gia Hân con thật sự phải làm sao.” Ba Trịnh lo lắng hỏi một câu.

Câu hỏi của ba Trịnh cũng là tiếng lòng của mọi người, không ai muốn Gia Hân gặp nguy hiểm, nhưng họ thất vọng khi nghe Gia Hân trả lời.

“Ba mẹ yên tâm, con sẽ không sao.” Gia Hân trả lời không do dự mà kiên định nhìn mọi người một cái.

“Chuẩn bị xong.” Diệp Kim Quang hô lên một tiếng.

Gia Hân không do dự mà đẩy ra ba mẹ, Kiệt Kiệt tí tí sẽ cứu được đệ, Kiệt Kiệt đợi tí được không?, tí không muốn mất Kiệt Kiệt.

“Cẩn thận.”

“Cẩn thận.”

Gia Hân bước vào trận pháp, Diệp Kim Quang dùng khẩu hình miệng nói với cô người thứ hai là Tiết Huy Nhan hần cũng nói như thế, Gia Hân cười đáp trả sau đó bắt đầu ngồi xuống trung tâm trận pháp khai trận.

Trịnh Gia Kiệt đã được mang vào trong trận lúc trước, hiện giờ nằm đối diện Gia Hân, Gia Hân hai tay không ngừng kết ấn, gió nổi lên mây đen kéo tới trên bầu trời mưa như trút nước, nhưng không một giọt mưa nào rơi vào bên trong trận.

“Thiên địa càn khôn, nhật nguyệt thất pháp. MỒ.” Thủ ấn kết thúc Gia Hân quát lớn lên.

Máu từ người cô chảy ra không ngừng tràn vào khe của trận pháp, trận pháp phát sáng lên ánh sáng vàng rất đậm phát ra trực tiếp làm cho người ta đui mù đôi mắt. Khuôn mặt cô càng ngau càng trắng ra, máu không ngừng chảy từ lỗ chân lông chảy ra, ngoài cô còn có những người khác đang rất lo lắng cho cô

Thời gian trôi qua một nửa khắc ánh sáng của trận pháp thấy rõ đổi thành màu đỏ yêu dị, ở giữa Gia Hân trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng nước đang lớn dần lên.

Diệp Kim Quang và Quách Tùng Long vội vàng thi phép không ngừng nghỉ, họ sợ nếu dừng một chút sẽ có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn, mà đó lại là điều không ai muốn.

Tiết Huy Nhan không biết từ khi nào tới gần trận pháp, vì ai cũng chú ý tới tình trạng của Gia Hân mà không để ý tới, hần đi tới dần dùng dao phá da thịt cho máu chảy ra, máu của hần không phải màu đỏ bình thường mà còn có màu vàng lẫn vào.

Máu vừa chảy hần nhanh chân nhảy vào trận pháp, đúng lúc bóng bước sắp vỡ ra, hành động của hần khiến ai cũng hoảng hốt kêu lên, sư phụ hần lớn tiếng kêu gọi.

“Huy Nhan con định làm gì.”

Nhưng hần không chú ý nhiều như vậy, hần nhìn bóng dáng nho nhỏ lưng lay sắp đổ kia mà ngồi kế bên, hai tay kết thủ ấn máu của hần hòa làm một với máu của Gia Hân chảy cho trận pháp, dần dần thay thế cho máu của cô.

Trịnh Gia Kiệt lúc này sắc mặt đã trở lại bình thường, có thể mở mắt nhìn, cậu thấy xung quanh mình chỉ toàn màu đỏ, nhìn một chút cậu phát hiện tí của cậu cũng ở đây, bên cạnh còn một anh trai kì quái cả hai máu không ngừng chảy, cậu muốn mở miệng nói nhưng không thể chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn

ti của cậu, dần dần một môi cậu nhắm lại hai mắt.

Lúc này lại phát sinh dị biến ánh sáng của trận pháp đổi thành màu trắng, đúng lúc này Trịnh Gia Kiệt bị trận pháp đẩy ra ngoài, Diệp Kim Quang nhanh tay tiếp được cậu, giao cậu cho ba mẹ Trịnh còn mình tiếp tục thi pháp.

Gia Hân sau khi thấy Trịnh Gia Kiệt được an toàn ra ngoài, bây giờ là bước cuối cùng, cô nhìn Tiết Huy Nhan, hân luôn theo cô rất lâu, dù nguy hiểm cũng bước theo cô, đứng sau lưng cô trong thời gian vừa qua, hiện giờ lại đi cùng cô, nói không cảm động là giả nhưng cô biết cô có rất nhiều chuyện phải làm đành phải cho hân chờ thôi, nếu như còn sống ra ngoài cô sẽ đáp ứng hân một điều kiện.

“Cùng nhau.” Tiết Huy Nhan nhìn Gia Hân lên tiếng, hân biết máu chốt đã tới không thể ngừng lại.

“Được.” Gia Hân mặt tái nhợt khẩu hình miệng đáp lại, cô mất máu quá nhiều, bấu không phải do Tiết Huy Nhan vào thế máu cho cô có lẽ cô không chịu được tới giờ phút này rồi.

Hai người ấn ý mà tay kết thủ ấn miệng râm râm đọc chú ngữ, ánh sáng phát ra của trận pháp ngày càng mạnh, bóng nước cũng vỡ tung ra dòng khí bên trong vây quanh hai người.

Đúng lúc này một đồng khối xám đen bay ra từ túi của Gia Hân nhưng không ai chú ý tới, đám khối cứ lượn quanh hai người hết lần này tới lần khác, trong lúc không hay biết khí mà bong nước toát ra đã làm thức ăn cho nó.

Phía bên ngoài, Diệp Kim Quang và Quách Tùng Long đang làm phép bồng nhưng bị phản hệ.

“Không thể làm phép nữa.” Diệp Kim Quang trầm mặt lên tiếng.

Diệp Kim Quang trầm mặt suy nghĩ, ông khobgo hiểu chuyện này ra sao, nhưng chắc chắn có liên quang tới đồ đệ của sư đệ ông.

“Chúng ta bị đẩy ra ngoài, pháp lực không thể khống chế bên trong.” Diệp Kim Quang tiếp tục quay qua nói với những người đang lo lắng nhìn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Mọi người lo lắng hoảng hốt nhìn không chớp mắt với trận pháp đang phát sáng kia.

“Muốn chúng ta làm sao bây giờ?.” Mẹ Trịnh hơi nóng nảy lên tiếng, con gái bà ta còn trong đó nếu nó có chuyện gì bà... bà biết sống sao đây.

“Chỉ còn dựa theo ý trời thôi.” Diệp Kim Quang trầm mặt lên tiếng, nói xong ông nhắm lại đôi mắt đứng đó.

Bên này đã như vậy, bên khác cũng không kém bao nhiêu.

Lăng Nhục Y sau khi chạy khỏi nhà thì một đường thẳng chạy đi, vừa chạy vừa khóc lại thêm mưa lớn rơi lên người, dần dần một môi Lăng Nhục Y mới bắt đầu chú ý xung quanh, nơi này rất vắng cũng chỉ có vài chiếc xe chạy qua lại, Lăng Nhục Y ngồi xuống tựa người vào gốc cây ven đường, ngồi bó gối úp mặt vào giữa Lăng Nhục Y lẩm bẩm một mình nước nỏ.

“Các người vì sao lại vậy?, hức.. vì sao chứ?.”

“Thế nào cô gái sao ngồi một mình ở đây?.” Một giọng nói nam tính vang lên phía trên.

Lăng Nhục Y ngẩn đầu thoảng nhìn rồi lại cúi đầu, chàng trai cầm ô ngồi xổm xuống hướng ô về phía Lăng Nhục Y che bớt nước mưa rơi trên người Lăng Nhục Y lại.

“Em bị sao thế?, trời mưa lớn lắm mau về nhà đi nha.” Chàng trai thấy Lăng Nhục Y không chú ý tới mình lại lên tiếng tiếp.

“Này em”

“Em sốt rồi.”

Lăng Nhục Y mặc kệ chàng trai lẩm nhảm ở đó tới khi chàng trai đưa tay chạm vào trán cô ấy lên tiếng cô bị cảm cô ấy hất mạnh tay của chàng trai ra cáu gắt lên tiếng.

“Tránh ra.”

Chàng trai không thèm để ý, tiếp tục đưa tay ra chạm vào trán Lăng Nhược Y, vẫn bị Lăng Nhược Y hất tay ra như trước, Lăng Nhược Y bực mình đứng lên muốn mắng người nhưng chỉ nói được vài chữ thì đầu choáng váng ngã xuống ngất đi.

“Tôi nói anh.....”

Chàng trai nhanh chóng ôm Lăng Nhược Y lại vào ngực, khoe miệng hơi hơi lên, tay lại sờ trán Lăng Nhược Y lần nữa, chàng trai nhũn mảy lại, thở dài lắc đầu bất đắc dĩ thì thầm.

“Nóng quá đi, nhanh đến bệnh viện mới được.”

Chàng trai ôm Lăng Nhược Y tới chiếc xe sang trọng nằm bên đường đối diện, nếu lúc này Lăng Nhược Y còn tỉnh chắc chắn sẽ nhận ra chiếc xe này đã đậu ở đây từ lúc cô chạy tới nơi này và cũng là chiếc xe mà cô thấy lúc về nhà đậu ở ven đường trước nhà mỗi ngày, để Lăng Nhược Y vào xe, chàng trai cũng theo vào chiếc xe bắt đầu chạy hướng về trung tâm thành phố.

Phía bên nhà Lăng Nhược Y, Kim Băng Băng đi tìm Lăng Nhược Y cả buổi tối nhưng vẫn không thấy được người, lẻ bước về nhà trong sự mệt mỏi, vừa vào nhà thì hai ông bà ở nhà lập tức hỏi tới.

“Tìm thấy Nhược Y không con?.”

Kim Băng Băng lắc đầu một cái rồi hướng lên lầu mà đi.

“Vậy làm sao bây giờ?.” Mẹ Lăng gấp bông chân lên tiếng rồi rầm và lo lắng.

Kim Băng Băng vừa đi không bao xa thì nghe được, không quay đầu lại, không ai biết về mặt của Kim Băng Băng lúc này ra sao chỉ nghe thấy giọng nói còn lạnh hơn băng ngàn năm của Kim Băng Băng vang lên.

“Hết mưa tôi đi tìm người giúp tìm, giờ thì đi nghỉ đi.”

Hao ông bà cũng người cảm thấy lạnh cả người như vừa ngâm trong một thùng nước đá ra vậy, mồ hôi lạnh cũng túa ra, trước giờ họ không bao giờ gặp Kim Băng Băng giống như lúc này gần như là một người máu lạnh không linh hồn vậy.

“Anh...” Mẹ Lăng run run giọng nói lên tiếng muốn nói lại thôi ánh mắt nhìn lên lầu rất phứt tạp.

Chồng bà thở dài lắc đầu, ông ta biết đây là Kim Băng Băng hứa hẹn, hứa tìm Lăng Nhược Y nhưng đổi lại lại là con bé thoát li gia đình này triệt để.

“Mình nghe con bé thôi em à.” Ông ta buồn rầu lên tiếng, hai vợ chồng im lặng rồi cũng về phòng.

Tờ lại bên nhà Trịnh gia, bây giờ trận pháp ánh sáng vẫn mạnh như vậy, bên trong không ai thấy được, luồng khí đen giống như cá gặp nước vậy, những gì bóng nước vỡ ra đều bị khí đen này giống như đồ ăn mỹ vị mà không ngừng hút, khi được một nửa thì khí đen bắt đầu biến đổi hình dạng, ngày một lớn và tựa như nắn hình nhân mà tạo thành.

Lúc này máu câu hai người Trịnh Gia Hân và Tiết Huy Nhan mất thường có thể thấy được bắt đầu đông lại, theo đó máu cũng ngừng chảy ra mà vết thương của Tiết Huy Nhan bắt đầu kết màng mỏng, theo đó bên Trịnh Gia Hân vết thương chỉ ngừng lại rỉ máu cũng không có biến hóa gì khác thường, hai người mất nhắm chặt không mở ra chỉ dùng giác quan cảm ứng xung quanh.

Khí đen bây giờ đã thành hình nhân, là một bóng người hơi mờ ảo nhưng có thể nhận ra là nữ, bóng đen nữ kia vẫn tiếp tục công biệt hút những dòng khí xung quanh, thân hình dần đậm hơn, tới khi không còn bất kì dòng khí nào thì bóng đen đã có hình dạng con người thật sự không còn là một cái bóng đen nữa, là một thiếu nữ.

Chỉ là khi những dòng khí không còn thì trận pháp bắt đầu nứt ra từng chút một, thiếu nữ lập tức chui lại vào túi của Gia Hân, thiếu nữ vừa đi thì trận pháp cũng vỡ hoàn toàn, Trịnh Gia Hân và Tiết Huy Nhan ngã trên mặt đất lâm vào hôn mê.

“Thành công rồi.”

“Thành công rồi.”

Diệp Kim Quang đầu tiên lên tiếng sau đó là tất cả mọi người vui mừng lên tiếng hét lớn ôm lấy nhau thậm chí rơi nước mắt, mọi người vui mừng đi qua thì chú ý tới hai người đang nằm kia vội vàng hoảng hốt chạy lại gọi cả hai loạn cả lên.

“Gia Hân/ Huy Nhan.”

“Không sao chi ngắt đi, nhanh đưa hai đứa đi nghỉ ngơi thôi.” Diệp Kim Quang nhanh chóng xem cho hai người thở phào một hơi nhẹ nhõm nói, ai cũng thả tâm mình lại bắt đầu người đưa hai người vào nghỉ ngơi, còn lại thì dọn dẹp tàn cuộc.

“Sur Huynh, lúc này.” Lúc này Quách Long lại lên tiếng, vụ việc kia ông không thể không chú ý, lúc cuối cùng khi trận pháp vỡ ra có xuất hiện một bóng người trong trận pháp, ông có thể nhìn lắm nhưng sur huynh thì sao, cả hai điều phát hiện thì không phải làm mà là thật, vậy phải giải thích thế nào đây.

“Đợi con bé tỉnh lại đã.” Diệp Kim Quang khoác tay ra hiệu cho sur đệ ông đừng kích động bừa, ông cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra ở đây.

Chương 42

Trịnh Gia Hân và Tiết Huy Nhan hôn mê một ngày đến hôm sau mới chậm rãi tỉnh lại, người tỉnh trước nhất là Tiết Huy Nhan, hắn hiện giờ trên người chỉ thấy hai vết sẹo trên cánh tay ngoài ra điều bình thường như cũ, giống như không có việc gì ngày thường, vừa tỉnh lại đã xuống giường đi lại, đầu tiên hết là chạy qua bên phòng của Gia Hân xem cô.

“Vì sao em ấy chưa tỉnh lại?.” Tiết Huy Nhan ngồi kế bên giường nhìn Gia Hân thì thầm.

Hắn hỏi câu này nhiều nhất trong lúc tỉnh lại tới bây giờ, cả nhà đều bị hắn hỏi đến không biết phải làm sao trả lời cho hắn thêm nữa, mọi người thấy hắn khỏe như thường thì không quan tâm tới hắn, để hắn tự tiện mà ngồi trong phòng Gia Hân làm gì thì làm dù sao coi như có hắn nhìn mọi người cũng yên tâm một ít.

“Un..”

Trên giường bỗng nhiên có tiếng động, Tiết Huy Nhan kích động nhìn lên, chăm chú nhìn người trên giường, chỉ thấy Gia Hân cả người bắt đầu nóng lên da thịt chuyển dần thành đỏ, trên người mồ hôi chảy ra không ngừng, nhưng mà những giọt mồ hôi lại có thêm điểm đen nhỏ li ti theo mồ hôi chảy ra.

Tiết Huy Nhan hoảng hốt lên chạy ra ngoài gọi người, mọi người lo lắng, sợ hãi, kích động đủ loại cảm xúc, từng người một điều tập trung tại phòng của Gia Hân, Diệp Kim Quang nhanh chóng xem tình hình của Gia Hân nhưng tìm mãi cũng không tìm ra được nguyên nhân sự việc này ra sao, cũng chỉ biết lắc đầu rồi giống như mọi người lo lắng canh giữ ở trong phòng.

Giờ phút này Gia Hân hoàn toàn không biết gì về bên ngoài, cô chỉ cảm thấy cả người như bị lửa đốt dường như muốn nấu cho cô tan chảy cả ra, Gia Hân khó khăn mở mắt lại phát hiện mình đang ở một nơi giống như lòng núi lửa khắp nơi đều là nham thạch, trong tai giống như có tiếng gọi cô, nghe rõ lại thật có người gọi cô.

“Trịnh Gia Hân... Trịnh Gia Hân...”

Tiếng gọi như vọng lại vào tai, Gia Hân tìm theo hướng phát ra tiếng gọi mà bước dần theo, cô chỉ cảm thấy mình càng đi thì càng cảm thấy nóng, nóng đến muốn thêu đốt linh hồn thành tro, cô ngừng bước lại, chăm chú nghe tiếng gọi.

Một lát sau Gia Hân cảm thấy không đúng lắm, nơi đây vốn là nhìn như nham thạch, sức nóng cũng quá không giống với nham thạch, cô là người, nhưng sức nóng này luôn làm cô cảm thấy giống như nó muốn thêu thành tro linh hồn của cô, đúng vậy không phải thân mà là linh hồn, hiện giờ cô là linh hồn ở nơi đây. Không đúng, cô còn chưa chết làm sao lại tách linh hồn ra, cô nhớ mình chỉ ngất đi cũng không phải là mất mạng, như vậy đây là đâu?, sao cô lại ở đây được và tiếng gọi đang phát ra này là sao?, ai lại gọi cô?.

Thắc mắc của Gia Hân không ai trả lời cho cô được, phải một lúc lâu cô mới thoát ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình. Bình tĩnh lại Gia Hân cảm thấy tiếng gọi lại tới tập mà đến.

“Trịnh Gia Hân..... Trịnh Gia Hân..... Trịnh Gia Hân.....”

Gia Hân lần này nghe rất là rõ, một giọng nữ gấp rập gọi cô, giọng nói càng lúc càng lớn đến nỗi bao cả không gian bên trong, Gia Hân nhắm lại hai mắt của mình, cô quyết định dùng tâm để cảm nhận giọng nói này nơi phát ra và cũng cảm nhận luôn không gian này.

Gia Hân suy nghĩ nếu đã tắt cả cảm giác thông thường con người có không thể giúp cô biết được thứ cô muốn biết thì cô dùng tâm cảm nhận, không có gì lừa gạt được tâm linh cũng không có gì dấu được tâm linh, đây là sự phụ dạy cô khi không có giác quan thì dùng tâm mà nắm lấy điểm mấu chốt của nó, đây là lời từ các sư tổ, lão tổ đức kết mà ra vậy bây giờ cô làm theo thôi.

Đến khi Gia Hân tập trung lại cảm nhận, không gian từ từ có dao động, từ nhỏ đến lớn và cả không gian vận vẹo dữ tợn từ từ nứt ra từng chút rồi vỡ vụn thay vào đó là một không gian khác, Gia Hân chỉ cảm thấy trong người không còn thêu đốt nữa mà là cảm giác thoải mái truyền tới, cô chậm rãi mở mắt ra nhìn. Hiện tại ngay trước mặt cô là một đồng cỏ và cây cối, cảnh đẹp thơ mộng làm Gia Hân bất giác chìm vào khung cảnh trước mắt này, đột nhiên lại có tiếng nói vang lên.

“Trịnh Gia Hân.”

Gia Hân cảnh giác nhìn xung quanh tìm nơi phát ra tiếng nói, một lúc sau tiếng nói lại vang lên lần này Gia Hân chuẩn xác thấy được nơi âm thanh phát ra là ở đâu, phía sau lưng cô có một hang động rất tối, không thấy gì bên trong, tiếng nói nghe là phát ra từ trong hang này, bây giờ giọng nói kia gọi càng gấp.

“Trịnh Gia Hân Trịnh Gia Hân Trịnh Gia Hân.....”

Xung quanh chỉ có một mình Gia Hân cộng thêm tiếng nói, Gia Hân toàn thân phùng bị bất cứ lúc nào cũng trả đòn. Tiếng gọi gọi nhanh một lúc lại im lặng, lần này thật lâu không có tiếng gì nữa vang lên, Gia Hân chậm bước chân mà đi tới gần cửa hang, bên trong tối tăm mù mịt cô cảm lá bùa đốt lửa lên, chỉ thấy cô đưa lá bùa trước mặt miệng lầm bầm sau đó run lá bùa một cái lá bùa tự cháy pjat ra ánh sáng chiếu vào bên trong hang động, bên trong cũng không có gì nổi bật xung quanh điều là rong rêu trên mặt đất có vài vết tích để lại nhìn không rõ lắm, Gia Hân đánh bạo chui vào hang lúc này lá bùa đã cháy gần hết Gia Hân lại lấy ra một lá đốt lên, hang động sâu bên trong dần dần ấm ước đi được một khoảng thì phía trước có tiếng thờ gấp và tiếng gầm gừ, Gia Hân đành mặt lại dần dần tiếng phía trước.

Bên ngoài không biết tình huống Gia Hân như thế nào chỉ thấy trên người cô lúc thì sáng tươi đẹp lúc thì lại tối om, bây giờ quần áo trên người lại nhìn giống như bị nhúng qua nước rất kì quái, Trương Thành lo lắng tiếng lên phía trước muốn chạm vào Gia Hân thì mọi người đồng loạt tròn mắt nhìn anh ta.

Trương Thành nhúng vai hai tay đưa ra đầu hàng, lúc này không ai dám đụng vào Gia Hân sợ ảnh hưởng tới con bé nếu có sơ xuất gì họ ân hận cũng đã muộn. Giờ Trịnh Gia Kiệt cũng đã cùng mọi người im lặng chờ đợi cậu đã tỉnh lại được biết tình huống hết thấy thì tự trách không thôi, cậu cảm thấy do cậu mà chị cậu và mọi người mới như bây giờ nên mặc dù cậu là bệnh nhân cũng ngồi trong phòng Gia Hân không chịu đi ai nói gì cậu cũng mặc kệ chỉ ngồi chăm chú nhìn ti ti của cậu.

Trong thời gian này không riêng gì gia đình Gia Hân có chuyện bên Kim Băng Băng cũng đau đầu nhức óc.

“Lại không tìm được.” Kim Băng Băng lạnh lẽo giọng nói truyền qua điện thoại.

Đầu dây bên kia rung mình run sợ, giọng nói không tự chủ được mà run run.

“Dạ, chúng tôi đã phái người điều tra các nơi rồi, nhưng không có kết quả, giống như.. như có người âm thầm ngăn lại nhưng tin tức chúng tôi muốn có.”

Kim Băng Băng âm trầm khuôn mặt càng lúc càng lạnh một lúc sau mới lên tiếng.

“Tôi cho các người 1 tuần nữa nếu không làm được thì tiến vào TK hết cho tôi.”

“Dạ.. Dạ... Dạ..”

Nghe được bên kia tham âm sợ hãi Kim Băng Băng ngắt điện thoại cũng nhanh chóng lái xe tìm kiếm trong lòng không ngừng mà vang lên cảnh báo cô ấy không nên tham gia quá nhiều, nhưng Lăng Nhược Y cô ấy không thể bỏ mặt được.

Kim Băng Băng chạy xe vào một quán ăn Trung Hoa bên trong được trang trí rất thanh nhã, đây là một quán ăn nổi tiếng cả nước không vì không gian tốt mà còn là nơi tụ tập đầy đủ các món ăn của trung quốc từ ngày xưa tới nay, những khách hàng tới nơi này dù là bên ngoài ngồi ăn một tô mì cũng phải đặc trước chỗ ngồi, Kim Băng Băng chạy xe thẳng vào gara rồi thông dong đi vào quán lên thẳng lầu 6 nơi dành cho người đặc biệt.

Quán ăn được chia làm 6 lầu, lầu 1 là nơi tiếp đãi những người bình thường như nông dân hay nhân viên gì đó, các món ăn cũng ứng theo tùy mỗi người mà làm. Lầu 2 là nơi dành cho tình nhân, nơi này được trang trí tình cảm lãng mạn dành cho các cặp tình nhân riêng tư với nhau, những ai có thể gõ điều được vào nơi này. Lầu 3 là nơi dành cho những nhà giàu có bật trung trở lên, nơi đây được vào cũng phải mất máu không ít cho các món ăn, một tô canh cũng trị giá vài ngàn trở lên, dành cho những ai muốn khoe giàu có làm nổi của họ, chỉ là muốn vào thì phải có thẻ VIP. Lầu 4 được dành cho các quý phu nhân, nơi đây tuy là ăn uống cũng phối hợp theo phương thức dưỡng nhan rất được các phu nhân quyền quý yêu thích tới nơi này, chỉ là cũng không thể so sánh hơn kém vì vào đây cần có thẻ BẠC VIP mới được vào. Lầu 5 là nơi cho các ông lớn hay quan chức cấp cao vào, cần dùng thẻ VÀNG VIP mới có thể vào, nơi đây hầu hết điều là ông tai to mặt lớn đến để thưởng thức nữ thực của thời xưa, cũng là nơi để trao đổi của bọn họ, không cần phải nói khi vào ít nhất phải mất trên vài vạn tiền cho thức ăn ở đây. Lầu cuối cùng là lầu 6 cũng là nơi dành cho người có quyền nhất ở đây ở ông chủ phía sau mảng của quán ăn này, mà Kim Băng Băng lại là người đó.

Kim Băng Băng từ 10 tuổi bắt đầu kinh doanh sau một năm những gì Kim Băng Băng đầu tư điều lời được số lượng lớn, lần này vì tìm Lăng Nhược Y cô ấy quyết định đưa ra quân bài của mình, quán ăn này cũng không phải quán ăn bình thường mà là một nơi trá hình, ngay khi Kim Băng Băng vào phòng cô ấy đi tới bước tường công tắc điện nơi đó có 4 nút ấn màu khác nhau, cô nhấn vào nút màu đen cuối cùng.

“ÀM ÀM...”

Bức tường trong thoáng cái run động mở ra một lối đi Kim Băng Băng nhanh bước vào biến mất sau bước tường đang dần khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Lăng Nhược Y từ ngày được đưa tới bệnh viện tới nay vẫn chưa tỉnh lại, nhiệt độ cơ thể vẫn là 41° không giảm xuống.

Bên ngoài phòng bác sĩ và y tá nom nóp la sợ e ngại nhìn người đang ông đang đứng bên ngoài cửa phòng nhìn vào cô gái bên trong. Người đang ông một lúc lâu sau mới lên tiếng giọng nói lạnh như băng ngàn năm vang lên, sự tới mức những bác sĩ có mặt ở đây đều phải run rẩy lấy bầy.

“Cô ấy như thế nào?.”

Các bác sĩ dùng đẩy cho nhau để người lên trả lời, cuối cùng là một bác sĩ già lâu năm ở bệnh viện lên tiếng nói.

“Dạ thưa Tô Tổng, bệnh nhân sốt cao không giảm bệnh tình nếu tiến triển như vậy có thể sẽ sốt tới hồng đầu, trong ý thức bệnh nhân không có ý trí muốn tỉnh lại chúng tôi cũng đã cố hết sức nhưng không làm gì được khi bệnh nhân không chịu tỉnh, có lẽ trong ý thức của bệnh nhân muốn quên đi cũng không muốn đối mặt với sự việc đã xảy ra.”

Không gian lúc này bắt đầu yên lặng tới đáng sợ, không một ai dám lên tiếng thậm chí thở mạnh. Người đang ông một lúc sau mới lên tiếng giọng nói lạnh lẽo làm người ta phải run rẩy.

“Tôi cho các người 1 ngày nữa làm cô ấy tỉnh lại, nếu không hậu quả các người phải chịu không nhỏ đâu.”

“Vâng.” Tất cả bác sĩ đồng thanh đáp còn kèm theo run rẩy thanh âm.

Tất cả nhanh chóng lui ra ngoài, cùng lúc đó một người thanh niên đeo kính cận khuôn mặt dễ nhìn bước tới bên cạnh người đang ông. Anh cúi đầu chào rồi liếc nhìn những bác sĩ rồi đi, quay đầu anh nhìn vào người con gái trong phòng bệnh hơi nhíu mày rồi lập tức giãn ra quay đầu cất tiếng cung kính nói chuyện.

“Tô Tổng, hôm nay có 3 cuộc họp bên hội đồng quản trị, ngài...”

“Hừ.”

Không đợi anh ta nói hết câu người đang ông đã cắt ngang bằng một chữ rồi mở cửa bước vào phòng bệnh, người đang ông cũng không quên đóng cửa lại luôn tiện khóa trong.

“Vâng.” Anh ta đứng bên ngoài một lúc mới lên tiếng, hiển nhiên là chưa hồi thần được hoàn toàn mà là theo bản năng.

Về tình hình của Gia Hân cũng khá quan trọng, cô không hề tỉnh lại cũng không biết cô đang trải qua là gì trong lúc này nên không ai dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là lại đúng thời khắc này lại có chuyện tìm tới.

Kính Coong, Kính Coong.

Tiếng chuông cửa vang lên khiến ai cũng giật mình, mẹ Trịnh lau đi nước mắt chảy trên má rồi bước đi ra mở cửa, bên ngoài cửa đứng hai người đang ông. Mẹ Trịnh vừa mở cửa thì hai người đã vọt vào trong làm mẹ Trịnh hết hồn lớn tiếng như hét lên.

“Các người làm gì, AAAAAaa.....”

Mẹ Trịnh đuổi theo hai người lên tới bật cầu thang do không kịp thắng lại tốc độ nên té ngã ngay bật thềm, hai người đang ông thấy vậy nhanh chóng đỡ bà lên tới ghế đưa ngồi. Ngay lúc này trên lầu mọi người cũng chạy xuống, nhìn thấy hai người xa lạ vào nhà cộng thêm mẹ Trịnh ngồi trên ghế thì cũng ngỡ người.

Ba Trịnh nhanh chóng chạy tới bên vợ ông xem xét, thấy vợ ông không sao thì thở phào một hơi lúc này mới đưa mắt nhìn người lạ trong nhà, không phải riêng ông mà tất cả ai cũng nhìn hai người kia.

Hai người kia cũng lúng túng không thôi, một hồi người đứng ta đẩy mới bắt đầu lên tiếng giải thích.

“Mọi người hảo! Tôi là Thanh Minh chúng tôi là người trông coi cho sinh ý của Niếp Bàn Hỏa Phượng.”

Người thứ nhất lên tiếng giới thiệu thân phận của cả hai đã làm mọi người ở đây đứng hình trừ Diệp Kim Quang vì ông không biết Niếp Bàn Hỏa Phượng là ai, tới người thứ hai lên tiếng thì mọi người trừ kinh ngạc đến hoảng sợ sau đó là ngây ngất tại chỗ nhìn nhau.

“Hôm nay đến đây là vì khách hàng hẹn trước tới xin xem quẻ nhưng mà Niếp Bàn Hỏa Phượng chưa thấy bóng dáng, chúng tôi đã dời ngày hẹn lại lâu rồi nhưng vẫn không thấy cô bé ấy trở lại nên mạo muội tới đây nhìn xem sao. Tôi chỉ biết tên cô bé là Trịnh Gia Hân con của nhà này nên chúng tôi phải gấp rút không cẩn thận làm bị thương tới chị đây, thật xin lỗi.”

Mọi người ngốc lảng mà nhìn cảnh này hồi lâu sau mới định thần lại, người lên tiếng trước tiên là Diệp Kim Quang.

“Đồ đệ của ta là chủ của hai người à, nói nghe một chút cái gì là Niếp Bàn Hỏa Phượng xem, tình hình cũng nói rõ luôn đi.”

Diệp Kim Quang dứt lời đi tới bên cạnh ba mẹ Trịnh ngồi xuống thong thả rót trà uống, hai người kia lại hai mặt nhìn nhau gật gật đầu rồi một người lên tiếng nói tiền căn hậu quả.

“Chúng tôi là người chuyên nhận đơn hàng xem quẻ cho Niếp Bàn Hỏa Phượng cũng tức là cô bé con gái anh chị nhà đây, văn phòng chúng tôi chuyên

xem bói đoán mệnh, phong thủy trận pháp, giải tai trừ ma... Mọi chuyện đều là do cô bé ra tay. Biệt hiệu là Niếp Bàn Hỏa Phượng cũng có nghĩa là Phượng Hoàng Niếp Bàn Hồi Sinh, cứ mỗi Tuần chúng tôi sẽ nhận một đơn hàng và liên lạc qua mạng với nhau. Chỉ là không biết vì sao hơn tháng nay không thấy cô bé liên lạc nữa, đơn hàng chúng tôi cũng hủy vài cái rồi. Cái đơn hàng lúc này là không thể bỏ nên chúng tôi tìm mọi cách liên lạc không được cô bé đành chạy tới đây luôn. ”

Người này nói xong thì người kia nhanh chóng thốt ra tiếp, bây giờ họ thật không có cách gì cả đành mong mỏi mà nhìn Diệp Kim Quang quyết định.

“Nếu ngài là sư phụ của Niếp Bàn Hỏa Phượng thì không bằng ngài nói cho chúng tôi biết hiện giờ phải làm sao luôn được không, thật tình chúng tôi hết cách rồi cũng không thể hủy đi đơn hàng này được.”

Diệp Kim Quang trầm mặt trong một lát mới lên tiếng trả lời.

“Vụ này nếu là đồ đệ ta nhận vậy ta sẽ thay nó làm, nó có công việc không thể nào phân thân được, vậy hai người hãy về và chuẩn bị những cần thiết ngày mai tới đây chờ chúng ta sẽ xuất phát.”

“Vâng Vâng Vâng...”

Diệp Kim Quang vừa dứt lời thì hai người kia nhanh chóng vâng dạ liên tục rồi nhanh như chớp rời đi, họ sợ ông sẽ đổi ý không làm nữa thì toi bọn họ.

Trong nhà lại lâm vào trầm mặt, mọi người đang tiêu hóa vấn đề này. Niếp Bàn Hỏa Phượng thế nhưng là con gái, sư muội, sư đệ... của họ. Chuyện này quá sức tưởng tượng, phải biết tiếng tăm của Niếp Bàn Hỏa Phượng không phải là nhỏ mà đến cả những ông tai to mặt lớn cũng phải xếp hàng chờ để gặp. Bây giờ lại không thể vui vẻ hay kinh ngạc, khi Gia Hân còn nằm trong phòng kia không rõ tình hình.

“Sư đệ, ngày mai theo huynh một chuyến đi đi giúp đồ đệ này của huynh sinh ý.” Diệp Kim Quang không rõ sự tình lắm tiến lên vỗ vai của sư đệ ông nói, nhận được cái gật đầu của sư đệ thì ông bước thẳng lên lầu để lại mọi người với những suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau Diệp Kim Quang dẫn đầu mang theo Quách Tùng Long, Trương Thành và Tiết Huy Nhan cùng đi, Tiết Huy Nhan kì thật là không muốn đi chút nào, nhưng gặp phải mệnh lệnh của sư phụ mình mà quang trọng hơn là của sư thúc Diệp Kim Quang cũng là sư phụ của Gia Hân lên tiếng nên hẳn không thể không ghe theo.

Sáng sớm thì hai người hôm qua tới đã có mặt tại trước cửa, giống như là thần giữ cửa canh giữ.

"A mọi người ra rồi!"

Thấy nhóm người Diệp Kim Quang bước ra cả hai người vui mừng ra mặt lên tiếng, chỉ là không một ai để ý đến vui vẻ của hai người họ. Diệp Kim Quang lạnh nhạt lên tiếng.

"Mau dẫn đường đi, chúng tôi không muốn mất thời gian. "

Thấy mình không được chú ý tới cả hai đều không có để bụng cười cười đi trước dẫn đường.

Nơi mọi người đến là một vùng quê nghèo gần bên núi, ở đây là một xóm làng gọi là Làng Dương Gia. Bên trong điều là người họ Dương, tất cả những người ở đây đều không giao tiếp với người ngoài, họ sống với nhau quanh năm suốt tháng trong một nơi. Lần này là trưởng làng ra mặt hẹn người, nghe nói trong làng gần một năm nay luôn có trẻ con chết bất đắc kì tử, dân làng lại là cho rằng làng bị nguyên rủa. Trong làng ai cũng sợ hãi nhưng không muốn rời xa làng, cho người đi nghe ngóng thông tin biết được Niếp Bàn Hỏa Phượng có thể giải quyết vấn đề linh dị nên tìm đến nhờ giúp đỡ, được nhận lời khiến cho họ cấp tốc muốn người tới hỏi thúc đủ cách.

Diệp Kim Quang sau khi nghe đại khái câu chuyện thì trong lòng lại dân lên cảm giác bất an, dù vậy nhưng ông sẽ không lùi lại. Mọi người ngồi xe đi tới Làng Dương Gia, tới gần làng thì Diệp Kim Quang nhử mày nhìn lên bầu trời. Đi tới gần thì thời gian cũng đã vào trưa, cần đi xuyên qua cánh rừng mới tới nơi, vừa vào rừng trời bắt đầu âm u như gần tới tới nơi vậy, vất vả đi qua được đề vào làng thì lại không thấy cửa làng để vào.

"Kì quái! Vì sao không tìm thấy lối vào, rõ ràng là nhớ nằm đây mà. "

Một người trong hai người làm việc cho Gia Hân lên tiếng, đầu ngó nghiêng qua lại xem mình có nhớ nhầm không lối vào.

"Là chỗ này không sai, bản đồ lúc trước trưởng thôn đưa ra là ở đây. "

Người còn lại vội vàng lấy bản đồ ra xem, vị trí chính xác không sai vội đáp lời.

Chỉ có mấy người Diệp Kim Quang là im lặng nhìn bên ngoài, lúc sau Tiết Huy Nhan lên tiếng.

" Không thể ngờ tới, oán khí, âm khí, sát khí còn có quỷ khí và hắc khí. "

" Không sai. Bất quá không chỉ như thế mà còn rất lớn, bên trong lại càng không đơn giản. " Diệp Kim Quang gật đầu đồng ý với lời Tiết Huy Nhan cũng nhấn mạnh điều quan trọng.

Hai người kia nghe lời nói của nhóm người Diệp Kim Quang thì hơi chờ người ra, lát sau cả hai đồng thanh hỏi.

" Làm sao vào đây các sư phụ?. "

" Chờ "

Diệp Kim Quang buồn ra một chữ rồi không tiếp nữa, mọi người trầm mặc mà ngồi trong xe.

Ước chừng gần nửa tiếng sau có người lục đục đi ra hướng tới xe của mọi người mà đi tới, có khoảng gần 10 người trong đó có trưởng thôn.

" Các anh tới rồi, vì sao không chạy xe vào trong nha, chúng tôi thấy xe cứ đậu hoài không di chuyển nên chạy ra xem đây này. " Trưởng thôn mặt mày rạng rỡ cười nói vui vẻ.

Nghe xong lời trưởng thôn mọi người ai cũng không biết nên nói gì, đặc biệt là hai người không hiểu gì kia mờ mịt nhìn qua trưởng thôn sau đó lại nhìn mấy người Diệp Kim Quang rồi rất ăy không nói chuyện.

" Người hiểu lắm, là do chúng ta chưa được sự cho phép của người nên không dám vào ngay thôi. " Diệp Kim Quang nói dối không nháy mắt lên tiếng, trên mặt điều là cười nhưng lại không thể đạt tới đáy mắt.

Trưởng thôn nghe vậy rất hưởng thụ, ông là người ham hư vinh nên thích nghe cái loại câu kiểu xu nịnh. Lập tức cười hớn hở mà tiếp đoàn người Diệp Kim Quang vào, cũng rước lấy không ít ánh mắt của mọi người có mặt tại đây.

" Mau mau vào, chính là chỗ này chạy thẳng vào trong thì là làng chúng tôi a. " Trưởng thôn lên tiếng vui vẻ mà chỉ ra một con đường cho xe chạy thẳng vào, chỉ là chính ông cũng không biết cái ông chỉ chỉ có một mảnh sương mù dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Nhiệt tình của trưởng thôn làm mọi người hơi bất ngờ nhưng rất nhanh qua đi, nhanh chóng lái xe theo. Nhưng đến gần vùng đầy sương mù tối tăm thì cho dù có cho xe tăng tốc nhanh vẫn giống như đang ở tại chỗ nhit từng chút một về phía trước vậy.

Diệp Kim Quang rút ra lá bùa tím phóng ra ngoài, lá bùa nhanh chóng bay xung quanh xe vài vòng rồi tự bốc cháy. Diệp Kim Quang nhìn dòng khí dần dần tản ra thì lên tiếng kêu.

" Vào đi. "

Xe lúc này không còn khó chạy nữa mà giống như bình thường chạy vào trong làng, bên trong làng khi xuyên qua lớp sương mù nhìn thấy được rất nhiều người đang đứng tụ tập lại ngó nghiêng qua lại để xem người lạ vào làng.

" tới rồi, tới rồi... "

Khi thấy được xe thì họ hò reo lên với nhau.

Mấy người lúc này chạy vào giữa làng thì dừng lại xuống xe, trưởng thôn bước chân nhanh chóng đứng nơi có tảng đá cao lớn tiếng nói với mọi người trên mặt cũng là không bỏ xuống nụ cười.

" Mọi người, đây là những người mà ta đã nói sẽ giải quyết vấn đề của chúng ta. "

Trưởng thôn nói xong mọi người ai cũng cười tươi với đám người Diệp Kim Quang, cũng không quá tốt để làm nger nên mọi người điều cười vẩy tay chào lại cũng đáp lại hai chữ cho qua.

" Xin chào. "

Mắt thấy trưởng thôn muốn nói thêm gì nữa Diệp Kim Quang nhanh hơn lên tiếng trước, nếu ông mà không lên tiếng thì không biết sẽ có thành khi cho mọi người ở đây kéo tới ngó không nữa

" Trưởng thôn chúng tôi lúc này chưa thể làm gì được, cần cho chúng tôi một nơi để ở. Sau đó chúng tôi cần phải xem xét kỹ tình hình ở đây rồi mới có biện pháp xử lý, người xem... "

" Không việc gì phải lo, đó là chuyện đương nhiên thôi. " trưởng thôn nghe vậy thì vội vàng mà đáp ứng, tuy là ông không phải người trong nghề nhưng cũng biết người ta cần chuẩn bị kỹ càng.

Gật đầu với Diệp Kim Quang rồi quay sang mọi người trong làng hẳn giọng nói to.

" Mọi người nghe đây, trước hết hãy để cho họ nghỉ ngơi và xem kỹ lại những việc cần xử lý của chúng ta, bây giờ thì mọi người có việc làm việc không việc gì thì cũng không thể quấy rầy họ, được không?.. "

" Được. " mọi người đều đồng thời hô lên, ai cũng giải tán về nhà của mình chỉ có mấy đứa nhỏ thì kéo nhau vây quanh đi theo trưởng thôn và nhóm Diệp Kim Quang, người lớn kêu cũng không nghe.

Mọi người đi tới gần cuối thôn ngừng trước một ngôi nhà nhìn cũ kỹ một chút, trưởng thôn bước vào trong sân trước tiến lên gõ cửa.

Cóc cóc cóc...

Kết.t.t...

Cánh cửa bằng gỗ được kéo ra vang lên tiếng kêu làm người ta nổi gai ốc, bên trong bước ra một bà lão và một đứa trẻ ước chừng 10 tuổi.

" Xin chào! Cô mẫu, hôm nay có khách đến viếng thôn và cũng là người giúp thôn được bình an sắp tới xin người hãy cho họ nghỉ nhờ vài ngày.

" Trưởng thôn cung kính cúi đầu nói chuyện với bà lão được xưng là cô mẫu.

Mọi người nhìn ông ta mà giật mình khó hiểu, một trưởng thôn lại cúi đầu trước bà lão này vậy bà ấy là người như thế nào trong thôn. Ai cũng muốn biết trừ những người thôn làng này, cũng không để mọi người suy nghĩ thêm gì vị cô mẫu này lên tiếng nói nhưng ẩn ý luôn như là khuyên giải.

" Uổng công thôi, là các người tạo nghiệt thì phải gánh người khác không giúp được. Ta đã nói hãy chung nhau mà cầu xin tha thứ các người lại không chịu, các người chọc giận nó thêm thì người chịu khổ là các đứa trẻ trong nhà thôi vì sao lại cố chấp chứ. "

Bà ấy nói xong thì thở dài một hơi đứng nhìn trưởng thôn trước mặt mình mà lắc đầu bất đắc dĩ, muốn mở miệng nói tiếp nhưng mà không nói nên lời. Trưởng thôn cúi đầu không dám ngăn lên, ông cứ cúi đầu không lên tiếng đứng nơi đó cũng không đi.

" Để họ lại, người về đi. " một lúc sau bà ấy mới nói, nói xong thì bỏ vào nhà không liếc mắt nhìn lấy trưởng thôn một cái nào nữa.

Khi người đã vào nhà trưởng thôn mới ngẩng đầu lên nhìn theo vào, lúc sau ông mới quay qua mà cười cười với đám người Diệp Kim Quang nói.

" Đây là nhà cô mẫu của Dương Gia Thôn, người bói toán cho toàn thôn chúng ta. Mọi người cứ ở đây chuẩn bị, thiếu gì thì nói với đứa bé theo cô mẫu lúc này nó sẽ báo lại cho ta ta sẽ chuẩn bị cho mọi người đầy đủ. " lúc này trưởng thôn trở lại như trước cười nói và giới thiệu với đám người Diệp Kim Quang giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, ông đưa tay làm dấu mời mọi người vào.

" Cảm ơn trưởng thôn. "

Diệp Kim Quang nhẹ nhàng cảm ơn trưởng thôn rồi dẫn đầu theo đứa nhỏ vào trong, mọi người đi theo phía sau điều là gặt đầu với trưởng thôn rồi nhanh chóng vào nhà.

Bên trong ngôi nhà rất sạch sẽ khói hương lượn lờ trên bàn thờ, lúc này không thấy bà lão cô mẫu ở đâu mọi người đều theo đứa nhỏ vào phòng được an bài. Lúc đi ngang qua bàn thờ Tiết Huy Nhan chú ý đến bài vị trên đó làm hắn không khỏi giật mình kinh ngạc.

Bàn thờ có 3 tấm bài vị một cái là Thái Ất Trần Nhân, một cái là Hợp Tam Thanh, còn một cái là Diêm Vương. Thái Ất Trần Nhân là nhân vật tầm cỡ nắm giữ quyền số mệnh của con người và linh hồn đầu thai, thờ phụng thì rất dễ nhưng để thờ phụng mà linh nghiệm mới khó, chỉ cần nhìn vào là thấy bài vị này đã được thờ phụng linh ứng. Còn Hợp Tam Thanh là tổng hợp 3 vị tam thanh cùng nhau thờ cúng, Tam Thanh luôn là người xử lý những cô hồn đã quý được lưu lại nhân gian hay những yêu ma quỷ quái phá phách con người làm hại người, ngoài ra Tam Thanh là vị tối cao của ma sơn phụng thờ từ xưa đến nay ngoài những trưởng môn các đời. Còn lại là Diêm Vương người cai quản địa ngục âm phủ, cai quản tất cả hồn ma xử phạt hay là cho phép miễn điều do Diêm Vương lo liệu.

Không ngờ ở nơi này lại thờ cúng những nhân vật này, còn là được thờ tới linh thiêng. Sau khi vào phòng Tiết Huy Nhan vội vàng sắp xếp cho tốt rồi nhanh chóng chạy qua bên phòng của hai vị sư phụ.

Mọi người được sắp xếp cho hai căng phòng để ở, hai sư phụ ở cùng nhau một phòng còn lại thì ở một phòng hai phòng gần bên nhau.

Rầm rầm... Rầm rầm...

" Sư phụ, sư bá mau mở cửa cho con. " Tiết Huy Nhan đến thì cửa phòng đóng nên vừa đập cửa vừa gọi.

Chương 46

"Con đừng đập nữa ta ra ngay đây. "Bên trong phòng chịu không nổi âm ỉ mà Tiết Huy Nhan làm ra vội lên tiếng.

Cửa phòng mở ra Tiết Huy Nhan lập tức vào trong cũng nhanh tay đóng cửa lại, trong phòng hai người điều khó hiểu mà nhìn hần. Cũng không thể trách vì có ai mà làm như hần bao giờ giống như vừa mới ăn trộm chạy về vậy, sự phụ hần nhìn hần chăm chú. Ông ấy là người mở cửa mở xong thì đi vào luôn, ai biết thằng đệ tử ông lại phản ứng khó mà hiểu nổi như vậy, chẳng biết có chuyện gì đây.

Tiết Huy Nhan ngượng ngừng gãi đầu ho nhẹ vài tiếng sau đó nói vấn đề chính khi vào đây, hần cũng nói ra suy đoán của mình về việc này.

Một là người ở đây hẻo lánh âm khí quá nặng làm sao thờ phụng được linh thiêng. Hai là những bài vị kia nhìn không cũ mà còn hơi mới nữa, muốn bài vị được linh phải thờ phụng được trên 10 năm nhưng nhìn bài vị này lại nhiều lắm chỉ 3 năm trở lại thôi. Cuối cùng là ở nơi này không nghĩ được dù là một chút mùi vị của bùa chú, không có vết tích gì là có sử dụng chu sa.

"Theo con nói thì nhà này cũng không bình thường chút nào, thờ phụng những vị này điều là những vị trần yêu trừ ma." Diệp Kim Quang nghe xong trầm ngâm một lúc mới lên tiếng.

Diệp Kim Quang chân mày nhíu chặt lại không biết suy nghĩ gì, sự đệ ông hai mắt lộ ra vẻ phức tạp, nghĩ tới gì đó không khỏi lên tiếng: "Nhưng mà, ta lại có cảm giác chuyện ở đây không phải là dễ, cũng liên quan đến những vị được thờ phụng kia."

"Ta cũng thấy vậy. "Diệp Kim Quang gật đầu đồng ý với lời nói của sư đệ ông.

Không khí trở nên im lặng, ai cũng đuổi theo suy nghĩ của mình, không bao lâu bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa âm thanh theo tiết tấu lúc nhanh lúc chậm làm mọi người bừng tỉnh đồng thời cùng lúc nhìn ra cửa.

Cóc cóc cóc... Cóc cóc...

Cóc cóc... Cóc cóc cóc...

Cóc cóc cóc... Cóc cóc...

Cóc cóc... Cóc cóc cóc...

"Đây không phải do người gõ " Tiết Huy Nhan thấp giọng lên tiếng, đổi lại là hai cái nhìn khinh bỉ của hai người còn lại trong phòng.

Mọi người im lặng không lên tiếng ngồi nghe tin gõ cửa, tiếng gõ gõ tới gần 2 tiếng đồng hồ mới ngừng lại. 3 người nghe thấy không còn âm thanh nào rồi quay đầu nhìn nhau, cũng không đợi ai lên tiếng thì tiếng động lại phát lên. Lần này không phải là gõ cửa mà lại tiếng "lạch cạch" không ngọt, nghe giống như là tiếng bước chân mà cũng giống như tiếng gõ cây.

Tiếng động quá kỳ lạ nên không ai dám hành động gì chỉ ngồi trong phòng chờ đợi, lần này chờ đợi lại nhận được sự khác thường, có tiếng làm bầu làm bầm trong không khí lại có thêm mùi lạ, như là mùi khi đốt giấy. Lúc sau mới ngừng lại hết tiếng động yên tĩnh lại trở lại, mọi người ba mặt mặt hàng nhìn nhau ngẫm hiểu lấy gât gât đầu, Tiết Huy Nhan ngồi một chút rồi về phòng khi đi cũng lấy của sư phụ hần một mớ bùa trống và một phần chu sa làm cho sư phụ hần nhảy dựng lên chửi hần.

Tiết Huy Nhan về phòng cũng không đổi hoài tới hai người ở chung phòng kia tự về giường mình, sắp xếp những thứ cần thiết rồi bắt đầu vẽ bùa. Một hồi này cũng trôi qua êm đẹp mạnh ai người nấy lo phần mình.

Cùng ngày tại bệnh viện trung tâm. Phòng bệnh đặc biệt.

Bên trong phòng một nam một nữ đối diện nhau, nữ nằm trên giường bệnh khuôn mặt hơi tái nhợt đôi mắt nhìn chăm chăm vào người đối mặt, không ai khác là Lăng Nhựt Y. Cô ấy đã tỉnh lại sau hôn mê và người mà cô gặp trông thấy đầu tiên là người đối diện này đây, lúc vừa mở mắt nhìn thấy anh cô cứ nghĩ đến chết mình mới gặp được một soái ca chính hiệu. Khuôn mặt cương nghị lạnh lùng mà lại có hơi âm nhu kết hợp một đôi mắt màu nâu dài hẹp tựa như hồ ly, mũi cao thẳng và môi hơi mỏng, nước da trắng phai làm con gái ganh tị lẫn đồ kị.

Sau khi tỉnh táo biết mình vẫn sống còn được người này cứu, sau khi khỏe hơn chút cô ấy mau chóng cảm ơn nhưng lại nhận được một câu trả lời ngoài dự đoán của cô ấy: "Lấy thân báo đáp thì thế nào? "

Lăng Nhựt Y đỡ người ngồi im không nhúc nhích nhìn anh ta bằng ánh mắt khó tin còn có khó hiểu, cứ nghĩ là anh ta chỉ nói giỡn chơi ai biết tiếp theo cô ấy lại nhận ra đây là thật. Người này không nói đùa tí nào, bắt đầu từ lúc câu nói kia thì anh ta luôn xuất hiện trong tầm nhìn của Lăng Nhựt Y quan

tâm chăm sóc còn nói: "Sau này em sẽ là vợ anh, em nên thích ứng từ bây giờ trong thế giới của em chỉ có mỗi anh là đủ. Lời anh nói điều là thật, em lấy thân báo đáp cho anh là chắc chắn rồi. "

Hôm nay vẫn gặp mặt như trước vẫn là câu hỏi thường xuyên khi anh ta đến, Lăng Nhược Y không biết là người này có phải rất rảnh rỗi hay không nhưng sáng trưa chiều tối lúc nào cũng đúng giờ xuất hiện trước mặt cô ấy hỏi một câu một.

"Hôm nay muốn ăn gì? "

Anh ta mỉm cười ngồi bên cạnh giường, nụ cười chỉ là nhẹ nhàng nhưng lại có thể so với hoa nở còn đẹp hơn. Lăng Nhược Y hơi thất thần nhìn anh, đến khi lấy lại tinh thần thì mặt đỏ lên ngượng ngùng, cô lấy tay sờ sờ mũi không nói chuyện. Cô không nói anh ta cũng im lặng móc điện thoại ra gọi, anh ta nói một tràng đồ ăn làm cô tròn mắt nhìn anh ta. Liếc mắt thấy biểu hiện của cô anh hài lòng cười nhẹ rồi cúp điện thoại quay sang nhìn thẳng cô lên tiếng.

" Anh không biết em thích gì, mỗi thứ một phần tùy em chọn. Nếu em cứ không nói mình muốn ăn gì hay muốn làm gì thì anh sẽ giúp em vậy, ừm thấy sao?."

Nghe anh ta nói xong Lăng Nhược Y tức giận ném gối đầu vào anh ta, cô mở miệng mắng người.

" Anh là đồ điên mà, cho dù anh cứu tôi cũng không thể ép buộc tôi theo ý của anh chứ anh chỉ là ân nhân của tôi cũng không phải chồng tôi anh có quyền gì mà xen vào chuyện cuộc sống của tôi, tôi làm gì cũng không liên quan đến anh, cho dù là tôi chết..... "

Lăng Nhược Y còn chưa nói hết miệng đã bị chặn lại, cô hoảng sợ mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lăng Nhược Y tròn mắt quên phản ứng lại, vị Tô Tổng này lại công thành chiếm đất muốn lấy hết đường khí của cô ấy. Anh ta vừa tức vừa bất đắc dĩ vừa sợ nghe cô ấy nói không liên quan gì tới anh ta thì lúc đó lửa giận đã cháy lên lại bất đắc dĩ không muốn tổn thương cô cho tới khi nghe từ chết cô nói ra anh ta lại sợ hãi không kiềm chế được mà tiến lên bịt miệng cô ấy không muốn cô bị thương nên chỉ có cách này, nhưng khi anh ta chạm vào đôi môi kia thì càng tham lam muốn được nhiều hơn nữa nếu không phải là sợ cô ấy sẽ sợ hãi anh ta thì có thể tiến thêm chút nữa nhưng cái gì cũng phải có chừng mực anh ta đành phải nhẫn nhịn xuống.

Anh ta cụng trán mình vào trán Lăng Nhược Y khàn khàn giọng lên tiếng cũng mang theo mấy phần cảnh cáo.

"Anh không muốn nghe từ chết thốt ra từ miệng em, lần sau em còn như vậy thì anh sẽ ăn luôn em lập tức biết không? Tô Diễm anh nói được làm được đừng thách thức anh."

Lăng Nhược Y vừa tức giận vừa xấu hổ không thôi vội vàng đẩy anh ta ra, khuôn mặt mất tự nhiên cô ấy cũng không dám nhìn Tô Diễm một cái cúi đầu chôn mặt vào gối. Thấy biểu tình của Lăng Nhược Y như vậy Tô Diễm cười khẽ một tiếng chỉ cảm thấy thật đáng yêu, không khí xấu hổ này cuối cùng cũng bị phá vỡ khi trợ lý của Tô Diễm gõ cửa mang đồ ăn bước vào.

"Tô Tổng thức ăn đã mang tới rồi, điều đủ cả. "

Trợ lý vừa vào lập tức lên tiếng, mặc dù thấy không khí kì dị nhưng làm trợ lý của Tô Tổng vài năm ánh mắt đương nhiên là phải có, lập tức mang đồ vào để lên bàn sau đó dọn ra nhanh chóng rồi khom người chào ý tứ lui ra ngoài.

Chỉ thấy Tô Diễm gật đầu một cái trợ lý vội nhanh như chớp mà chạy lấy người không dám ở lại với bầu không khí quái dị này.

Trợ lý đi rồi không gian lại chìm vào im lặng, lúc sau Tô Diễm động thân mình đi đem bàn com mang tới trước mặt của Lăng Nhược Y, cầm lên đôi đũa bắt đầu chia thức ăn cho Lăng Nhược Y.

Lăng Nhược Y từ lúc anh ta động cũng đã ngẩng đầu lên cũng theo dõi từng hành động của anh ta, không thể không nói Tô Diễm trời sanh yêu nghiệp cho dù làm gì cũng có thể mê tới người ta mất hồn vào, Lăng Nhược Y khi lấy lại tinh thần thì trước mặt đã có một chén com và đồ ăn tràn đầy cũng làm cái bụng của Lăng Nhược Y đánh trống kháng nghị làm mặt của cô ấy đỏ lên vội nói tiếng cảm ơn rồi bụng chén lên ăn.

Tô Diễm nhìn Lăng Nhược Y biểu tình thì cười khẽ sau đó cũng lấy một chén com ngồi bên mép giường của Lăng Nhược Y bắt đầu ăn, hai người bây giờ đã hoà hoãn không khí lại Tô Diễm còn thưởng xuyên gấp thăm đồ ăn vào cho Lăng Nhược Y, hai người tự giác bỏ qua chuyện phát sinh lúc trước Lăng Nhược Y là không muốn nhớ tới còn Tô Diễm thì lại không muốn làm Lăng Nhược Y tức giận và tạo khoảng cách xa hơn nữa nên mọi chuyện xem như không có.

Hai người yên lặng ăn xong bữa com vừa dọn dẹp xong vứt đồ thừa đi thì giao cho trợ lý của Tô Diễm còn Tô Diễm vẫn ở lại phòng bệnh của Lăng

Nhược Y, Lăng Nhược Y cứ tưởng Tô Diễm sẽ ra về sau khi ăn cơm xong với cô như mọi khi ai biết được anh ta chẳng những không đi mà còn ở lại ngồi bên giường cầm điện thoại cúi đầu không biết đang làm gì.

Lăng Nhược Y thật muốn hỏi xem anh ta rảnh rang lắm sao hôm nay lại ở lại phòng bệnh của cô ấy tới lúc này, nhưng lời ra tới cửa miệng lại không thốt lên được cũng không biết tại sao nhìn Tô Diễm lúc này cô ấy lại có cảm giác Tô Diễm cũng không lạnh lùng như anh ta biểu hiện ra ngoài ít nhất là bây giờ Lăng Nhược Y cô cảm thấy vậy.

Trở lại bên Dương Gia thôn.

Lúc này phía bên Diệp Kim Quang yên ổn lúc trời xập tối này, hai sư huynh đệ cùng chung một phòng ngồi thảo luận kiến thức và kinh nghiệm của mình cho nhau không khí rất hoà hợp nhưng phía Tiết Huy Nhan thì lại không.

Tiết Huy Nhan về phòng về bữa không bao lâu tự nhiên lại thấy lạnh sau ột của mình nghi ngờ quay đầu xem thử thì cảm giác biến mất, còn hai người ở chung kia thì người cầm điện thoại một người thì ôm máy tính tay mà đánh.

Tiết Huy Nhan lắc lắc đầu đưa tay ra sờ vào phía sau cổ một chút ngón tay tùy ý chuyển qua lại một lúc sau thì bỏ xuống tiếp tục vẽ bữa chú, lần này vẽ là bữa tím và trắng, vẽ bữa cần nhất là tinh tâm chỉ là lúc này hoàn toàn tinh tâm không được Tiết Huy Nhan luôn cảm thấy có cái gì đó nhìn chăm chăm vào mình ở phía sau hần cười nhẹ một cái tấm bữa vừa vẽ xong được cầm lên hần nhìn một chút đột nhiên quay ngược ra sau nhanh như chớp mà dán lên mặt tường.

Lá bữa vừa dán lên xung quanh từng đợt khí đen tụ lại tại trong lá bữa từ từ hình thành hình nhân phía trong, sau khi khí đen vào hết thì hình một người thu nhỏ hiện lên trên lá bữa đang không ngừng nhúc nhích. Tiết Huy Nhan nhếch mép cười không quan tâm đến nó nữa bắt đầu ngồi thiền theo thường lệ trước khi ngủ, hần vừa nhập định thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cóc Cóc Cóc... Cóc Cóc Cóc...

Tiếng gõ nhanh mà dồn dập ba người trong phòng ngẩng đầu nhìn nhau không ai có ý định đi mở cửa, bên ngoài vẫn gõ cửa mãi không ngừng nhưng kì lạ là không hề có tiếng người gọi nếu như gõ cửa gấp như vậy chắc chắn không thể nào không lên tiếng kêu.

Tiết Huy Nhan bước xuống giường mang vào túi của mình từ bên trong lấy ra hai lá bữa màu tím đã được gấp ngay ngắn thành hình lục giác đi lại đưa cho hai người còn ngờ ngác kia, hần không ngừng bước mà tiến về phía cửa nắm tay cửa nhanh chóng mở ra đồng thời cũng trong tay cũng nắm chuôi hạt mở phồng ra bên ngoài, những hạt châu rơi rụng rải trên đất nhìn thì giống như tùy tiện thấy nhưng nếu nhìn kĩ thì mỗi nơi hạt châu rơi đều có quy luật.

Rất nhanh những hạt châu đang lăn kia cũng ngừng lại tạo thành hai hình bát quái nối liền nhau bên trong còn có hình của bữa chú, Tiết Huy Nhan miệng niệm chú ngữ không ngừng trên tay cũng kết ấn theo động tác của Tiết Huy Nhan những hạt châu bắt đầu phát sáng lên cũng đồng thời lúc này cũng kinh động người trong nhà này và bên Diệp Kim Quang.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chạy ra đầu tiên là hai sư huynh đệ Diệp Kim Quang tiếp theo là cậu nhóc nhà này và bà lão Cô Mẩu.

Diệp Kim Quang nhìn trận thế này quay đầu nhìn Quách Tùng Long trong mắt chột loé lên, hai người nhìn nhau liếc mắt đã hiểu chuyện gì đồng thời im lặng xem xét.

Nhưng vị Cô Mẩu và cậu nhóc lại không thể nào bình tĩnh nhìn thấy tình hình trước mắt nôn nóng mà tiến lên muốn chặn lại, hành động và biểu tình của bà Diệp Kim Quang nhìn trong mắt cũng đoán được quan hệ ở trong đó, Diệp Kim Quang tiến lên trước ngăn lại không để cho bà ấy phá hủy trận pháp bữa chú của Tiết Huy Nhan.

"Tránh ra. " thấy người cản mình Cô Mẩu vùng tay quát lớn, cậu nhóc cũng tiến lên hỗ trợ cho bà.

Diệp Kim Quang lắm sao sẽ tránh ra theo lời nói, bên Tiết Huy Nhan đã sắp hoàn thành không tốt để bị phá hủy với lại Diệp Kim Quang cảm thấy trong chuyện này mối quan hệ không thể nào tránh thoát với Cô Mẩu và thứ mà Tiết Huy Nhan đang trấn áp bắt giữ kia Diệp Kim Quang chậm rãi lên tiếng.

"Cô Mẩu vì sao nóng lòng đi qua như vậy, thứ kia có quan hệ gì với Cô Mẩu đây và còn một số việc linh dị ở tại đây chắc chắn là Cô Mẩu sẽ không quên mất hay không biết chứ.?"

"Mấy người nói linh tinh gì vậy hả? Nếu không có bà bà....."

"Tiểu Áp."

Cậu nhóc nghe thấy Diệp Kim Quang lời nói lập tức tức giận phản bác nhưng chưa nói hết câu đã bị Cô Mầu quát ngăn lại không cho nói tiếp, sắc mặt của bà hơi tái đi đôi mắt nhìn thẳng Diệp Kim Quang trong mắt cảm xúc hỗn loạn lát sau bà ấy thờ dài một hơi nhìn giống như cam chịu lên tiếng nói.

"Hãy thả nó ra đi, nó không làm hại đến ai cả, nó chỉ muốn đuổi các người đi thôi. "Ngừng một chút Cô Mầu đưa mắt nhìn qua bên trần pháp đang làm phép kia thờ dài nói tiếp: "Tha cho nó, nó cũng đã khổ lắm rồi, nó muốn đuổi các người là vì muốn cứu các người thôi hay cho nó đi đi."

Cô Mầu lời nói cảm xúc không rõ ràng cũng không nói nó là ai hay cái gì nhưng ai cũng biết là thứ mà Tiết Huy Nhan bắt kia chính là nó mà Cô Mầu nói tới, cậu nhóc cũng rất thông minh nghe vậy cũng biết những người này không phải người tầm thường như mấy người lừa đảo lúc trước tới đây, cũng biết họ đã bắt được nó thông qua lời bà bà của cậu nói thật sự bắt được chứ không phải giả vờ, cậu nhóc cảm phần nhìn mấy người Diệp Kim Quang cũng không nói lời nào đỡ bà bà của cậu ngồi xuống thăm trên nền nhà.

Lúc này Tiết Huy Nhan cũng kết thúc trước mắt mọi người dần dần hình thành hai đạo bóng dáng một lớn một nhỏ phân nhau đứng tại hai vòng bát quái, không bao lâu hai bóng dáng rõ ràng xuất hiện là một cô gái và một đứa bé gái mặc đồ màu đỏ khuôn mặt trắng bệch với mái tóc rất dài, cả hai đều không có mắt trông mắt giống như bị lấy ra chỉ có lỗ đen sâu thẳm, nếu ai mà không cố chuẩn bị tinh thần gặp phải thì không ngất xỉu cũng bị hù cho ám ảnh.

Diệp Kim Quang, Quách Tùng Long và Tiết Huy Nhan vừa nhìn thấy chân diện lập tức sửng sốt, Diệp Kim Quang không thể nào tin quay đầu nhìn Cô Mầu đang ngồi đó môi run run không thốt lên lời, Quách Tùng Long thì lại chỉ tay vào một lớn một nhỏ mà run giọng lên tiếng.

"Đây... Đây là... Là... Là Âm Xoa Mầu Tử Quỷ, này... Đây là chuyện gì, ai lại ác tâm đến vậy chứ? "

Tiết Huy Nhan cũng không ngờ, cứng nhắc quay đầu nhìn về phía Cô Mầu, bây giờ hẳn thật sự mong muốn Cô Mầu nói chuyện gì đã xảy ra hi vọng không như hán tướng tượng.

Âm Xoa Mầu Tử Quỷ được hình thành dưới hình thức rất dã man, đầu tiên phải tìm được một đôi mẩu tử cùng ngày tháng năm sinh mà tất cả phải là ngày âm, tháng âm, năm âm, trong lúc mang thai dùng được vật tắm 49 ngày trước ngày sinh. Trong 3-4 ngày đầu người mẹ sẽ cảm thấy rất dễ chịu khi ngâm trong nước thuốc nhưng những ngày kế tiếp thì bên trong nước thuốc sẽ thêm vào một vài loại thuốc tăng lên hiệu quả lúc đó người mẹ sẽ cảm thấy như bị dao cắt từng miếng từng miếng thịt một, trong cử ăn mỗi bữa đều uống vào một ly nước bùa dùng để khống chế tinh thần của người mẹ nên cho dù bị tra tấn như khổ hình thì người mẹ trong ý thức không hề có một tia muốn trốn nào.

Đợi tới ngày sinh thì làn da của người mẹ sẽ trong suốt nhìn thấy cả mạch máu vừa đục vừa đỏ giống như là một trang giấy mỏng bất cứ lúc nào cũng có thể rách, trước giờ sinh cho người mẹ uống vào một loại bùa đặc biệt loại bùa này có thể trấn áp hồn phách của cả hai mẹ con. Giờ khắc sinh tới người mẹ được đặt vào nằm trong trần pháp ngũ hành, trần pháp được dâng dựng nhìn như bình thường nhưng trấn áp tứ phía lại là các hung thú thời cổ xưa là những hung thú hung ác nhất.

Người mẹ vào lúc đứa nhỏ sắp ra tới thì bị móc đi đôi mắt sau đó lại bị bắt phải ăn chính đôi mắt của mình, chịu đựng đau đớn sanh đứa nhỏ ra thì lập tức linh hồn bị rút ra ngoài thân thể để thân xác chết đi trong giờ khắc đó.

Còn đứa nhỏ từ lúc còn trong bụng mẹ đã phải chịu đau đớn mỗi khi bùa phép được người mẹ uống vào sau khi ra đời lập tức bị móc mất đôi mắt, khi vừa ra ngoài cả người của đứa bé đã chuyển thành màu đen nhưng khi đôi mắt được lấy ra thì lại chuyển sang màu trắng, đứa nhỏ được ngâm trong nước thuốc và chịu nỗi đau bị ăn mòn từng chút da thịt một, chỉ là đứa nhỏ không có cảm giác gì ra đời cũng không có lên tiếng khóc, da thịt khi mới ra đời là màu đỏ như màu máu.

Vừa lúc đứa nhỏ ra đời mở ra đôi mắt lập tức móc đi đôi mắt, bé đứa nhỏ bỏ vào thùng thuốc ngâm trong nước thuốc gần 2 ngày sau đó ôm ra làm phép rút hồn của đứa nhỏ ra rồi nuôi dưỡng linh hồn của hai mẹ con trong rừng cây nhỏ, lập trần pháp thu hút âm sát khí rồi dùng âm sát khí đó để hai mẹ con tu luyện.

Lúc rút đi linh hồn cả hai thì bùa chú khống chế linh hồn cũng phát huy tác dụng, ngày cuối khi người mẹ đi tắm được thêm vào trong nước cũng bỏ thêm vào thức ăn, đồ uống, nó dùng để trấn áp hồn phách hai mẹ con trong khu vực này.

Đợi khi nào cả hai mẹ con ý thức tương liên với nhau cũng tu thành Âm Xoa Mầu Tử Quỷ quý ở cấp độ nhất định thì thả ra sai khiến làm việc, đồ ăn cung cấp cho cả hai là giun bọ không thể cứng cho ăn cơm nếu không sẽ không sai khiến được nữa và hai mẹ con Âm Xoa Mầu Tử Quỷ này sẽ thành quỷ không nhà trở về với nhà thật sự của họ.

Đây là thuật sĩ của Huyết Thiên Sư một trong những thuật nuôi quỷ rất tàn nhẫn, cũng là tông phái Mao Sơn nhưng thuộc về loại tà đạo.

Mao Sơn thiên sư chỉ cần gặp phải sẽ thỉnh tổ sư trừng trị thích đáng với Huyết Thiên Sư, bất luận cấp bậc là gì hay là người thân cùng phải truy bắt cho bằng được khi gặp phải.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Diệp Kim Quang trầm mặc nhìn chằm chằm vào cô Mẫu rồi phất tay nói với Tiết Huy Nhan.

"Huy Nhan, khai kim khẩu."

"Dạ."

Đáp một tiếng Tiết Huy Nhan bước tới gần mẹ con hai người lớn nhỏ lần lượt dùng chu sa chấm tại mi tâm hai người một lớn một nhỏ, thò tay vào túi lấy ra một chai nước nhỏ đổ nước trong chai lên ngón tay rồi thoa lên miệng họ làm xong hẳn bước lùi lại 3 bước miệng niệm chú ngữ.

Theo chú ngữ được niệm hai mẹ con khuôn mặt bắt đầu vận vẹo sau đó đưa tay về hướng Tiết Huy Nhan quơ quào, tới khi chú ngữ kết thúc Tiết Huy Nhan quát một tiếng "Mở" tức thì cả hai mẹ con điều đồng thanh mà hét lên một câu.

"Đi mau, đi mau đi, không thì các người sẽ chết đó, đi mau đi."

Mọi người chỉ nghe được một câu rồi không nghe được nữa, cũng không biết như thế nào Tiết Huy Nhan lần nữa đọc khẩu quyết mở khẩu điều là công cốc không thể làm cho hai mẹ con nói thêm một câu nào.

Trên mặt hai mẹ con lúc này tràn đầy thống khổ, làm mọi người giật mình là miệng của cả hai bắt đầu chảy ra máu đen hình ảnh cả hai cũng mờ nhạt hơn rất nhiều.

Lúc này Diệp Kim Quang phất tay với Tiết Huy Nhan để hẳn không cần làm phép với người, trong lòng ông cũng đã đoán được phần nào những việc này chỉ là ông cần chắc chắn hơn, Diệp Kim Quang ánh mắt dõi tới Cô Mẫu trên người mở miệng nói.

"Cô Mẫu! Hãy cho chúng tôi biết những chuyện gì đang xảy ra." Diệp Kim Quang không nói nhiều nhưng ý nghĩa thì ai cũng biết mà trong đây ai cũng nhìn Cô Mẫu chờ đợi.

"Được ta nói." Cô Mẫu hai mắt nhắm chặt từ từ mở ra nhìn hai mẹ con trước mặt lên tiếng.

Bà biết nếu không nói thì những người này sớm muộn gì cũng sẽ biết, với tình trạng của hai mẹ con nó thì không chống đỡ nổi thêm bao lâu nữa. Có hai kết cục một là người kia sẽ từ bỏ chúng làm cho chúng hồn phi phách tán, hai là còn lại một tàn hồn niệm được những người trước mắt này giữ lại lấy thông tin nhưng kết quả cũng giống như trước sau khi tàn hồn giao ra thông tin cuối cùng thì sẽ biến mất.

Hai cái cái nào cũng không bảo toàn cho chúng nó được chỉ có một cách ngoài lề là bà phải nói ra tất cả những gì bà biết để mấy người này tìm cách giữ lại hồn nguyên của hai mẹ con nó, đây cũng là cách duy nhất với hi vọng nhỏ nhoi những còn đỡ hơn là không.

"Bà bà." cậu nhóc vừa nghe thấy Cô Mẫu muốn nói tất cả thì lập tức lên tiếng, cậu không tin những người này nhưng bà bà lại tin họ, tuy là cậu cũng muốn cứu hai mẹ con đó nhưng mà nếu muốn đánh đổi như bà bà thì coi như được ăn cả ngã về không.

"Bà bà tin họ sẽ giải quyết tốt hơn bà nhiều, con đừng quên những gì bà bà nói lúc trước đó với con." Cô Mẫu nhìn cậu lên tiếng trấn an, cậu nhóc đi theo bà không phải mới đây mà từ lúc nhỏ rồi nên bà hiểu lo lắng của cậu.

"Bà bà."

Cậu nhóc nhìn thấy ánh mắt của bà bà cậu thì yếu thế hơn rất nhiều, chỉ kêu một tiếng rồi cúi đầu xuống xem như là cam chịu với những gì Cô Mẫu quyết định.

"Hãy thu trận pháp tha hai đứa nó lại trước được không."

Thấy đã trấn an được cậu Cô Mẫu đưa mắt nhìn Tiết Huy Nhan rồi nhìn hai mẹ con họ rồi nói với Diệp Kim Quang muốn ông thả hai quỷ hồn này, Diệp Kim Quang không do dự mà đồng ý ngay với bà.

"Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì hại đến họ đâu."

Tiết Huy Nhan chỉ chờ có thể lập tức phá giải trận pháp, sau khi trận pháp được phá giải hẳn lấy ra hai lá bùa một trắng một tím dán vào sau ót của cả hai, màu trắng thì cho người mẹ còn màu tím thì cho đứa con. Rất nhanh cả hai điều dừng lại thống khổ trên mặt và hồn phách cũng ngưng trọng hơn rất nhiều tuy không được như ban đầu nhưng lại nhìn khá hơn.

Chờ xong hết chuyện cần làm thì Cô Mẫu đứng lên bước đi trước vào trong, tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau vội đi theo bà. Cô Mẫu đi vào trong tới căn phòng cuối cùng thì nương theo cậu nhóc mở cửa bước vào trong, mọi người cũng theo chân bước vào.

Bên trong phòng khi bước vào đã ngửi được mùi hương của nhang đèn trong đó có cả mùi chu sa, chỉ là mùi chu sa chỉ có 3 người Diệp Kim Quang là biết được. Bên trong không có đèn chỉ có ánh nến được đốt thấp sáng căn phòng, bố cục căn phòng không giống như phòng ốc bình thường mà giống như một trận doanh thu nhỏ, nương theo ánh sáng nhìn xung quan điều là bùa chú còn có một ít trận pháp đơn giản, vào sau phía trong phòng mọi người đều không có ghế ngồi liền nhìn theo Cô Mẫu làm sao thì làm vậy, thành ra các đại gia chúng ta là.... Ngồi đất.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì Cô Mẫu cũng cất tiếng nói.

"Vào gần 7 năm trước lúc cháu gái ta du học trở về nơi này, lúc đó trong thôn này chưa có chuyện gì xảy ra. Cháu gái ta mang về đây thêm vài người bạn của nó ở đây một thời gian dài, họ ở lại đây hơn nửa năm mới thu xếp đi. Vào ngày những người đó đi cũng là ngày bắt đầu thảm trạng của thôn này..."

Thì ra lúc trước thôn Dương Gia luôn thuận lợi và cũng cho con em theo kịp thời đại chỉ là rất ít người có thể ra ngoài thật sự, Dương Gia thôn luôn luôn hiếu khách từ bên ngoài vào tiếp đãi cũng rất ân cần giống như người một thôn vậy.

Nhưng không biết vì sao cháu gái của Cô Mẫu khi trở lại dẫn theo vài người bạn trở về chơi lại ở rất lâu cho tới khi bọn họ đi hôm trước thì hôm sau người trong thôn lại phát hiện ra những người đó lần lượt chết ở con suối phía sau thôn, được phát hiện từng người một cứ cách vài ngày là sẽ thấy một người trong số họ chết ở đó cũng không biết vì sao mà chết, trong người không một vết thương nào hay là có dấu hiệu trúng độc nào cứ như người sống sờ sờ trước mắt đột nhiên ngã ngửa ra chết tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Linh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.